LINDA LAEL MILLER

SEDUSĂ ȘI ABANDONATĂ

EDITURA MIRON

EDITURA MIRON

Linda Lael Miller
Sedusă şi abandonată

Banner O'Brien by Linda Lael Miller

Traducere de Sanda Socoliuc
ISBN 973-95059-5-8

Capitolul 1

Teritoriul Washington-ului – 5 decembrie, 1886

Luminile portului Hastings clipeau şi străluceau printr-un paravan de ninsoare, în timp ce vaporul cu aburi trăgea de-a lungul unui debarcader din lemn şi era imediat ancorat. Muzica de flaşnetă pătrundea estompată şi veselă prin întunericul dens, iar Banner O'Brien s-a aplecat peste balustrada îngheţată, încercând să-şi dea seama de unde venea. Alături de ea, domnul Temple Royce arăta înspre ţărm, mormăind:

— Am ajuns în mica Sodoma şi Gomora.

Banner şi-a ridicat bărbia. Mica Sodomă şi Gomora, asta era? Şi de ce domnul Royce vorbise de acest oraş în cei mai strălucitori termeni până în clipa aceea, când devenise prea târziu ca să se retragă? Înainte de a-şi spune cu voce tare părerile, el a apucat-o de braţ, într-o manieră oarecum gingaşă, dar şi posesivă şi a condus-o în direcţia rampei.

— Avem nevoie de dumneata aici, a zis ei,

de parcă asta ar fi rezolvat totul.

Muzica se auzea mai tare. Pe măsură ce îşi croiau drum în jos, pe rampa alunecoasă spre chei, iar Temple s-a grăbit să ajungă la o trăsură care îi aştepta şi a ajutat-o pe Banner să intre înăuntru.

Ea privea prin fereastra fără perdeluţe, în timp ce vehicolul se deplasa cu precauţie pe o colină pietroasă, abruptă, în sus, pe o stradă mărginită de cârciumi de proastă speţă şi bordeie. Aici, prostituatele îşi rosteau invitaţiile îndrăzneţe, iar marinarii le urmau, deja beţi, de la un prăpădit de bordel la altul.

— Water Street, strada Apei, i-a spus Temple Royce pe un ton plictisit. Te rog să nu judeci întreaga comunitate după locul ăsta.

Banner continua să se gândească şi stătea între pernele căptuşite ale scaunului de piele, cu mâinile vârâte între faldurile călduroase ale hainei ei albastre din lână, cam uzată. În clipa aceea, aproape că ar fi preferat să fi rămas la Portland, unde avea o cameră curată, călduroasă şi putea să-şi exercite meseria de doctor umil. Şi-a

schimbat gândurile, hotărându-se să se domine. Sean rămăsese în Portland – îl văzuse acolo cu proprii ei ochi – şi asta o făcuse să se decidă.

— Eşti foarte frumoasă, a observat domnul Royce într-un stil de modă veche. Era un bărbat care arăta bine, de înălţime şi greutate medii, iar părul şi ochii îi erau de o culoare caramel-închis în exact aceeaşi nuanţă. Avea cam treizeci de ani după părerea lui Banner şi cămaşa lui fină de in şi costumul făcut evident pe comandă indicau că era de bună condiţie, dacă nu de-a dreptul bogat. Cum ai devenit doctoriţă?

Banner era prea obosită şi prea iritată ca să intre în detalii. Era acolo pentru a înlocui un alt doctor, în vreme ce acesta trebuia să se vindece ca urmare a unei răniri, nu pentru a-şi pune sufletul pe tavă în faţa unui om pe care de-abia îl cunoscuse.

— Mi-aţi analizat diplomele, domnule Royce, i-a răspuns cu demnitate. V-am arătat scrisorile de recomandare şi diploma. Mi se pare că telul în care le-am obţinut nu este important. Gura lui Royce s-a strâmbat a zâmbet, iar vocea i-a sunat ca un lichior

dulce când a vorbit.

— Acest păr de culoarea scorţişoarei, aceşti ochi foarte verzi – de ce nu s-a însurat nimeni cu dumneata, domnişoară O'Brien?

— Doctor O'Brien, l-a corectat Banner, în timp ce o durere insistentă de cap începea să îi pulseze între tâmple. Un bărbat se însurase cu ea şi regreta amarnic, dar asta nu era treaba lui Temple Royce. El a dat din cap de parcă i-ar fi făcut o concesie.

— Doctor O'Brien, a repetat el. Câţi ani ai?

Banner a suspinat.

— Am douăzeci şi şase. Dumneata câţi ai? El a chicotit, deşi i se vedea în ochii caramel supărarea.

— Deloc nu ţi-e frică, doctore O'Brien, a zis el. Şi ca să îţi răspund la întrebare, am treizeci şi doi.

— Cum a fost rănit doctorul Henderson? L-a întrebat, referindu-se la bărbatul pe care domnul Royce o convinsese să îl înlocuiască.

— S-a întâmplat în timpul unei consultaţii cu celălalt doctor, doctore O'Brien.

Sărmanul Stewart a îndrăznit să avanseze o părere contrară, înţelegi, iar doctorul Corbin al nostru şi-a ieşit imediat din fire.

— Doar nu vrei să spui că…

— Oh, ba da. Adam Corbin este un bărbat violent şi încăpăţânat. Aceia care nu sunt de acord cu el înfruntă un mare risc. Banner a tremurat, speriată că un doctor se poate comporta astfel, dar n-a zis nimic. Aş îndrăzni să spun că Adam o să bată la uşa dumitale de îndată ce o să afle că i-ai luat locul lui Stewart. Dacă însă n-ai fi singură…

Banner s-a înroşit la faţă. Nu îi era frică de niciun bărbat, cu excepţia lui Sean Malloy şi nici nu se gândea să se ascundă sub aripa ocrotitoare oferită insinuant de Temple Royce de parcă ar fi fost un puişor speriat.

— O să stau în casa doctorului Henderson, i-a răspuns cu răceală. Aşa m-ai asigurat că se poate.

— Cum doreşti, a zis Royce dând din umeri.

Trecuseră de Water Street acum şi-a dat seama Banner, privind prin zăpada care se învârtejea; a zărit o bancă, un magazin

universal, un tribunal impresionant din cărămizi, asta înainte ca vântul rece de iarnă să îi taie răsuflarea. Nedorind să vorbească, s-a înfundat mai tare în căldura hainei ei uzate şi şi-a închis ochii ca să reflecteze. Se cam pripise – nu era nicio îndoială – crezându-l pe domnul Temple Royce pe cuvânt şi călătorind atâta drum în tovărăşia lui doar pentru că el îi spusese că în oraşul lui era nevoie de un alt doctor, dar disperarea o făcuse să accepte. Cu doar două ore înainte ca Royce să fi intrat în cabinetul ei ticsit de lucruri, fusese pe docuri în Portland ca să vadă un pacient şi îl zărise pe Sean acolo, printr-un grup de docheri care intra într-o tavernă. Oferta unui post în Port Hastings, deşi făcută de un necunoscut, i se păruse căzută din cer.

Casa doctorului Henderson, abandonată acum de când omul se dusese să se refacă în casa surorii lui, era o construcţie micuţă, solidă, cu un gard de ţăruşi şi un molid crescând la capătul aleii din faţă. La fereastra centrală ardea o lumină, iar dintr-un horn făcut din cărămizi ieşea fumul. Mirosul fumului i-a dat lui Banner o ciudată

senzaţie de bună-primire, la fel ca şi zâmbetul îndatoritor la tinerei indiene care a întâmpinat-o în uşă.

— Unde este soţ? A dorit indiana să afle, privind în spatele lui Banner şi zărindu-l doar pe domnul Royce şi pe vizitiii, care cărau prea puţinele bunuri pe care Banner avusese timpul să le împacheteze. Obişnuită cu asemenea întrebări, Banner a zâmbit şi a intrat pe lângă femeie în căsuţă. Era un loc mobilat la întâmplare, foarte curat şi o tavă de ceai fusese aşezată alături de căminul din cărămizi, în salon. — Nu am soţ, i-a răspuns ea, scoţându-şi haina, boneta şi mănuşile. Eu sunt doctoriţa Banner O'Brien. Cum te cheamă pe tine?

Femeia s-a zgâit la Banner câteva clipe înainte de a spune că se numea Jenny Lind. A fost rândul lui Banner să se zgâiască.

— Jenny Lind? A repetat ea, tocmai când domnul Royce şi vizitiul cărau înăuntru cufărul şi cele două valize care conţineau cărţile ei şi instrumentele medicale.

Temple a râs.

— Numele lui Jenny – Klallum, este imposibil de pronunţat, aşa că i-am dat unul

cu care ne putem descurca.

Banner şi-a revenit singură şi a turnat ceai din oală. Era groaznic, s-a gândit ea, că omul alb nu le luase doar pământurile, ci chiar şi numele. Ochii căprui ai lui Royce au trecut peste Jenny.

— Ce faci aici, totuşi? Asta nu este…

Jenny s-a dat mai aproape de Banner de parcă i-ar fi înţeles gândurile încărcate de simpatie.

— Casa era foarte murdară, a îndrăznit să spună cu voce tremurătoare.

Temple i-a cântărit răspunsul şi s-a decis cu greu să nu mai insiste, l-a făcut favoarea lui Banner de a-i mai spune câteva lucruri drăguţe, apoi a plecat. Jenny era vizibil uşurată, iar Banner a căscat şi s-a trântit într-un fotoliu confortabil, ca să-şi soarbă ceaiul şi să se bucure de căldura focului. Sfinţilor din ceruri, cât era de obosită şi cât o tulburase faptul că aproape se ciocnise de Sean!

Jenny s-a apropiat de fotoliu şi a atins-o pe Banner pe părul umezit de zăpadă, cu o mână dolofană, ciocolatie.

— Doctor Păr de Foc, a pronunţat ea pe un

ton încântat. Banner trăise în Vest aproape un an şi îi plăcea să creadă că îi înţelegea oarecum pe indieni. Acest popor era foarte rapid, se grăbea să atingă orice îi suscita interesul şi tot indienii nu se sfiau să intre într-o locuinţă privată fără a bate la uşă. Unii se supărau de această abordare directă, dar Banner, nu.

— Lucrezi pentru doctor Henderson? Fata şi-a retras mâna de parcă şuviţele roşii ca scorţişoara i-ar fi ars mâinile. Ochii ei căprui s-au rotunjit şi părul negru ca abanosul cu reflexe albăstrui a strălucit în lumina focului în timp ce scutura din cap.

— Nu! A replicat cu vioiciune.

Uimită, Banner a privit-o pe Jenny cu ceaşca oprită la jumătatea drumului spre gură.

— Doctor Adam mi-a spus să vin aici. Să curăţ casa. Frumos.

— Doctor Adam? S-a simţit Banner invadată de un fel de alarmă. Părul bogat al lui Jenny s-a unduit când a dat din cap. El este omul care l-a lovit pe doctorul Henderson?

Jenny şi-a plecat ochii şi a vorbit.

— Da, a zis. Dar… în acest moment, un curent rece a umplut dintr-o dată camera şi a făcut ca flăcările să se onduleze straniu în cămin. Senzaţia că apăruse o a treia persoană era puternică şi, privind în sus, Banner a zărit un bărbat înalt, cu părul negru, având probabil vreo treizeci şi ceva de ani, scormonind cu privirea pe faţa lui Jenny cu nişte ochi batjocoritori, albaştri.

— Ai promis, i-a zis încrucişându-şi braţele. În obrajii lui Jenny a apărut o nuanţă aurie şi ea şi-a plecat capul.

— Iartă-mă, Adam, a zis ea, într-o engleză cu un accent perfect. Privirea de indigo a aţintit-o pe Banner, analizând-o rapid şi zăbovind pe chipul ei.

— A făcut din nou pe sălbatica neştiutoare, nu-i aşa?

Banner era atât de copleşită de îndrăzneala cu care intrase neanunţat acest bărbat şi din cauza impactului prezenţei lui încât nici nu putea vorbi. Bărbatul cel înalt nu părea să se sinchisească deloc; dinţii i-au strălucit într-un zâmbet perlat şi el s-a înclinat uşor.

— Doctor Adam Corbin, i-a spus ca o

introducere brutală.

Banner a rezistat, dându-şi seama că orice i-ar fi răspuns, bărbatul nu avea să dea înapoi.

— Doctor Banner O’Brien, a zis şi ea, dând din cap ca şi el. Impactul vorbelor ei a fost foarte puternic. Bruta chipeşă şi dură a pălit uşor, privind-o scormonitor şi şi-a încordat maxilarul.

— Ce?

— Ai venit să-l intimidezi şi pe doctorul cel nou, nu-i aşa? I-a întors-o Banner, hotărâtă să nu se lase dominată precum predecesorul ei. Poftim, doctore Corbin, asta sunt eu!

El şi-a dus o mână prin părul negru, ciufulit şi a fixat-o pe Banner de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

— Dumnezeule – o femeie – nu cumva e o glumă?

Banner s-a ridicat în toată înălţimea ei nu prea impresionantă.

— Te asigur că nu e nicio glumă. Sunt aici ca să-l înlocuiesc pe omul brutalizat de dumneata, doctore.

— Brutalizat? Vorbise în şoaptă şi tot se

părea că în încăpere explodase ceva. Cine ţi-a spus asta? Temple?

Jenny a păşit între Banner şi uriaş, având în mână câteva cărţi legate în piele.

— Gata, Adam, vrei să te potoleşti? Desigur. Temple a fost!

— Şi ce-a spus? A întrebat Adam, cu ochii lui imposibil de albaştri cercetând chipul lui Banner.

Banner s-a aşezat înapoi în fotoliu, descurajată acum, iar mâinile îi tremurau când şi-a pus alături ceaşca aflată în pericol.

— Mi-a spus că eşti „violent şi încăpăţânat”, doctore Corbin, că dacă nu e cineva de acord cu dumneata, riscă.

— Înţeleg.

— Pe deasupra, a continuat Banner, scuturându-se de iritare şi oboseală, aici este casa mea, câtă vreme voi rămâne şi ţi-aş fi recunoscătoare să nu mai intri fără a bate înainte. Este clar, doctore?

Răspunsul a constat dintr-o izbucnire brutală, batjocoritoare, amuzată…

— O să mă corectez, a spus cu o altă plecăciune – aceasta mai nepoliticoasă decât prima.

Banner O’Brien era mult prea plictisită ca să se mai sinchisească de toanele doctorului Adam Corbin. Nu voia decât să-l vadă plecat, cu toată personalitatea lui copleşitoare, cu umerii laţi şi cu ochii pulsând de o inteligenţă ironică.

— Noapte bună, i-a spus înţepată, luându-şi din nou ceaşca cu ceai în mână.

Dar Adam a rămas, cu braţele încrucişate peste piept. Pentru prima oară, Banner a observat că el nu purta un costum sau o haină, oricât de frig era afară. Pantalonii, cămaşa de in şi vesta încheiată până la jumătate, se lipeau de silueta lui musculoasă, perfectă, de parcă nici hainele n-ar fi îndrăznit să facă altfel, iar ţesăturile, deşi boţite şi umezite de ninsoare, erau de cea mai bună calitate. Tăcerea se prelungea, aşa că Jenny a întrerupt-o cu un râs nervos şi cu o privire de simpatie îndreptată spre Banner.

— Vă pot aduce ceva de mâncare?

— Banner era teribil de înfometată, căci nu mai mâncase ca lumea de când plecase din Portland, dar s-a gândit că perspectiva de a rămâne singură cu ciudatul bărbat nu

era deloc ademenitoare.

— N-nu, s-a grăbit să răspundă. Mulţumesc, d-dar o să-mi fac eu ceva mai târziu.

Ochii de culoarea indigoului a lui Adam au alunecat spre tânăra indiană dându-i un semnal imperceptibil. Jenny s-a repezit în partea din spate a casei fără a mai spune o vorbă.

— De unde să ştiu eu că eşti cu adevărat doctor? A întrebat Adam cu braţele încrucişate.

— Presupun că va trebui să mă crezi pe cuvânt, i-a întors-o Banner.

Capul leonin s-a mişcat într-o negaţie de loc grăbită.

— Oh, nu, a sosit răspunsul încărcat de gravitate. Henderson a făcut destule tâmpenii. O să fiu condamnat dacă aduc alt zăpăcit de doctor pentru oamenii din oraşul ăsta.

Banner s-a simţit insultată şi durerea de cap devenise mai vie acum – la fel şi bătăile inimii i se acceleraseră.

— Vorbeşti atât de autoritar, doctore, i-a spus cu răceală. Aproape că-mi vine să cred

că are nevoie de permisiunea dumitale ca să-mi practic meseria.

— Poate că ai, i-a replicat el zâmbitor.

Banner a sărit în picioare, dar apoi şi-a înghiţit cu precauţie saliva din gură, întrucât trupul ei înfometat şi extenuat protesta.

Adam Corbin i-a apucat umerii cu mâinile ca să o sprijine şi ea s-a cutremurat în mod inexplicabil de parcă i-ar fi fost teamă.

— Stai jos, i-a spus aşezând-o înapoi în fotoliu.

Ea era acum gata să izbucnească în lacrimi şi continua să simtă strânsoarea mâinilor lui Adam, deşi el şi le retrăsese de mult.

— Eu nu sunt o „amatoare”, a zis ea. Am studiat cu doctoriţa Emily Blackwell la Spitalul New York pentru…

El se ghemuise în faţa ei într-un mod foarte distractiv şi apucase cu mâinile acelea puternice braţele fotoliului lui Banner, ţinând-o prizonieră.

— Doctoriţa Blackwell, a reflectat el. Asta este o companie augustă. Cu adevărat o companie impresionantă.

— Da, bâigui Banner, nereuşind să mai spună şi altceva. Oare de ce se uita la strălucirea părului negru şi lucios care se răspândise peste gulerul răsfrânt al cămăşii?

— Aş dori să îţi văd diploma.

Toate înjurăturile pe care le ştia Banner îi năvăliseră în gât, iar ea încerca disperată să le înghită.

— Eşti insuportabil, i-a spus printre dinţi.

— Da, a recunoscut el şi în ochi îi jucau luminiţe ciudate, ironice. Diploma, te rog.

Era gata să arate geanta cu documente, care zăcea deasupra cufărului, dar s-a oprit la timp. Înăuntru mai erau şi alte documente, hârtii pe care n-ar fi vrut să le vadă nici bărbatul acela, nici altcineva.

— Trebuie să te deplasezi, domnule, dacă vrei să fac ce mi-ai spus.

El a înţeles şi s-a ridicat în picioare cu o mişcare agilă. Cu mâna stângă arăta într-o direcţie, iar sprâncenele negre erau arcuite de parcă ar fi vrut să spună „Haide, odată”. Cu o demnitate care era complet prefăcută, Banner s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a dus la geantă. Şi-a extras documentele de acolo şi

i le-a întins doctorului Corbin cu bruscheţe. El a despăturit documentele şi le-a citit cu o expresie solemnă, tolerantă. Apoi a analizat-o pe Banner şi a citit din nou hârtiile.

— Banner ar putea fi numele unui bărbat, a reflectat după un timp de gândire. Şi dacă ai furat aceste documente, să zicem, de la un tată, un frate sau un soţ? Banner s-a înroşit.

— Mai mult ca sigur că nu le-am furat! Le-am cucerit şi te asigur, nu a fost uşor, considerând că am avut de a face cu atât de mulţi bufoni aroganţi!

Deşi gura lui Adam rămăsese serioasă, ochii îi râdeau. A dat din umeri cu insolenţă.

— Vrei să spui că eu sunt un bufon arogant, domnişoară doctor O'Brien?

— Da, asta vreau să spun.

A izbucnit în râs, dar apoi a continuat de parcă ea nici nu i-ar fi răspuns.

— O să te iau la consultaţii cu mine mâine şi o să vedem imediat dacă eşti sau nu doctor. Obrajii lui Banner au fost cuprinşi de o îmbujorare stacojie la această bănuială a lui, dar şi-a dat seama că nu îl putea refuza, trebuia să-l însoţească indiferent dacă dorea

sau nu. N-o să înceteze s-o hăituiască până când nu o să-i dovedească pe viu priceperea în practica medicinei.

— O să fiu gata, i-a spus.

— Perfect a replicat el. O să vin să te iau la şapte.

— La şapte, a confirmat Banner.

Aparent satisfăcut pentru moment, Adam Corbin a părăsit casa.

Mulţumită că îl vede plecând, Banner a avut totuşi ciudata senzaţie că locul părea ireal fără el. Banner continua să analizeze această senzaţie paradoxală când s-a întors Jenny, aducând o tavă goală. A pus ceaiul şi cana lui Banner pe ea şi a zâmbit cu un fel de competenţă enervantă.

— Nu există decât un singur Adam, a remarcat ea.

— Asta este, cu adevărat, o mare uşurare, a zis Banner.

Jenny a privit-o ofensată.

— N-ai dreptate, doctore O'Brien, i-a răspuns. Apoi a plecat fără s-o mai bage în seamă, ducând tava, nelăsându-i lui Banner decât şansa de a o urma. Ziua s-a terminat într-o bucătărioară cu o sobă, care ardea cu

lemne şi cu rafturi agăţate pe pereţi, pentru pus cănile. Un castron cu supă mirosind ademenitor, scotea aburi pe măsuţa rotundă şi o farfurie cu carne proaspăt preparată se afla în apropierea iui.

— Mâncarea dumitale, i-a spus Jenny cu răceală, punând tava jos, alături de o chiuvetă din fier şi dând drumul la apă ca să umple cana şi oala pentru ceai.

Ostenită, Banner s-a trântit într-un fotoliu şi s-a pus pe mâncat. Supa limpede era delicioasă, la fel şi pâinea; mâncarea a făcut-o să-i mai treacă zăpăceala din cap şi slăbiciunea din genunchi. În timpul mesei, Jenny a trebăluit la chiuvetă, stând cu spatele la Banner, iar atmosfera din bucătărioară era mai mult decât ţeapănă şi neplăcută.

— Îţi place foarte mult doctorul Corbin, nu? A îndrăznit Banner după ce şi-a potolit foamea.

Jenny s-a întors şi ochii ei mari, căprui, străluceau de mândrie.

— Este un om bun. Poate prea bun.

— Bun? S-a mirat Banner prevenitor. Jenny, cum poţi spune că este bun când el…

— Când el i-a rupt maxilarul lui Stewart Henderson? A terminat Jenny cu o roşeală în auriu care i s-a ridicat în obrajii rotunzi.

Banner a simţit că îi fuge sângele din obraji.

— Dumnezeule bun! L-a rup maxilarul bietului om?

Jenny a luat un prosop de vase, cu roşu şi alb şi apoi i-a pus la loc.

— Da!

— De ce? A insistat Banner oripilată.

Jenny şi-a scos bărbia în afară şi şi-a încrucişat braţele.

— Adam l-a prins pe Henderson făcând chirurgie pe Water Street, i-a spus pe un ton ridicat. Stewart i-a dat pacientei opiu în loc de eter, iar femeia s-a trezit înainte ca operaţia să se fi terminat.

Banner a închis ochii la această imagine şi s-a simţit ca bolnavă.

— Sfinţi din ceruri…

— Femeia a murit, a rezumat Jenny, în chinuri îngrozitoare.

Banner s-a cutremurat şi s-a ţinut de marginea mesei până când a reuşit să îşi mai revină puţin. Îşi putea imagina cu

uşurinţă furia pe care ar fi stârnit-o o asemenea situaţie într-un medic responsabil. Jenny şi-a îndreptat umerii şi a pornit-o din nou prin bucătărie.

— O să-ţi arăt camera dumitale, i-a spus.

Încă plină de oroare, Banner s-a ridicat clătinându-se de pe scaun şi a urmat-o pe Jenny prin bucătărie până într-o cămăruţă de dincolo de salon. Acolo era un pat de alamă, acoperit cu o pătură deschisă la culoare, un birou de lemn şi un lavoar. Pe acest lavoar se afla o cană plină cu apă fierbinte, un lighean nenorocit şi un prosop alb, zdrenţuit. Banner s-a străduit să fie mulţumită şi cu aceste lucruşoare, deşi tare mai tânjea după o baie prelungită, generoasă. Tocmai îşi scotea rochia subţire de lână când Jenny a ieşit uşor afară şi a închis uşa în spatele ei. Rămasă singură, Banner a turnat apa în ligheanul acela şi, tremurând în furoul subţire, a început să se spele. Când a terminat şi-a scos agrafele din părul roşu şi părul a căzut într-o cascadă strălucitoare până la talie. Banner nu îşi luase cu ea o perie de păr, nicio cămaşă de noapte, dar ce mai conta într-o noapte ca

aceea, atât de ciudată şi tulburătoare. Capul i se învârtea şi ea nu mai ştia ce să gândească despre Adam Corbin sau doctor Henderson, sau incidentul de pe Water Street care îl provocase pe un bărbat să îl bată pe un altul. O nedumerea totodată şi motivul pentru care doctorul Corbin o pusese pe Jenny să facă treabă în casa unui om care îl deranja atât de tare.

S-a vârât în cearşafurile patului îngust şi şi-a dat seama că erau îngrozitor de reci. S-a agitat, încercând să le încălzească prin frecarea trupului ei, apoi a căzut într-un somn profund în care o femeie sângera până la moarte şi răcnea, iar chipul frumos al lui Adam Corbin era strâmbat de o furie ucigătoare. Apoi femeia din vis a devenit Banner însăşi, iar Adam a devenit Sean. Răcnetele au făcut-o pe Jenny să vină, alergând, în picioarele goale.

— Prietene? Jenny a zâmbit umplându-i lui Banner cana cu cafea proaspătă şi s-a aşezat şi ea pe partea cealaltă a mesei din bucătărie.

— Prietene, a confirmat ea.

Era şapte fără douăzeci după ceasul lui

Banner şi ninsoarea cădea uşor după cum se vedea pe fereastra de deasupra chiuvetei, strălucind pe frunzele ţepoase şi verzi ale molidului din apropiere.

— Iartă-mă că te-am trezit noaptea trecută, Jenny. Aceasta a sorbit gânditoare din cana cu cafea.

— Ai multe vise urâte? A întrebat-o.

Numai unul, s-a gândit Banner pentru sine, dar cuvintele erau calculate cât să ocolească subiectul periculos.

— Am fost foarte obosită, a spus.

— Cine este Sean? Nu s-a lăsat Jenny.

Banner a fost salvată de la a da un răspuns de o bătaie tunătoare în uşa din faţă. Slavă Domnului, doctor Adam Corbin nu era numai prompt, dar venea şi mai devreme decât spusese.

— O'Brien! S-a răstit el iritat când Banner s-a repezit să îi deschidă.

Stătea în pragul mic, cu ochii aceia albaştri înneguraţi de o supărare necunoscută. Astăzi el arăta mai degrabă ca un membru al nobilimii engleze decât ca un doctor de ţară gata să plece pe teren: pantalonii erau dintr-o stofă moale, maronie

şi se lipeau de coapsele lui musculoase, iar în jos se îngustau până deasupra unei perechi de cizme de călărie de un negru strălucitor. Deasupra cămăşii albe şi strâmte purta o haină crem dintr-o stofă fină şi, văzându-l mai de aproape, Banner şi-a dat seama că părul lui nu era în realitate negru ci castaniu închis, împestriţat cu şuviţe aurii şi castanii.

— Ce nu-ţi place, O'Brien? A întrebat-o.

Banner s-a înroşit, gândindu-se la felul obraznic în care îl privise şi a reuşit să îi zâmbească îndrăzneţ.

— N-nu, nu e nicio problemă.

El şi-a încordat maxilarul.

— Păi atunci?

Banner îşi pusese la îndemână mantaua cea mai călduroasă şi trusa medicală şi s-a întors să le înhaţe cu atâta rapiditate, încât şi-a prins vârful pantofului drept în tivul fustei şi s-a împiedicat, gata să cadă. Îşi dădea seama că i se vedea în obraji încurcătura când a adunat lucrurile şi s-a străduit să se uite din nou la Adam. Trăsăturile lui se mai îmblânziseră puţin, iar în colţul gurii i se vedea o umbră de

amuzament.

— Acum sunt gata, a zis ea numai pentru a rupe tăcerea.

— Ochii tăi au exact culoarea trifoiului, i-a răspuns el oarecum neatent.

Banner s-a hotărât să nu bage în seamă remarca bărbatului, deşi o deranjase.

— Plecăm?

Adam a chicotit şi i-a arătat calul şi trăsura care se aflau lângă gardul din ţăruşi în apropierea molidului.

— După tine, i-a spus el. Acesta a fost primul prilej pentru Banner de a vedea mai detaliat portul Hastings şi era foarte uşor să îşi ascundă sentimentele ciudate şi fără nume. pe care i le trezea acest bărbat, prefăcându-se a fi plină de interes pentru acele locuri. S-a aşezat fericită în trăsură şi a căutat să vadă prin ninsoarea care se îndesea în timp ce Adam s-a suit lângă ea, apucând hăţurile.

— Oraşul ăsta este numit cu adevărat Mica Sodomă şi Gomoră? A întrebat ea.

Adam a râs.

— Şi una şi alta. Termenul te face să te gândeşti la Water Street.

Banner şi-a reamintit de femeia despre care Jenny îi spusese că murise pe strada aceea şi o parte din bucuria acelei dimineţi splendide şi înfrigurate i-a dispărut. Încercând să-şi abată gândurile, a desenat în minte o hartă şi a plasat Port Hastings în Strâmtoarea Juan de Fuca, pragul de apă care separa Puget Sound de Pacific. Nicio îndoială că vapoarele din orice parte a lumii îşi aruncau ancora aici pentru a-şi plăti trecerea şi pentru a-i lăsa pe pasagerii străini să îşi arate documentele la vameşii oficiali.

Zgomotele ascuţite ale fierăstraielor venind din depărtare, arătau că aici era o industrie puternică de cherestea şi, în vreme ce trăsura se îndepărta pe strada liniştită înspre partea principală a oraşului, a zărit silueta în construcţie a unei goelete în şantierul de lângă apă. Pe marginea străzii centrale erau trotuare din lemn, iar zăpada se îngrămădea deasupra felinarelor arzând cu cherosen. Gospodine şi tăietori de lemne, precum şi marinari arătând ca vai de lume se amestecau din vreme în vreme cu indieni sau chinezi apăruţi întâmplător. Într-

o parte a străzii se auzea sunând un clopoţel şi copii bine îmbrăcaţi şi ştrengari se repezeau într-acolo, unii mai nerăbdători decât ceilalţi. Crăciunul fusese în urmă cu o săptămână, de aceea la ferestrele magazinelor şi birourilor rămăseseră ramuri de brad şi aproape fiecare uşă avea în faţă o ghirlandă de Crăciun. Banner era copleşită de vitalitatea fantastică a acestui oraş. Părea evident că Port Hastings ar fi vrut să fie mai mult decât era în realitate.

Au dat un colţ şi Adam a tras de căpăstru punând frâna.

— Mă întorc peste un minut, i-a spus. Banner s-a uitat bănuitoare la ferestrele aburite ale Spălătoriei Wung Lo şi ale magazinului de ceai Savory. Adam îi promisese să o ia pe teren cu el. Acuma oare avea de gând să o lase în trăsură în timp ce îşi vedea pacienţii?

Se părea că el îi citise întrebarea pe chip şi asta l-a făcut să râdă în timp ce revenea prin amestecul de zăpadă, noroi şi rumeguş…

— Am de luat doar cămăşile, Trifoiaş, a asigurat-o el.

Banner s-a simţit cu adevărat zăpăcită, aşa că şi-a îndreptat în altă parte ochii şi şi-a încrucişat mâinile până când l-a văzut pe Adam intrat în magazin. După câteva momente, un chinez subţirel a ieşit din clădire, ţinând în echilibru un teanc enorm de pachete pe umerii lui. Purta un fel de pelerină de mătase neagră şi o coadă care îi cădea pe spate. Banner s-a uitat la picioarele omului vârâte în sandale de lemn şi s-a înfiorat gândindu-se la frigul pe care îl îndura probabil. El mersese doar câţiva paşi când nişte puşti de şcoală l-au încercuit, atingându-l cu mâinile. Vocile lor erau foarte crude din cauza nevinovăţiei cu care cântau:

Ching Chong, chinezule,
Ai vreun peşte?
Smulge-i coada de purcel
Pune-ţi o dorinţă!

Bărbatul mărunţel a ţipat la ei cu nişte cuvinte rapide pe un ton ascuţit ca sunetele unei păsări, dar ei nu se dădeau duşi. Teancul de rufe se clătina dezechilibrat pe umerii chinezului, iac Banner era gata să strice jocul cu o înjurătură memorabilă,

când un indian a apărut dintr-o alee, privindu-i furios pe puşti şi bătând supărat din palme.

— Klatawah! Klatawah! I-a mustrat el şi derbedeii au fugit în toate direcţiile, întâi aruncând priviri peste umeri, apoi luând-o la goană de-a binelea, atunci când indianul s-a prefăcut a se lua după ei.

Chinezul i-a aruncat o privire recunoscătoare salvatorului, a reaşezat povara incredibilă din spinarea lui şi s-a dus în treburile sale.

— Curând Adam a ieşit din clădirea lui Wung Lo cu un pachet doar puţin mai mic decât al chinezului şi l-a trântit în spatele trăsurii. Întregul vehicul a scârţâit când el s-a urcat şi a apucat hăţurile, iar Banner era nespus de conştientă de lipirea coapselor lui de propriile ei coapse. S-a cutremurat fără voie, deşi simţea o căldură ciudată, ameţitoare, care îi invada întregul organism; Adam a studiat-o, ridicând o sprânceană, iar mirosul de săpun şi de zăpadă al hainelor lui şi al părului au făcut-o pe Banner să se simtă stânjenită mai tare chiar decât privirea bărbatului.

— Ţi-e frig? A întrebat-o.

Nu, a izbutit Banner să spună.

Adam părea să nu o creadă, iar privirea lui amuzată o incita pe Banner să îl izbească cu ambii pumni în piept.

— Ar fi trebuit să aduc o cergă, a zis el. Ideea de a fi vârâtă sub o cergă călduroasă cu acest bărbat deosebit era teribil de stânjenitoare.

— Te aşteaptă pacienţii, i-a spus ea ţeapănă. El a râs cu acel amuzament alarmant şi a tras de hăţuri, iar trăsura s-a deplasat din nou, clătinându-se şi scârţâind pe drumul inegal. Vântul de iarnă trecea prin haina lui Banner şi rochia ei, dar nu ar fi admis treaba asta cu niciun preţ. La primul pacient n-a fost vorba decât de rutină; i-au făcut o vizită unui bărbat care căzuse de pe o construcţie din şantierul de vapoare şi îşi rupsese glezna. Pacientul era respectuos faţă de Adam şi, evident, curios în legătură cu Banner.

A doua oprire a fost dramatică. Adam a condus trăsura până în faţa unui centru comercial, apoi ei s-au căţărat pe nişte trepte abrupte, alunecoase, de lemn, până

au ajuns la un apartament modest în care o femeie zăcea gemând pe un pat îngust care fusese vârât între un godin şi-un perete neterminat. Doi băieţei în pantaloni zdrenţuiţi până la genunchi şi cămăşi neîncheiate se adăposteau la piciorul patului, cu ochii mari şi speriaţi. Adam i-a mângâiat pe păr pe amândoi şi le-a dat două bomboane cu mentă din buzunarul hainei din stofă.

— N-am avut timp să le mănânc pe astea, a zis cu o expresie serioasă, care a impresionat-o pe Banner foarte tare. Vreţi să-mi daţi puţin ajutor?

Copiii au fost rapizi în rezolvarea dilemei şi s-au retras în colţul opus al încăperii, şopocăind şi măsurând o bomboană cu cealaltă. Atenţia lui Banner s-a direcţionat spre femeia din cameră. Era atât de slabă, încât oasele bazinului i se reliefau foarte tare chiar prin pătură. Avea ochii înfundaţi în cap şi încercănaţi iar părul castaniu era total lipsit de strălucire. Adam i-a vorbit pe un ton blând:

— Hildie, aceasta este doctorul O’Brien, vrei să o laşi să te examineze? Ochii

încărcaţi de suferinţă ai lui Hildie au analizat femeia sănătoasă, curat îmbrăcată, stând alături, apoi s-au întors spre Adam.

— Dacă ieşiţi afară, o las, a zis ea. Fitz al meu nu vrea…

Adam şi-a ridicat ambele mâini într-un gest concesiv.

— Ştiu, a întrerupt-o. Soţul tău nu vrea să te vadă niciun bărbat goală.

— N-ar fi decent, a mormăit Hildie.

Adam a scos un sunet de exasperare şi blândeţea lui a uimit-o pe Banner. Încerca să identifice mirosul de stătut care completa obişnuitele mirosuri ale mâncării, ale fumului de tutun şi al unei oale de noapte curăţate.

— O să iau băieţii pe scări cu mine, a zis el.

Hildie aproape că s-a ridicat dintre pernele murdare, neînfăţate.

— Să nu le cumperi nimic, Doc, aşa cum ai făcut ultima dată.

Adam şi-a încordat maxilarul, dar i-a condus pe cei doi copii spre uşă. După un moment era plecat, iar aerul din încăpere a fost împrospătat de scurtul curent produs

de deschiderea uşii. Banner şi Hildie rămăseseră singure, iar natura mirosului pe care căuta să îl identifice Banner devenise neplăcut de clară.

— Ridică-ţi cămaşa de noapte, te rog, i-a zis ea ascunzându-şi disperarea sub profesionalismul pur.

Hildie a şovăit, apoi a ascultat-o bodogănind.

— Cum de te-ai făcut doctor? A întrebat-o.

— N-a fost uşor, a zis Banner, căutând să nu îşi schimbe expresia deşi bila i se ridicase în gât de amărăciune. Sânul drept al lui Hildie era deja mâncat de boală.

— Piciorul mamei mele s-a dus tot aşa, i s-a mărturisit Hildie pe un ton răguşit, tremurător, care îi trăda spaima. A orbit, mama a orbit. Şi apoi a murit.

Banner şi-a închis ochii o clipă ca să tragă în piept aerul de iarnă de afară. A curăţat locul infectat cu o soluţie de alcool şi i-a dat lui Hildie o doză puternică de laudanum. După ce a făcut toate acestea, Banner s-a spălat cu apa dintr-un ibric de pe sobă şi şi-a frecat mâinile cu săpunul lichid pe care îl purta în trusă. S-a dus apoi la uşă, a

deschis-o şi a tras în piept aerul curat. Adam o aştepta la baza scărilor, deşi copiii lui Hildie nu se vedeau şi el o privea pe Banner cu nişte ochi care trădau o durere asemănătoare cu cea care o măcina pe ea. S-au întâlnit la mijlocul scării, dar Banner nu mai era în stare acum de o consultaţie medicală. Şi-a acoperit gura cu o mână, a scos un sunet sugrumat şi s-a rostogolit pe scări ca să vomite într-un morman de zăpadă. Adam îi şi pregătise o batistă curată după ce a trecut spasmul vomei.

— Cancer? A îndrăznit el precum un profesor examinând un şcolar mai slăbuţ.

Banner a scuturat din cap şi a luat zăpadă curată de pe balustrada scării băgându-şi-o în gură şi apoi scuipând-o fără nicio ceremonie înapoi.

— Diabet, a spus ea şi cuvântul era mai degrabă un suspin. Sânul ei... e cangrenat...

— Ştiu.

— Cum? A croncănit Banner. De unde ştii dacă nu te-a lăsat s-o examinezi?

— Din cauza mirosului.

Banner a dat din cap neatentă.

— Ar trebui dusă la spital.

— Da. Adam a făcut o pauză strângând din dinţi şi privind spre cer de parcă cerul l-ar fi ofensat. Picături de zăpadă topită străluceau în părul lui des. Dar…

— Dar „Fitz al ei” n-o să permită.

— Corect. El este convins că, de îndată ce pot rămâne singur cu ea, o să-mi fac mendrele.

În mintea lui Banner se îngrămădeau gândurile venite din cele mai ascunse colţuri. Îşi închipuise că întâlnise toate formele de ignoranţă în timpul cursurilor şi al scurtei perioade de practică din Portland, dar acesta era un aspect cu totul nou.

— Ea o să moară.

— Da.

— Şi probabil că are nişte dureri cumplite.

Adam a dat numai din cap, dar era vizibil necăjit după felul în care îşi ţinea umerii şi încordarea din maxilar. În clipa aceea au apărut băieţii lui Hildie, râzând şi aruncând cu bulgări de zăpadă unul în celălalt, încântaţi de vreme şi de scurta escapadă din locuinţa posomorită de deasupra scărilor.

— Şi lor ce-o să li se întâmple? A şoptit

Banner.

Adam a oftat.

— Dumnezeu ştie. Deocamdată numai Hildie mă interesează. Diseară o să discut din nou cu Fitz şi o să încerc să îi conving să o aducă la spital.

Banner nu îndrăznise să viseze că în Port Hastings ar exista spital adevărat. Cu toată activitatea intensă, era un oraş relativ mic şi majoritatea unor astfel de comunităţi considerau spitalele ca pe o extravaganţă. În ciuda apăsării datorate faptului că amândoi ştiau ce o să i se întâmple lui Hildie, Adam a zâmbit. Se părea că din nou, el îi citise gândurile.

— Ai vrea să vezi spitalul meu, O'Brien?

— Spitalul tău?

El a dat din cap.

— Devreme ce eu l-am pus pe picioare, am tendinţa să consider că e al meu, da.

Ideea a făcut-o pe Banner să reflecteze profund, cu mare seriozitate, aşa cum nu i se mai întâmplase nici în, cele mai grele zile din timpul practicii ei medicale.

— L-ai făcut tu singur? S-a minunat ea.

Umerii lui Adam s-au încordat sub haina

de stofă.

— Păi n-am prea avut de ales, â spus. Henderson era unicul doctor în afară de mine pe o rază de douăzeci şi cinci de mile şi pe măcelarul ăsta nu l-aş lăsa nici cu caii mei, dar cu pacienţii?

Oferindu-i şi această informaţie, Adam a lăsat-o pe Banner şi s-a întors în camera lui Hildie ca să ia haina şi trusa medicală pe care le lăsase ea acolo. Unul dintre băieţei s-a apropiat de Banner, mestecând filosofic o bucată de carne uscată, pe care Adam o cumpărase în ciuda interdicţiei mamei lor.

— Maică, dar ce păr roşu ai, donşoară, i-a spus el.

Înainte de Banner să-i poată da un răspuns corespunzător, Adam a reapărut, aducându-i lucrurile. Undeva, pe parcurs, între ea şi Hildie, el reuşise să îşi domolească frustrarea şi supărarea sau să şi le ascundă şi acuma era din nou doctorul băţos de ţară. Banner nu era sigură dacă trebuia să se supere sau să se simtă uşurată.

Capitolul 2

Colina ducând de la Portul Hastings până la spitalul lui Adam era abruptă – atât de abruptă încât Banner a trecut prin momente de panică. Uneori părea că trăsurica uşoară avea să alunece înapoi pe tot drumul până la port, trăgând şi căluţul răbdător după ea. Ca să uite această imagine din mintea ei, Banner şi-a întors atenţia spre casele care se ridicau pe cele două părţi ale drumului. Erau case mari, cu teren în jur şi cu o parte înspre apă, cu acoperişurile dantelate pe margine, la fel ca şi ferestrele. Fiecare casă avea o curte cu gardul făcut din ţăruşi. Trandafirii aflaţi sub zăpadă stârneau în Banner nostalgia după vara dispărută. Pe culmea colinei, se vedea o casă elegantă, de două etaje, cu multe hornuri şi cu duzini de ferestre strălucitoare. Iedera ninsă acoperea un colţ al clădirii precum o mână blândă. La celălalt capăt, printr-un coridor lung, acoperit, se adăuga o altă aripă doar de un etaj. Banner s-a gândit că aveau să treacă de locul acela, dar calul s-a îndreptat hotărât pe drumul pietruit, fără a fi

îndemnat de Adam…

— Acesta a spitalul tău? A întrebat Banner uluită.

El a râs, dar fără veselie, iar ochii lui albaştri se fixaseră nu asupra clădirii magnifice sau asupra lui Banner, ci în direcţia muntelui care se înălţa pe fundal. Părea să vadă ceva dincolo de brazii fără număr, îmbrăcaţi în cămăşile lor de nea. Ceva care avea mare preţ pentru el. După o secundă, sau aşa ceva, Adam s-a întors totuşi spre Banner de parcă abia atunci ar fi văzut-o. Îi zâmbea.

— Asta este casa mea, a zis. Sau, ar trebui să spun, casa mamei mele. Această aripă adăposteşte spitalul, biroul meu, toate celelalte. Banner era impresionată.

— Ce casă mare, a gâfâit ea. Oare exista o femeie care trăia între pereţii aceia solizi, o femeie care învârtea pe degete toată familia lui Adam? Până în clipa aceea nu se gândise la această posibilitate, iar acum, că îi venise în minte, găsea că era total neconvenabil. Presupun că ai o grămadă de copii, a zis.

Adam a râs din nou, trăgând frânele şi agăţând hăţurile la locul lor în faţa unui mic

portic din piatră. Uşile erau masive, cu clanţe din alamă.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, a zis, dar, ca să am copii, ar trebui mai întâi să-mi iau o nevastă.

Brusc uşurată, respiraţia lui Banner a devenit rapidă şi i-a revenit culoarea în obraji, culoare care nu avea nicio legătură cu vântul puternic de decembrie.

— Chiar atât de tare respecţi ideea aceasta, doctore? A îndrăznit să-l întrebe cu ochii sclipind.

El a chicotit…

— În mod normal, ca să zic aşa, sunt cam destrăbălat. Totuşi, când vine vorba de copii, am cele mai provinciale idei.

Banner avea o senzaţie ciudată în pântec de parcă s-ar fi pregătit deja să primească şi să crească un copil al acestui bărbat. Reprimându-şi senzaţia aceea atât de ciudată şi de neaşteptată şi-a muşcat buza de jos şi şi-a îndreptat umerii mici.

— Mi-e cam frig, a zis ţeapănă. Minciuna era cam grosolană şi s-a gândit că Adam şi-a dat seama de acest lucru; în ciuda vremii de afară, sub acoperişul negru, din piele, al

trăsurii, era suficient de cald. Faţa lui era foarte aproape de a ei şi o clipă a fost sigură că Adam avea de gând s-o sărute. Înainte ca dilema să fie rezolvată, una dintre cele două uşi din faţa casei s-a dat de perete şi o fetişcană drăguţă a apărut în prag ţinând cu o mână cea mai mare ghirlandă pe care Banner o văzuse vreodată. Fetişcana avea ochii mari, albaştri ca de cristal şi un păr tot atât de negru pe cât era şi părul lui Adam, iar faţa ei era încântată la vederea trăsurii.

— Adam! A strigat femeia copil cu o încântare deloc ceremonioasă, tropăind pe scările înzăpezite şi îndreptându-se înspre trăsură.

Adam s-a întors din direcţia lui Banner, spre marea ei supărare, a sărit jos ca să o îmbrăţişeze pe zeiţa încântătoare şi să o răsucească pe toate părţile, roşu de mulţumire, într-o exuberantă îmbrăţişare.

Banner s-a simţit pentru prima oară cu adevărat geloasă, deşi s-a străduit să-şi păstreze un zâmbet răbdător pe buze. La urma urmei, nu avea niciun drept la afecţiunea acestui bărbat şi deşi îi spusese că nu era căsătorit, nu îi spusese că n-ar

exista cineva de care îi păsa. Ochii fetei se aţintiseră asupra lui Banner din clipa în care Adam o coborâse din trăsură, dar în ochii el albaştri, atât de adânci, nu apăruse nicio sclipire provocatoare. Doar un fel de curiozitate ghiduşă.

— Cine este? A chiuit ea lăsând ghirlanda uriaşă lângă fusta azurie.

Adam a ridicat un braţ într-un gest de prezentare:

— Melissa, aceasta este doctor Banner O'Brien

O'Brien, sora mea, Melissa…

Banner s-a simţit uşurată şi zâmbetul ei silit a devenit sincer.

— Buhă, a zis în timp ce Adam o susţinea cu un braţ.

Privirea încântată a Melissei a zburat de la Banner spre fratele ei şi prin aer plutea un „Aha! „nepronunţat. Adam a aruncat o privire cu prefăcută seriozitate în direcţia fetei, apoi a luat mâna lui Banner şi a pus-o pe braţul lui înainte de a porni înspre uşa deschisă a casei.

— Când te-ai întors? A întrebat-o pe Melissa, care rămăsese şovăitoare pe scară,

neştiind unde să atârne ghirlanda.

— Vai, Adam, ce drăguţ că mă întrebi! I-a întors-o Melissa. Tu trebuia să îmi vii în întâmpinare la vapor, îţi aminteşti?

Pe chipul lui Adam s-a înscris o expresie de îndurerare exagerată în timp ce Melissa li s-a alăturat în hoi.

— Acum eşti aici, a observat el cu drăgălăşenie, aşa că nu văd unde e problema.

— Te cred, i-a întors-o fata. Banner ar fi putut paria că avea în jur de şaptesprezece ani. Dacă n-ar fi fost Jeff, ar fi trebuit să vin pe jos.

— Ce onoare, a zis Adam şi a atins mâna lui Banner care rămăsese pe braţul lui.

Melissa a părut foarte interesată de gestul lui şi a studiat-o pe Banner cu ochi ghiduşi.

— Eşti cu adevărat doctoriţă? A dorit ea să afle.

Ochii lui Adam erau lipiţi de ai lui Banner în timp ce o conducea din antreul cu gresie pe jos şi cu o pendulă înaltă…

— Da, a zis el cu o voce care a făcut-o pe Banner să-i bată tare inima. Trifoiaş este cu adevărat doctoriţă.

Va să zică el o acceptase până la urmă. Atunci Banner a plusat.

— Am putea să vedem spitalul acum?

Adam a dat din cap, conducând-o printr-o sufragerie masivă cu pereţii îmbrăcaţi în lemn de mahon, un candelabru de cristal care măsura probabil aproape doi metri în diametru şi un cămin imens în care ar fi putut sta în picioare trei sau patru bărbaţi. Mobila de acolo era masivă, dar fără ornamente şi impresia generală era de lejeritate, de bunăstare firească.

— Înainte ca tata să fi construit casa asta, a anunţat-o Melissa, el şi mama locuiau într-o cabană aflată chiar pe locul acesta. A bătut masa lungă şi foarte bine lustruită cu degetele. El obişnuia să spună că fraţii mei s-au născut toţi exact acolo unde Maggie păstra cartofii.

Adam a tăcut şi s-a uitat urât la sora lui.

— Că tot vorbeşti de Maggie, de ce nu te duci să o cauţi şi să-i spui că doctoriţa O’Brien şi cu mine vrem ceva de mâncare când ne întoarcem de la spital?

Melissa arăta de parcă ar fi vrut să se opună – sigur că ar fi preferat să rămână pe

lângă frăţior – dar ochii ei de un albastru marin înţeleseseră esenţialul, aşa că s-a întors într-o învolburare a fustelor dintr-un material fin şi s-a dus spre o uşă aflată în cealaltă parte a încăperii.

Rânjind, Adam a condus-o pe Banner pe sub o arcadă prin pridvorul acoperit pe care îl zărise şi de afară. Avea pereţii de sticlă şi era pardosit cu lemn neted, iar zăpada se depusese pe ambele părţi ale lui. La capăt era o cameră încăpătoare, adăpostind opt paturi mari şi goale şi o imensă sobă de fier supraîncălzită.

— Aceasta este infirmeria; a zis Adam. De obicei aici se găsesc cel puţin şase pacienţi. Banner a privit în jur, impresionată şi zăpăcită…

— Asta este o secţie a spitalului?

Ochii lui Adam deveniseră veseli.

— Te întrebi dacă nu cumva femeile sunt puse împreună cu bărbaţii? A bănuit el.

— Şi sunt?

El a chicotit.

— Desigur nu, Trifoiaş. Primim foarte puţine paciente femei, datorită atitudinii înapoiate a soţilor şi taţilor lor. Când o

femeie este adusă aici, eu o pun de obicei într-una din camerele de oaspeţi din cealaltă parte a casei.

— Asta nu poate fi prea convenabil.

— Nu prea. Maggie – asta este menajera noastră – are grijă de ele şi mă cheamă când e o problemă.

Au plecat din secţie ca să intre într-un birou dezordonat. Aici, pereţii erau căptuşiţi cu sute de cărţi în afara unuia, pe care se afla o ciudată etalare de diplome înrămate. Potrivit acestor pergamente preţioase, Adam Corbin absolvise prestigioasa Universitate din Scoţia, la Glasgow şi făcuse cursuri speciale în alte locuri precum Viena, Berlin şi Stockholm. Banner, gândindu-se la cei patru ani făcuţi de ea la Medicina din New York, s-a simţit intimidată. Nicio mirare dacă Adam fusese atât de bănuitor în privinţa studiilor ei.

— Ai făcut cursuri trainice, a admis ea ridicându-şi uşor bărbia.

— Mulţumesc, a zis el, trăgând-o dincolo de un birou în dezordine, într-un studio mai mare, unde se aflau scaune şi bănci gata să primească pacienţii la tratament.

La un birou aflat alături de uşă stătea o fată cam de vârsta Melissei, ţinând mâna peste clapele unei maşini de scris. Părul ei strălucea în jurul feţei în sute de cârlionţi diafani şi ochii căprui o analizau pe Banner cu o neplăcere vizibilă…

— Bună, a zis ea.

Adam era plin de graţie masculină.

— Francelle, dânsa este doctor O'Brien. O'Brien, domnişoara Francelle Mayhugh.

— Francelle, a dat din cap Banner cu cordialitate.

Dar domnişoara Mayhugh n-avea poftă de discuţii; s-a reîntors la treaba ei cu o energie înspăimântătoare.

— Sunt două săli de consultaţie, a zis Adam trăgând-o pe Banner fără nicio ceremonie într-una din acestea şi închizând uşa. Inima lui Banner parcă o luase razna, aşa că s-a sprijinit de o masă de consultaţii, aruncând o privire neliniştită spre uşa închisă.

— Nu cred că i-am plăcut Francellei, a zis, deşi era ultimul lucru de care îi păsa acum. Adam a râs şi s-a apropiat mai tare. Atât de tare încât Banner îi putea simţi căldura

respiraţiei pe nasul uşor cârn, de irlandeză tipică. Trupul lui puternic, mlădios, trimitea semnale primitive spre trupul ei, aşa cum o ţinea prizonieră, sprijinindu-se şi el de masă cu o mână de o parte şi de alta.

— Cui îi pasă? A zis el.

Banner tremura. I se moleşiseră genunchii şi avea crampe la stomac şi undeva în adâncul ei avea o ciudată senzaţie de parcă s-ar fi topit ceva în ea. Niciodată nu se mai simţise în felul acesta; cel puţin nu cu Sean. Oare ce se întâmpla? Buzele lui Adam s-au lipit de ale ei, înnebunind-o.

— Trifoiaş, a gâfâit el.

Banner a dat comandă mentală să-i pună mâinile în piept şi să îi împingă deoparte, dar parcă nu avea vlagă. Dorea ca Adam Corbin să o sărute. El i-a prins buza de jos între buzele lui şi ea s-a cutremurat. Se lipise tare de ea cu coapsele şi o ţinea tot mai aproape, continuând s-o sărute. Toate cele cinci simţuri ale lui Banner O’Brien cântau într-o armonie deplină, în timp ce el reuşise să o facă să se predea, dar în minte i se învârtejea nedumerirea. Cum de putea să o facă să simtă asemenea lucruri când

sărutările propriului ei soţ nu îi provocaseră decât spaimă? Care era baza medicală a acestui fapt? Gâfâia când Adam s-a dat înapoi mângâindu-i faţa cu ochii aceia neruşinaţi ai lui, de culoarea indigoului, apoi a sărutat-o din nou. Răspunsul impetuos al lui Banner a fost stânjenit de deschiderea bruscă a uşii de la camera de consultaţii.

— Mă rog, a zis Francelle cu răceală, asta e o consultaţie? Îmi pare rău dacă v-am întrerupt.

Adam a înjurat şi s-a răsucit pentru a se uita la fată cu furie, deşi Banner n-ar fi putut face aşa ceva. Ea şi-a plecat capul ruşinată.

— Ce vrei? A explodat Adam.

— Aveam de gând să te întreb despre petrecerea de Crăciun, i-a răspuns Francelle cu o demnitate calculată.

O să fii aici, sau ai de gând să dispari din nou şi să te întorci furibund ca de obicei?

— Şi nu puteai aştepta? A lătrat Adam şi Banner a zărit printre gene muşchii încordaţi ai maxilarului lui.

— Nu m-am aşteptat să te găsesc atât de

ocupat cu doamna, Adam. Trebuie să mă ierţi.

— Trebuie? Ieşi afară, Francelle.

— Deci poţi să-ţi vezi de treabă, i-a replicat ea închizând prompt uşa în spatele său. Adam stătea la o mică distanţă de Banner acum şi umerii lui puternici se clătinau în timp ce îşi trecea o mână prin păr…

— Iartă-mă, Trifoiaş, a mai spus pe un ton brutal, deşi nu i se uita în ochi. N-ar fi trebuit să fac asta. Până la căderea nopţii, Francelle o să-ţi facă reputaţia ţăndări.

Banner nici nu se îndoia de asta. Femeile doctori se bucurau, din câte ştia, de bârfă – mai cu seamă în micile oraşe. Dar ea nu regreta sărutările, deşi ştia că ar fi fost cazul.

— E adevărat că dispari la Crăciun şi apoi te întorci furibund? L-a întrebat ca să schimbe subiectul.

A regretat pe loc faptul de a fi pus această întrebare. Ochii lui Adam deveniseră sălbatici, tăioşi şi se albise la faţă.

— Nu am făcut decât să te sărut, O’Brien, a zis. Nu m-am oferit să îmi pun sufletul pe

tavă.

Banner nu s-ar fi simţit mai umilită nici dacă el şi-ar fi dat toată silinţa. I se părea că devenise caraghioasă şi încrezută şi şi-a desprins ochii din privirea lui ciudat de ameninţătoare. Spre surprinderea ei, Adam a oftat adânc şi a cuprins-o cu mâinile puternice de umeri.

— Trifoiaş, uită-te la mine, a mormăit.

Ea nu putea, din pricina lacrimilor care îi înceţoşau ochii, dar mândria ei nebună o obliga să şi le ascundă. Nesuportând să nu fie ascultat, Adam i-a prins bărbia cu o mână aspră, care mirosea a dezinfectant şi a obligat-o să îi asculte ordinul.

— Îmi pare rău, i-a spus şi suferinţa de pe faţa lui a făcut-o să suporte mai uşor propria durere.

Ea şi-a tras nasul. De-acum îi văzuse lacrimile şi nu mai avea ce face.

— Nu e cazul să-ţi ceri scuze, i-a spus.

— Ba este, a insistat el. Am fost necivilizat şi îmi cer scuze.

Banner n-a mai ştiut ce să spună de astă dată şi pe deasupra era deja uimită că sentimentele ei rănite îl interesau atât de

mult.

— Adam…

El i-a pus un deget pe buze.

— Să nu-mi spui, a zis el şi apoi s-a dat înapoi dându-i drumul bărbiei lui Banner, iar ea s-a simţit respinsă de parcă între ei s-ar fi căscat o prăpastie adâncă. El a rămas cu mâna pe clanţa uşii.

— O să vrei să mai lucrezi cu mine, O'Brien? A întrebat-o.

Banner era nedumerită. Ceruri, ce om curios era! Acum o săruta de. Parcă ar fi vrut să o devoreze, în clipa următoare o rănea cu vorbele, pentru ca după aceea să o roage să lucreze cu el!

— Eu… Eu nu înţeleg, a zis.

Adam şi-a arcuit o sprinceană şi şi-a întins mâinile, larg, într-un gest de blândă nerăbdare.

— Te-am rugat să practici medicina împreună cu mine, O'Brien

— Dar, doctorul Henderson…

— Henderson, a pufnit el. Dacă te îngrijorezi pentru pacienţii lui, nu e cazul. Nu are niciunul.

— Dar… Domnul Royce mi-a spus în mod

expres…

— Domnul Royce, O’Brien, n-are habar de pacienţii lui Henderson. După cum îl cunosc, te-a privit şi s-a decis să te curteze din pur amuzament. Poţi fi sigură de un singur lucru, Trifoiaş: te-a adus aici pentru că te-a găsit atrăgătoare, nu fiindcă i-ar păsa vreun pic de medicii existenţi în Port Hastings.

Banner era cuprinsă de mii de senzaţii – confuzie, furie, neîncredere.

— Minţi! El mi-a spus că pacienţii doctorului Henderson au nevoie de mine – el a spus…

Adam o privea teribil de satisfăcut…

— Bineînţeles că ţi-a spus şi că eşti frumoasă, nu-i aşa?

Ea a fost uluită de adevărul vorbelor lui. Temple remarcase felul în care arăta ea în timp ce plecau din port cu trăsura lui în noaptea sosirii.

— Aşa gândeam şi eu, a zis Adam, citind corect expresia de pe faţa lui Banner. Nu fii naivă, Trifoiaş. Eu îţi ofer o slujbă. O slujbă adevărată. O vrei sau nu o vrei?

Banner era nehotărâtă. Ideea de a lucra

într-un loc atât de spaţios şi de bine echipat era atractivă din punct de vedere profesional şi ştia că ar fi putut învăţa multe de la Adam. Însă cum putea şti că el spunea adevărul? Cum să fie sigură că nu făcea acelaşi lucru de care îl acuzase pe Temple Royce?

— Şi unde o să locuiesc? L-a întrebat ea cu bun-simţ.

— Asta este o casă mare, O'Brien. Poţi locui aici.

Propunerea era alarmantă. Banner O'Brien era o femeie cu principii şi de o moralitate înaltă, dar cât or să mai dureze aceste calităţi în cazul în care vor mai fi şi altă sărutări ca acelea de adineauri? S-o ajute cerul, îi displăcuseră sărutările lui Sean care avea un drept legal la ele, dar ale lui Adam erau cu totul şi cu totul diferite. Îi stârneau dorinţa pentru lucrul acela pe care îl urâse cel mai tare în timpul căsătoriei.

— Nu cred că este o idee bună, a zis.

Adam a dat din umeri.

— Orice ai spune, O'Brien , e treaba ta, a dat el înapoi deschizând uşa şi ieşind, astfel că Banner trebuia să aleagă: ori să-l

urmeze, ori să stea acolo şi să arate ca o aiurită.

L-a urmat bombănind, evitând ochii Francellei care o ardeau în spinare în timp ce părăsea biroul. Adam mergea cu paşi mari şi furioşi în timp ce traversau culoarul lung înapoi spre casa principală, iar Banner se ţinea după el supărată, roşie la faţă, cu inima rănită. Să te ia dracu, s-a gândit cu maliţie tandră. De parcă i-ar fi auzit vorbele, Adam şi-a întors capul şi a rânjit.

— Spune, O'Brien, s-a linguşit el în timp ce intrau din nou în sufragerie. Care este răspunsul tău?

— Da, s-a băgat o altă voce masculină. Care este răspunsul tău?

Banner s-a răsucit şi a constatat ce mult se amuzau Melissa şi bărbatul înalt, frumos ca un pirat care apăruse alături de ea. El avea părul lucios, de culoare cânepie şi o cămaşă cu mâneci largi, descheiată la gât. Ochii lui zâmbitori aveau aceeaşi culoare imposibilă albastru-închis ca şi ochii lui Adam, iar dinţii îi erau perfecţi.

— Bună Jeff, a zis Adam pe un ton cam îngrijorat.

— Ce mai încântare, după şase luni, i-a întors-o Jeff cu o indignare prefăcută. S-a întors şi s-a uitat în ochii strălucitori ai Melissei. Nu crezi că e ruşinos? Propriul meu frate…

Melissa a încercat să se prefacă şi ea supărată.

— Nu sunt surprinsă. Nici pe mine nu m-a întâmpinat la vapor. Ce părere ai, ce o să facă el când or să vină aici Keith şi mama? La spune?

Adam a râs.

— Încetaţi, voi doi. O să o faceţi pe O’Brien să creadă că nu sunt loial familiei. Ochii albaştri ai lui Jeff s-au întors amuzaţi spre chipul lui Banner.

— O’Brien? Nu-mi vine să cred că fratele meu mai mare i se adresează unei femei frumoase de parcă ar fi tăietor de lemne. Spune-mi prenumele tău, frumoasa mea, mor de nerăbdare să-l aflu. Adam a scos un sunet ameninţător. Banner a râs şi a făcut o reverenţă potrivită cu remarca jucăuşă a lui Jeff.

— Mă cheamă Banner, a zis.

Adam era furios fără s-o arate. „Mă

cheamă Banner”, a maimuţărit-o el în gând. Fir-ar să fie, el încă nu îndrăznise să îi zică pe nume, chiar şi după acele două nerecomandabile, dar teribil de delicioase sărutări furate în camera de consultaţii, iar acum ea îi oferea numele lui Jeff într-un mod care putea fi considerat cochet. Brusc, n-a mai putut suporta felul în care ea se uita la fratele lui – toată atenţia ei ar fi trebuit să i-o acorde lui, personal.

— Trifoiaş, i-a spus crispat. Vrei să mâncăm? Încă nu mi-am terminat consultaţiile…

Jeff a aruncat o strâmbătură de cunoscător în direcţia lui Adam şi a tăcut, luând o mână a lui Banner într-a lui, înclinându-se uşor şi sărutându-i-o. Adam fierbea.

— O să facem In ziua dinaintea Crăciunului o partidă de patinaj, a zis Jeff blând, făcându-se a nu-l băga în seamă pe fratele său. După aceea o să împodobim bradul şi o să ne delectăm cu o cină magnifică făcută de Maggie. Nu vrei să fii cu noi, Banner?

Ochii verzi ca trifoiul ai lui Banner au

strălucit când s-a uitat la Jeff şi a dat din cap cu timiditate.

— Nu am patine, a zis ea.

Melissa i-a sărit imediat în ajutor.

— Nu te îngrijora, Banner, am o pereche în plus. Poate că îţi vin ţie patinele mele – hai sus în camera mea să vedem.

Incredibil, O'Brien a fost imediat de acord şi s-a grăbit după Melissa de parcă n-ar fi fost doctoriţă şi n-ar fi avut pacienţi de văzut. Adam a scrâşnit din dinţi şi s-a uitat urât după ele. Râsul lui Jeff era molcom şi atotştiutor.

— Unde ai găsit fiinţa asta? L-a întrebat pliindu-şi braţele.

Privirea lui Adam părea că vrea să îl facă fărâme pe Jeff.

— Nu e treaba ta unde am găsit-o, a grohăit. Ce dracu înţelegi tu prin asta, că îi iei mâna şi i-o săruţi…

Jeff a rânjit.

— Îţi pasă că-mi place? Este cea mai arătoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Las-o în pace!

Jeff şi-a arcuit o sprinceană.

— Vrei să mai discutăm pe tema asta?
— Da.
— Afară?
Adam a dat din cap.
— Afară.
Au ieşit pe uşa din faţă ca să se înfrunte în curte, aşa cum o mai făcuseră cu sute de prilejuri, în special în anii tumultoşi ai copilăriei lor. Erau cam de acelaşi gabarit, cam la fel de voinici şi o luptă între ei putea dura mult şi bine. Pe moment lui Adam îi venea să-l facă praf. Oricât de prosteşte părea, era gata să se lupte cu acest frate al lui pe care îl iubea şi îl respecta. Jeff şi-a îndepărtat picioarele vârâte în cizme şi şi-a încrucişat braţele.
— Dacă simţi ceva pentru doamna, Adam, de ce nu îmi spui?
Adam nu ştia ce simţea în afară de un fel de dorinţă înnebunitoare. O dorea pe O’Brien – o dorise chiar din momentul în care intrase în casa lui Henderson şi o văzuse – dar nu ştia cât de adânc era sentimentul sau cât va dura el. Oare asta era iubire? Nu îşi putea răspunde la întrebare mai ales că niciodată nu ştiuse cu

adevărat ce însemna să iubească o femeie. Jeff a rânjit.

— Deci? A insistat el.

Adam a înjurat. Dumnezeule, cât de tare îşi dorea, câtă nevoie avea să îl caftească.

— Nu ştiu, s-a confesat fără mare putere de convingere.

Jeff a fluierat şi ochii lui albaştri s-au înveselit.

— Oh, Dumnezeule, e adevărat. Eşti îndrăgostit!

Adam a scos un oftat de frustrare şi s-a întors cu spatele.

— Nu, a zis după o tăcere îndelungată.

— Nu? L-a batjocorit Jeff. Vezi că vorbeşti cu fratele tău, Adam. Omul te cunoaşte mai bine decât oricine pe lume. Am invitat-o pe doamna la o partidă de patinaj şi i-am sărutat mâna, iar acum, trebuie să admiţi, eşti gata să mă ucizi.

Adam şi-a plecat capul şi i-a alunecat pe ceafă zăpada rece. Oare îşi pierdea minţile? Vrusese să îl izbească pe Jeff şi încă mai dorea să o facă. Pe Jeff, fratele lui. Cel mai bun prieten al lui!

— Iartă-mă.

— Adam, dacă o iubeşti, e în regulă. O să o las în pace.

— Am întâlnit-o noaptea trecută, a zis Adam trăgând aer în piept, dar fără a reuşi să-şi limpezească minţile. Noaptea trecută. Cum dracu aş putea să mă fi îndrăgostit de ea?

— Se mai întâmplă şi lucruri ciudate, i-a replicat Jeff. Pe deasupra, este atât de frumoasă, încât eu n-am întâlnit-o decât de cinci minute şi sunt deja puţin îndrăgostit.

Adam s-a răsucit cu pumnii strânşi, cu mintea tulburată. Jeff a râs şi s-a dat înapoi, ridicându-şi mâinile într-un gest împăciuitor.

— Adam, Adam, pentru Dumnezeu, e aproape Crăciunul. Ce-o să spună mama dacă vine acasă de la Olympia şi mă găseşte, pe mine, fiul ei favorit, bătut măr?

Adam şi-a lăsat în jos braţele.

— Poate că nu sunt zdravăn la cap?

— Bineînţeles, i-a replicat Jeff, dar asta nu e o nou tate. Şi nu există niciun leac pentru febra ta de. Acum frăţioare, crede-mă.

Adam a scos un sunet înăbuşit, s-a dus până la cea mai apropiată grămadă de

zăpadă şi s-a trântit în ea cu faţa. S-a mirat că nu i-a înghiţit pământul. Hohotele lui Jeff s-au înălţat până la cer, apoi el a întins mâinile şi l-a ajutat pe frăţior să se ridice în picioare şi au intrat în casă ţinându-se de după mijloc.

Banner a aflat multe despre familia Corbin în timp ce încerca patinele Melissei, care aveau să-i vină perfect cu două perechi de ciorapi în plus. Erau trei fraţi, toţi născuţi la un an diferenţă unul după celălalt, Adam primul, Jeff al doilea şi Keith al treilea. Fratele cel mai tânăr avea treisprezece ani când venise pe lume Melissa, dar în ciuda sosirii ei întârziate, era foarte apropiată de toţi trei frăţiorii. Numele mamei ei era Katherine şi, conform descrierii Melissei, era frumoasă şi formidabilă. Călătorea aproape tot timpul, ţinând cuvântări în sprijinul obţinerii sufragiului pentru femei şi scria articole care apăreau în cele mai renumite periodice.

— Dar tatăl tău? A îndrăznit Banner în timp ce îşi încheia pantofii pe picior.

Expresia Melissei s-a întristat brusc.

— A murit acum cinci ani, a zis.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să te întreb.

Melissa s-a dus la fereastra din apropierea căminului în care trosnea un foc plăcut şi a rămas cu privirea aţintită afară, mototolind în mână perdeaua de dantelă.

— A fost un accident, pe apă. Tati şi Adam pescuiau somon cu barca lui tati. Indienii l-au salvat pe Adam, dar n-au reuşit să-l mai găsească pe Tati.

— Oh, Melissa! Banner înghiţea în sec.

Fata s-a întors spre Banner cu ochii strălucitori.

— Pentru Adam a fost groaznic. Cred că şi-a făcut mustrări de cuget. Şi acum suferă, iar uneori dispare câte o zi întreagă sau chiar mai mult.

— De ce îmi spui asta? A întrebat-o Banner cu blândeţe.

— Pentru că Adam te place – ştiu că te place. Poate că tu eşti exact persoana pe care noi toţi am sperat să o găsească! A tăcut, s-a uitat în tavanul întunecat din dormitorul ei şi a oftat. Te rog, Banner, să nu îl răneşti. Suferă şi aşa foarte mult.

Banner şi-a reamintit reacţia lui la întrebarea din sala de consultaţii, o

întrebare care semănase cu a lui Francelle.

— Fata din biroul lui, a reflectat, l-a întrebat dacă el are de gând să vină la petrecerea de Crăciun sau dacă o să dispară. La asta te referi tu?

Melissa a dat din cap necăjită.

— Sărbătorile le tolerează cel mai greu. Stă deoparte cât mai mult cu putinţă, iar când revine este imposibil de suportat.

— Poate că nu îi plac petrecerile, a încercat Banner fără mare convingere, dorindu-şi să poată cumva să o mângâie pe fată.

Dar Melisa a scuturat din cap.

— Înainte ca tati să moară, lui îi plăceau petrecerile.

Banner s-a simţit îndureratăgândindu-se la cât trebuia să sufere Adam, cât de vinovat se considera pentru că el supravieţuise accidentului, iar tatăl lui nu. Se părea că n-avea ce să facă, decât să schimbe subiectul.

— Mi-ai spus că Jeff este căpitan pe o goeletă numită Doamna Mării, nu-i aşa? Şi că Keith se ocupă cu livezile de meri ale familiei, care sunt situate la poalele

munţilor. Dar tu, Melissa? Tu ce faci?

Chipul Melissei a devenit mai strălucitor şi şi-a ridicat bărbia cu mândrie.

— Sunt la Universitatea teritorială, în Seattle. Vreau să mă fac ziaristă, ca mama.

— E minunat!

În frumoşii ochi albaştri a apărut o sclipire ghiduşă.

— O să-ţi arăt dacă îmi promiţi să nu spui nimănui! Ce-ar mai vrea fraţii mei să afle – mă rog, nici nu le dă prin cap, asta-i tot. Ea deschidea acum un cufăr de la piciorul patului şi căuta înăuntru. După câteva clipe a scos o publicaţie, cu o copertă luxoasă, care arăta o femeie slăbănoagă, cărată în braţe de un muntean bărbos. Titlul era *Aventurile Tenaciei în Vestul Sălbatic*. Banner a rămas interzisă pentru o clipă, dar şi-a revenit repede. Semnătura aparţinea unui bărbat numit Marshall S. Whidbine.

— Tu… Tu ai făcut desenul? A întrebat plină de speranţă.

— Dumnezeule, nu! A exclamat Melissa, stând lângă Banner pe pat. Eu sunt Marshall S. Whidbine!

Banner a rămas cu gura căscată, mai mult

din cauza încântării nemărginite a Melissei.

— Să ţii minte, Banner, a avertizat-o printre hohote de râs. Ai promis să-mi păstrezi secretul! Pe deasupra, povestirile nu sunt aşa cum îţi închipui dacă priveşti la desene.

— Sigur, sper că nu, a respirat greu Banner. De ce faci asta, Melissa? N-ai nevoie de bani…

Melissa şi-a desfăcut mâinile într-un gest propriu familiei Corbin şi care îi devenea binecunoscut şi lui Banner.

— Fac asta pentru exerciţiu, pentru experienţă. La fel cum tu probabil făceai vizite în spitale când erai încă studentă.

Mâinile lui Banner tremurau puţin când a întins romanul de duzină tinerei lui autoare.

— De ce nu scrii tu o – o carte adevărată?

Melissa a zâmbit mângâind coperta cărţii cu tandreţe.

— O să scriu când o să mă pricep destul de bine. Vrei să citeşti asta pentru mine, Banner şi să-mi spui ce părere ai? Ce gândeşti, pe cinstite? Banner ar fi vrut să-i spună că o să cumpere o copie cu prima ocazie, dar a luat volumul oferit cu largheţe

de Melissa…

— Mi-ar plăcea să-l citesc, i-a spus cu toată sinceritatea.

— Perfect, i-a răspuns încântată Melissa. Dar să nu spui nimănui. Adam a încetat să mă mai bată acum câţiva ani, dar dacă află de asta, probabil că se apucă din nou!

Banner a râs tot drumul cât timp a coborât pe scări, dar romanul Melissei era vârât în siguranţă în buzunarul hainei şi ea ar fi fost gata să moară decât să trădeze secretul. Ea şi Adam au luat o masă mai degrabă rapidă, singuri în bucătăria mare cu cărămizi pe jos şi apoi au plecat. S-au aşezat în trăsură, de data asta având o piele de urs pentru a le acoperi picioarele şi abia atunci Adam şi-a pus din nou pe tapet ideile.

— Vrei să lucrezi cu mine, Banner?

— Ea a zâmbit auzindu-l că îi foloseşte prenumele.

— Da, a zis. Dar o să locuiesc mai bine în casa doctorului Henderson – cel puţin până când voi găsi o casă a mea.

Pentru moment, Adam arăta gata să protesteze, dar n-a îndrăznit.

— Mulţumesc, a zis. Patinele ţi s-au

potrivit?

Banner a zâmbit.

— Da.

El s-a încruntat, privind în altă parte, la drum, deşi calul părea să ştie prea bine pe unde mergea.

— Deci, vii la petrecere.

Perspectiva unui Crăciun petrecut în singurătate era mult mai proastă decât a unei sărbători petrecute cu nişte persoane atât de nostime precum Melissa şi fermecătorul Jeff.

— Desigur, i-a răspuns. Vrei şi tu să vin?

Lui i s-a încordat un muşchi în maxilar, apoi s-a relaxat.

— O'Brien , câtă vreme ai grijă de pacienţii mei, nu-mi pasă ce faci în timpul liber.

Banner s-a lăsat în scaunul rece de piele, simţindu-se de parcă ar fi fost pălmuită.

— Înţeleg.

— Perfect.

— Tu te duci la patinaj, doctor Corbin Adam?

El i-a aruncat o privire neplăcută, uluită.

— Nu fac niciodată acţiuni stupide,

O’Brien Fratele meu – fără nicio îndoială, ambii fraţi ai mei – or să aibă grijă de tine, aşa că nu va trebui să mă ocup eu.

Banner a simţit din nou nevoia de a-l zgâlţâi pe omul ăsta, de a-l zgâlţâi în asemenea hal încât să înceteze să se ascundă în spatele acelei măşti de ostilitate. În loc de asta, s-a uitat spre vapoarele, şlepurile şi goeletele care se clătinau pe apa învolburată. Se întreba dacă accidentul care luase viaţa tatălui lui Adam nu afectase cumva starea psihică a supravieţuitorului.

Bănuia că de incidentul acela erau legate mai multe lucruri, mult mai multe. Deşi avusese de a face cu doctorul Adam Corbin atât de puţin timp, ştia că un asemenea lucru, deşi teribil în sine, nu putea să producă daune atât de mari pe un timp prea îndelungat. Adam dispărea, spusese Melissa, mai ales în preajma sărbătorilor. Şi era întotdeauna prost dispus când se întorcea la familia lui. Banner s-a simţit invadată de o idee care o tulbura foarte tare. Dar dacă Adam avea o altă familie ascunsă undeva departe, poate o nevastă indiană şi câţiva copii?

Mulţi bărbaţi făceau asta, ştia ea. Unii dintre ei erau chiar căsătoriţi cu o femeie de culoare. Un sentiment. De dezolare a cuprins-o şi şi-a închis ochii având viziunea lui Adam care făcea dragoste cu o femeie frumoasă, cu pielea arămie. Auzea chiar şi ţipetele care i se păreau oribile când veneau de la Sean – minunatele ţipete răguşite pe care Adam le-ar fi putut scoate când i-ar fi fost insuportabil de bine.

Pe obrazul rece al lui Banner a curs o lacrimă, care a alunecat în faldurile hainei.

— Acum ce dracu mai ai, O'Brien?

Ea a deschis ochii, l-a privit pe obraznicul şi arogantul de Adam şi i-a scos limba. El a râs în timp ce ajungeau la poalele colinei şi îndreptau trăsura înspre Water Street.

— Iartă-mă, te rog, i-a spus dând din umeri.

De-ai şti cât îmi pare de rău că te-am întâlnit, reflecta Banner, care se gândise că n-o să mai dorească nicio dată un bărbat după tot ce suferise cu Sean Malloy. Dar îl dorea pe bărbatul ăsta şi îi păsa foarte mult de el. Mai rău, într-o zi probabil o să îl şi iubească. S-a cutremurat şi Adam a întins

mâinile nerăbdător, ca să o acopere până la mijloc cu cerga. Contactul i-a provocat un ciudat amestec de senzaţii şi Banner a fost atât de supărată de asta, încât i-a înlăturat violent mâna şi a lătrat:

— Nu mă atinge!

Adam s-a holbat la ea şi a scuturat din cap; a depăşit toate bordeiele şi cârciumile pe care Banner le observase în noaptea de dinainte, apoi a condus trăsura pe o colină în jos, în direcţia apei. Ei i s-au oprit ochii la un vapor de pe plajă. Fusese pus pe docul uscat şi erau nişte trepte care duceau spre punte. Pe partea laterală a goeletei era scris numele vasului Umbra de argint. Paralel cu balustrada vasului, tânjeau prostituatele, privind la trăsura care se apropia sau uitându-se la cerul din care cădea ninsoarea. Undeva la bord, un pian cânta şi nişte voci vesele îl acompaniau, „Dumnezeu să-i ocrotească pe domnii veseli”.

O femeie cu părul castaniu, foarte împopoţonată, se afla lângă vas; a zâmbit, apoi s-a bătut pe coapsă şi a strigat:

— Hei, Doc, i-ai adus un dar lui Bessie pentru Crăciun?

Adam a râs şi a scuturat din cap în timp ce oprea trăsura şi a dat la o parte cerga ca să se ridice. Pentru o clipă se părea că uitase de existenţa lui Banner şi nici nu era de mirare.

— Nu acum Bess, i-a răspuns el. Nu vezi că sunt cu o doamnă?

Bess s-a strâmbat.

— Nu-mi pasă decât că nu primesc darul meu, scumpule.

Banner s-a înroşit şi s-a înţepenit şi n-ar mai ti ieşit din trăsură deloc, dacă Adam n-ar fi dat ocol până la ea ca să-i ia braţul şi s-o forţeze să coboare.

— Tu ai vrut să practici medicina, O'Brien, i-s spus din colţul buzelor, aşa că încetează să te porţi ca o misionară ofensată, aflată printre sălbatici.

— Tu o vizitezi pe femeia asta îngrozitoare? I-a şoptit Banner furioasă şi, deşi s-a luptat din toate puterile, n-a reuşit să-şi elibereze braţul din mâna lui.

El a privit-o cu răutate pe Banner.

— De ce dracu te interesează? I-a întors-o.

— Nu mă interesează! A minţit Banner enervată.

— Foarte bine. Lucruşorul ăla tinerel şi drăguţ care locuieşte în camera numărul patru are un furuncul pe fund. Du-te tu şi ai grijă de el în timp ce eu o să examinez un alt pacient.

— Pe Bessie, de exemplu?

Dantura perfectă a lui Adam a sclipit într-un zâmbet înnebunitor.

— O'Brien, O'Brien, a gâfâit el. Când o să pricepi? Dacă vreau o femeie, nu am nevoie să plătesc.

Săptămâni în şir după aceea, toată lumea pe Water Street a vorbit despre felul în care un doctor l-a pălmuit pe celălalt drept în mijlocul rampei de la Umbra de Argint…

Capitolul 3

Puntea de la Umbra de Argint era alunecoasă din cauza zăpezii şi a gumei de mestecat scuipate pe jos, iar Banner îşi ţinea fustele ridicate, plină de concentrare.

— Oamenii se îmbolnăvesc peste tot, O'Brien, i-a spus Adam sec pe un ton crispat, chiar şi în locuri din astea necuviincioase.

Banner a devenit ţeapănă. Fusese în locuri

mai rele în timpul practicii, în colibe şi suburbii unde şobolanii circulau liberi, iar ferestrele sparte erau acoperite cu bucăţi de ziar. Spitale în care doctorii, aşa-numiţii doctori, fumau trabucuri deasupra rănilor deschise şi aduceau balegă de cal pe tălpile pantofilor.

— Mulţumesc foarte mult pentru această remarcă inteligentă, i-a întors-o.

Bessie, prostituata, plutea înspre ei, legănându-şi şoldurile, cu rochia subţire de tafta care lăsa majoritatea trupului descoperită în aerul rece. Şi-a mângâiat părul din nou şi a aruncat priviri ucigătoare spre vârfurile cizmelor lui Adam, apoi l-a măsurat până la cap, făcând o pauză, cu simpatie; după aceea s-a uitat la urma roşie pe care mâna lui Banner o lăsase pe faţa lui. Adam a împins-o pe Banner cea înspăimântată înainte şi a prezentat-o.

— Aceasta este colega mea, doctoriţa O'Brien, a zis. Vrei să-i arăţi unde este camera lui Lou, te rog?

Bessie a privit-o tolerantă pe Banner.

— Pe-aici, Roşcato, i-a spus, după o tăcere lungă şi neplăcută.

Prea mândră pentru a privi în urmă spre Adam, Banner a urmat-o pe Bessie printr-un hoi mărginit de nenumărate uşi. Camera patru era în capătul cel mai îndepărtat şi prostituata a bătut în uşă cu o energie lipsită de simpatie.

— Lou! a ţipat ea. Hei, Lou! Eşti într-o stare corespunzătoare? Ţi-a venit cineva.

— Intră, s-a văicărit o voce prăpădită.

După ce a tras aer în piept cât putea de profund, Banner a pus mâna pe clanţă şi a intrat. Camera era surprinzător de curată, deşi lumina era slabă şi mirosea a parfum de flori. Pe pat, într-un aşternut din satin roz, pacienta o aştepta. Femeia – în lumina aceea părea doar cu puţin mai în vârstă decât Melissa – stătea în genunchi şi în coate, cu fundul ei dolofan în sus. Bessie a mormăit ceva şi a plecat, închizând uşa în spatele ei.

— Am înţeles că ai un furuncul, a zis Banner, punându-şi trusa pe o noptieră plină de atomizoare de cristal, de celofan de la bomboane şi de romane de prost gust, precum cel al Melissei. Printre toate acestea erau şi cărţi de vizită pe care se

putea citi: „Domnişoara Lou, camera patru, Umbra de Argint. Întotdeauna veţi fi bine primiţi.”

— Cine eşti? S-a văicărit Lou, întorcându-şi capul ca să se holbeze la Banner, cu nişte ochi trişti, de culoarea levănţicii.

— Sunt doctoriţa O’Brien Pot să văd furunculul, te rog?

Lou şi-a ridicat cămaşa de noapte şi şi-a dat jos chiloţii de culoarea murei.

— Eşti…

— Da. Banner s-a aplecat, crispată, să examineze leziunea urâtă. Arăta rău şi porţiunea înconjurătoare era inflamată. Sunt într-adevăr doctoriţă.

La întrebarea nepusă, dar care primise deja răspunsul, Lou a insistat:

— Unde este Adam?

Banner şi-a muşcat buza de jos şi s-a răsucit să deschidă trusa şi să caute prin ea vată, alcool, un bisturiu şi acid carbonic.

— Doctorul Corbin este pe undeva pe aici. Vrei să îl vezi?

— Nu! A ţipat repede Lou. Cel puţin nu în felul acesta. Este grozav că eşti femeie şi că mă poţi îngriji.

Banner şi-a stăpânit un zâmbet şi s-a întors ca să se uite la lavoarul din celălalt capăt al încăperii. Acolo era o cană mare, împreună cu un lighean şi un săpun, dar se îndoia că apa era fierbinte. A luat propriul ei săpun din învelişul lui, după ce a aşezat alături cele necesare pentru tratamentul pe care avea să i-l facă lui Lou şi s-a dus să-şi spele mâinile. După aceea, a dezinfectat bisturiul cu grijă, cu acidul carbonic şi a şters furunculul cu alcool.

— O să te doară puţin, a avertizat-o ea pe un ton blând.

Lou şi-a închis strâns ochii înroşiţi în aşteptarea tratamentului.

— Sunt gata, Doc!

— Cu toată blândeţea posibilă, Banner a Incizat furunculul, a scos puroiul şi l-a curăţat, apoi a aplicat un bandaj curat deasupra. Tot timpul pe care Banner l-a folosit ca să arunce pansamentele murdare, să-şi spele mâinile, să dezinfecteze din nou bisturiul, Lou s-a văicărit pentru că nu va putea să lucreze ca lumea cu grămada de tifon lipită de fundul ei. Buzele lui Banner tremurau din cauza amuzamentului ascuns

cu mare greutate…

— Aş considera că puţină odihnă ţi-ar face bine, a observat ea.

Lou s-a întins moale, a căscat şi şi-a arcuit puţin sprâncenele subţiri.

— O să rămân singură, să zac aici fără nimeni. Cât o să dureze până o să mă simt mai bine?

— Câteva zile, i-a răspuns Banner, închizându-şi trusa cu un clinchet autoritar. Şi să nu încerci să… să lucrezi înainte ca rana să fie vindecată. Dacă tu crezi că un furuncul incizat e neplăcut şi mai neplăcut ar fi să faci o infecţie.

Întristată, Lou i-a promis să facă o pauză.

— O să vin să te mai văd peste câteva zile, i-a spus Banner pacientei în timp ce pleca.

N-a fost decât prea puţin surprinsă când l-a găsit pe Adam aşteptând-o în hoi, cu fundul sprijinit de perete şi cu braţele încrucişate. Banner a constatat imediat că nu avea pe el haina.

— Pacienta mea merge spre bine, i-a spus ţeapănă. Dar pacientele tale?

Gura lui Adam s-a strâmbat puţin doar la unul din colţuri.

— Vindecarea este iminentă.

Banner ar fi dorit din inimă să-l plesnească din nou la fel ca mai înainte, dar n-a îndrăznit. Simţea acest lucru, că deşi el suportase o dată, la un al doilea atac ar fi luat o atitudine hotărâtă.

— Plecăm?

Ochii lui albaştri râdeau spre ea şi priveau cu mare atenţie.

— Să plecăm, a zis în timp ce vocile din interiorul ciudatului vapor răzbăteau până la ei cu o nouă versiune a cântecului Bunul rege Wenceslas.

Pe chei aştepta o altă prostituata îmbrăcată într-o rochie de satin albastru, care îi acoperea doar cu puţin mai mult decât sânii. Purta ciorapi din dantelă neagră, o jartieră dantelată şi un zâmbet; fata l-a tras pe Adam de mână şi i-a întins haina cu un gest îndelung exersat. Adam şi-a luat haina şi şi-a pus-o pe el fără a nota culoarea vineţie de pe faţa lui Banner O’Brien

— Mulţumesc, a zis.

— Eu îţi mulţumesc ţie, a tors creatura pe jumătate goală, înainte de a se întoarce la

cei care petreceau în salon.

Adam i-a oferit braţul şi arăta doar pe jumătate ruşinat când Banner l-a refuzat mândră şi a coborât rampa pe cont propriu. N-au scos o vorbă până când nu s-au urcat în trăsură ca să o pornească înapoi, pe Water Street.

— Ce probleme ai, O'Brien?

Ea nu l-a privit, ci şi-a fixat ochii pe cârciumile şi bordelurile din faţă. Aveau o nevinovăţie festivă acele clădiri în zăpada care se topea.

— N-am nicio problemă Corbin, i-a replicat. El a izbucnit în hohote neplăcute de râs.

— Dumnezeule. Tu crezi că mi-am permis să mă bucur de plăcerile cărnii în locul acela, nu-i aşa?

— Poţi fi sigur că nu-mi pasă, nici dacă ai făcut-o, nici dacă n-ai făcut-o.

— Ba da, îţi pasă. De ce nu recunoşti?

Banner a devenit brusc interesată cu încăpăţânare de ghirlandele de brad care atârnau de uşa unei clădiri şubrede. Un interes tăcut.

— O'Brien

— Ce?

— Uită-te la mine.

— Nu vreau.

— De ce?

— Pentru că mă dezguști, de-aia. Ar trebui să fii un doctor responsabil şi când colo tu eşti…

— Ba doctor am fost; am examinat amigdalele Hermionei.

Banner a scos o exclamare de exasperare şi ciudă.

— Amigdalele! Mă crezi atât de idioată? Ca să examinezi nişte amigdale nu e nevoie să te dezbraci!

Adam a râs din nou.

— Haina, a zis el cu o voce încărcată de înţelegere bruscă. Trifoiaş. Mi-am scos haina pentru că îmi era prea cald. Numai pentru asta am scos-o, dacă vrei să ştii.

— Nici nu vreau să aud asta. Ea mai degrabă l-a simţit dând din umeri decât l-a văzut.

— Perfect.

— Amigdalele! L-a luat în râs Banner, respirând greoi.

— Dacă ai merge şi tu îmbrăcată ca ele,

O’Brien, ai avea amigdalită precis. Şi nu numai asta, dar…

Înainte ca el să termine vorba, un şef de sală s-a repezit în drum făcând semne cu braţele.

— Adam! A ţipat bărbatul. Adam, opreşte-te!

Adam sărise deja din trăsură înainte ca Banner să fi reuşit măcar să-şi tragă cerga de pe picioare.

— Ce este? A întrebat Adam, întinzând mâna după trusă.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor! A schelălăit bărbatul, alunecând şi arătând înspre uşile batante de la stabilimentul lui. Vino aici repede!

Banner şi-a luat şi ea propria trusă şi l-a urmat în cârciumă pe Adam. În timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina aproape inexistentă şi-a dat seama că exista o întreagă mulţime încercuind una dintre mese. Pe jos era rumeguş, iar pereţii erau acoperiţi cu draperii. Deasupra barului plin de zgârieturi atârna un portret ţipător, cu un nud obez în atitudine lenevoasă. Doamne, s-a gândit Banner.

— La dracu, fugiţi din cale! A răcnit şeful de sală, făcându-şi drum cu coatele prin grupul care murmura în jurul mesei. Faceţi loc doctorului!

Banner a păşit şi ea rapid prin culoarul strâmt care se deschisese pentru Adam, dar când i-au picat ochii asupra subiectului întregii agitaţii, tara. Şi-ar fi dorit să nu fi venit. Un bărbat tânăr, cu părul frumos, stătea la masă şi mâna lui dreaptă era ţintuită de suprafaţă mesei cu un cuţit cu mâner de sidef. Avea faţa palidă din cauza şocului şi a durerii, iar la colţurile gurii i se adunase saliva. Şi-a ridicat ochii spre Adam implorând, dar n-a reuşit să scoată o vorbă.

— Isuse, a gâfâit Adam, apoi a apucat mânerul cuţitului cu ambele mâini şi l-a tras cu o mişcare rapidă. În timp ce sângele a năvălit din rana îngustă, bărbatul a căzut cu capul pe masă, leşinat. În sfârşit, spectatorii s-au dat înapoi şi s-au îndepărtat de masă, făcând comentarii şoptite. Banner a luat bandaje şi alcool din trusa ei în timp ce Adam folosea cuţitul însângerat ca să taie mâneca de la haina tânărului. Îi aplica un garou când ea s-a apucat de dezinfectarea şi

pansarea rănii. Adam a privit cu scepticism bandajul aplicat rapid.

— O să aibă nevoie de copci, a zis.

— Ştiu, i-a întors-o Banner, deşi adevărul era că fusese atât de copleşită de oroarea şi brutalitatea situaţiei, încât uitase.

— Dă-i ceva împotriva durerii, i-a ordonat Adam, în timp ce o împingea pe Banner deoparte şi desfăcea bandajul.

Băiatul începuse să se agite, gemând ca un animal rănit. Îngrozită, nu la fel de sigură pe sine cum părea, Banner se holba la băiatul pe jumătate conştient şi la doctorul care îl ţinea.

— Laudanum?

— Morfină, O'Brien O să aibă nevoie de copci pe ambele părţi ale mâinii şi rana probabil că este extrem de dureroasă. Copleşită, Banner a luat o seringă şi o fiolă din trusa lui Adam, de parcă n-ar fi avut asemenea lucruri şi în trusa ei. Mâinile îi tremurau umplând seringa, ridicând-o spre lumina lămpii, scoţând bulele de aer din lichidul acela. Satisfăcut, în aparenţă, datorită micşorării debitului de sânge, Adam lăsase garoul să atârne.

— Întâi alcool, Banner, a zis.

Banner s-a înroşit din cauză că îi spusese un lucru elementar. Apoi, ţinând seringa într-o mână, s-a străduit să cureţe braţul băiatului cu cealaltă. Adam a scos o exclamaţie de exasperare şi a luat vata din mâna ei. Vârând-o în alcool, înainte de a şterge un loc de deasupra venelor umflate, exact în zona cotului. După aceea a cerut morfina şi i-a făcut injecţia. Ochii indigo ai lui Adam erau nemiloşi când s-au pironit pe faţa lui Banner.

— Am încredere că eşti capabilă să sterilizezi un ac, da? A mormăit.

Banner se lupta cu lacrimile de umilinţă şi a dat din cap, apoi a găsit acul cerut, l-a curăţat cu acid carbonic, i-a pus un fir de catgut şi i l-a întins lui Adam.

— Ce dracu s-a petrecut aici? A întrebat el gloata în timp ce sutura rana cu măiestrie.

— Nimeni nu i-a răspuns şi era evident că nimeni nu avea să-l spună adevărul sau să îi arate vinovatul. Adam a înnodat aţele pe o parte a mâinii şi a întors-o ca să închidă şi rana de pe cealaltă parte. Băiatul s-a trezit, s-a holbat la ac şi a leşinat din nou. În

sfârşit, Adam a terminat. A pus alături acul, a dezinfectat ambele răni încă o dată şi i-a aplicat un bandaj gros. În cârciumă începuse din nou vorbăria; era de parcă până atunci toată lumea şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Cine este doamna cea frumoasă, Doc? A dorit să afle un bărbat.

— E noua dumneavoastră asistentă? L-a întrebat un altul.

Un al treilea bărbat i-a aruncat:

— Mai bine ar fi asistenta mea, a zis şi toată lumea aflată în acel loc al degradării şi urâţeniei a izbucnit în râs cu excepţia lui Adam şi a lui Banner. Adam s-a îndreptat şi şi-a plimbat ochii de la un chip răvăşit la celălalt. Din nou s-a aşternut tăcerea.

— Noi doar am glumit, Doc, a îndrăznit un marinar de vârstă mijlocie, care se sprijinea de bar şi arăta destul de necăjit.

Adam a apucat-o pe Banner de cot şi a scos-o spre uşile batante din lemn ale cârciumei.

— Aşteaptă-mă în trăsură, i-a spus.

Ea s-a oprit înspăimântată de moarte la gândul a ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui

Adam dacă ar fi avut de gând să îi provoace singur pe toţi acei oameni îngrozitori.

— Nu, a spus ea.

Adam s-a întors în direcţia ei cu un gest ameninţător. – La dracu O'Brien…

Dar ea rămăsese acolo unde se postase la început. Adam a intrat în încăpere din nou, a înjurat încetişor şi l-a ridicat pe tipul semiconştient de la masă. Împreună, el şi cu Banner, l-au susţinut pe tânăr să iasă afară în aerul proaspăt şi în zăpadă, apoi l-au vârât în trăsură. El se clătina între ei, destul de moale, în timp ce făceau drumul înapoi spre colină, la casa cea măreaţă alături de care se afla spitalul. Pacientul fusese dezbrăcat şi aşezat într-una din secţii, în pat, înainte ca Adam să-şi tragă sufletul „acum – că – e – vai – de – capul – tău cu Banner".

Ea s-a clătinat dându-se înapoi când el a înaintat printre cele două rânduri de paturi cu mâinile în şolduri.

— O'Brien, i-a spus fierbând în suc propriu, în timp ce se apropia de ea, bărbaţii din cârciuma aia nu erau nişte gentlemeni, aşteptând să-şi înscrie numele

în carnetul tău de bal! De ce n-ai plecat când ţi-am spus?

Banner ajunsese deja în perete, lângă sobă şi nu se putea duce mai departe.

— Eu numai… Eu n-am vrut…

— Când îţi dau un ordin, să-l asculţi!

Din cauza furiei, Banner s-a făcut roşie ca focul la faţă. „

— Cine eşti tu ca să-mi dai ordine?

Adam era doar la mică distanţă de ea în clipa aceea şi arăta atât de furios, încât Banner era sigură că el avea să o pocnească. Nu s-a întâmplat totuşi astfel, întrucât o voce de femeie s-a auzit în momentul crucial, răsunând din uşă precum clopoţelul salvării.

— Adam? Ea este Banner? Prezintă-mă şi pe mine!

Umerii masivi ai lui Adam s-au relaxat. Banner l-a observat confecţionându-şi un zâmbet uşor înainte de a-şi întoarce capul pentru a o vedea pe femeia mlădioasă şi blondă din spatele lui.

— Bună, mamă, i-a spus cu gravitate, în timp ce frumuseţea aceea îl îmbrăţişa. Banner era uluită că o creatură atât de

minunată putea fi mama a patru copii mari, dar acel albastru Corbin din ochii ei a convins-o de adevăr. S-a uitat pe după umărul fiului ei la femeia pe care Adam fusese pe punctul de a o gâtui.

— Jeff şi Melissa aveau dreptate – eşti frumoasă! S-a entuziasmat ea. Pe deasupra eşti şi doctoriţă. Doamne, Doamne – pariez că asta te macină pe tine, nu-i aşa? Şi-a mutat ea privirea spre Adam, brusc invadată de tandreţe. Aveţi milă, a adăugat.

Adam a izbucnit în râs.

— Eram gata să o gâtui, ca să-ţi spun adevărul. Mamă, ea e doctoriţa Banner O'Brien Banner, e mama mea, Katherine.

Katherine i-a întins o mână mică şi fermă.

— Să ştii că nu te-ar fi gâtuit cu adevărat, i-a spus cu ochii mari şi albaştri licărind de veselie. Ştie că l-aş fi pedepsit.

Personalitatea acestei femei alcătuită din degajare şi căldură a înveselit-o pe Banner.

— Mă bucur să vă întâlnesc, doamnă Corbin.

— Şi eu, mulţumesc, i-a replicat doamna ţinând-o pe Banner de braţ şi conducând-o la distanţă de Adam prin secţie, spre partea

centrală a casei. Dar îmi poţi spune Katherine. Povesteşte-mi despre tine, Banner O’Brien.

Jenny nu numai că o aştepta cu cina în noaptea aceea, dar îi încălzise şi apă pentru baie. După ce a mâncat, Banner s-a grăbit să se ducă în micul dormitor şi-a scos hainele şi s-a vârât încântată în cada cu apă din care ieşeau aburi.

— Cred că ai avut o zi grea, a remarcat Jenny care stătea la birou cu spatele la Banner, aranjând şi rearanjând peria şi pieptenul pe care le despachetase.

— Se înţelege de la sine, a suspinat doctor O’Brien , în timp ce durerea pulsatilă din muşchii ei începea să dispară. Chiar aşa, Jenny, cum ai ajuns tu aici, în casa asta?

— Adam m-a angajat, i-a răspuns Jenny fără a se întoarce: El a zis că de vreme ce bestia este plecată, a sosit timpul să se facă curăţenie în mizeria din bucătărie.

Banner a rânjit. Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Adam care îl antipatiza pe doctor Henderson, spunând asemenea lucruri.

— Eu îţi sunt recunoscătoare pentru

munca ta, i-a zis. Şi pentru că stai cu mine, de asemenea.

Jenny a dat din umeri, fără a-i răspunde.

— De cât timp îl cunoşti pe Adam?

Jenny s-a aşezat pe marginea patului lui Banner şi-a netezit fustele din poplin şi a privit-o cu politeţe.

— Îl cunosc de când mă ştiu. De ce?

— El mă uluieşte, a reflectat Banner strângând buretele îmbibat cu apă călduţă pe braţul stâng.

Jenny a râs.

— El uluieşte pe toată lumea.

— Melissa îmi spune că are obiceiuri curioase.

Jenny parcă nu se simţea în largul ei.

— Parcă nu toată lumea e la fel? A riscat ea.

— El are un secret, a insistat Banner.

— Nu, a zis fata indiană, strângând mâinile până i s-au albit încheieturile.

— Ba da, a contrazis-o Banner. Dispare, ştii? În special în preajma sărbătorilor.

— Este doctor. Dacă dispare, e pentru că are pacienţi de vizitat.

Banner a suspinat. Jenny îi ascundea ceva

şi îşi dădea seama de asta, dar nu avea cum s-o facă să vorbească.

— Mă gândesc că are o femeie pe undeva, a zis ea şi gândul acesta a făcut-o să simtă tot felul de dureri în trup.

— Aşa? I-a replicat Jenny pe o voce tremurată. Apoi, de parcă n-ar fi aşteptat un răspuns, s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Banner şi-a terminat baia, certându-se singură pentru că nu îşi pusese stavilă gurii şi a ieşit afară din cadă. Pentru nu se ştia care motiv, pe faţă începuseră să-i alunece lacrimi.

După ce şi-a oferit cinci minute de plăcere nemăsurată într-una din cabine, marinarul a pus câteva monezi pe bar pentru a-şi achita nota de plată şi a ieşit afară. La naiba, era frig, din cauza vântului turbat şi a zăpezii care îl înfrigurau până în mădulare. Stând în uşă, s-a uitat înapoi la masa pe care barmanul încerca să o şteargă de petele de sânge. A zâmbit, strângând mânerul de sidef al cuţitului. Ăştia toţi nu or să-l mai acuze pe Mike O'Hurlehey că a trişat la cărţi, or să-l ţină minte. Pe stradă, O'Hurlehey a tras cu urechea să audă

sirena vaporului lui, Jonathan Lee. Mergea cu pas rapid îndreptându-se spre port; n-avea rost să îl supere pe căpitan întârziind. În noaptea asta porneau spre Canada şi Mike îşi dorea partea lui, chiar mai mult decât să rămână în bunele graţii ale lui Temple Royce, care până la urmă de fapt însemna cam acelaşi lucru. Dar chiar în timp ce se pregătea să se urce pe goeletă, înainte ca ea să-şi ridice pânzele, s-a gândit la târfuliţa aceea cu părul roşu care intrase în cârciumă împreună cu doctorul. Ce n-ar fi dat el să fi avut de-a face cu ea în cabina aceea pentru cinci minute! O'Brien , aşa o chema. Se gândea la ea cu încăpăţânare, nu avea odihnă întrebându-se dacă aşa îi spusese doctorul. Da, O'Brien – Banner O'Brien O'Hurlehey râdea în sinea lui în timp ce se grăbea pe chei spre rampa înzăpezită a vasului Jonathan Lee. Câte n-o să mai povestească despre ea şi despre lovitura cu cuţitul şi despre doctorul cu părul negru de îndată ce va ajunge în Portland! Ar putea chiar înflori puţin lucrurile; o să spună că doctorul o luase pe domnişoara Banner O'Brien într-una din

cabine şi îi făcuse felul. Poate că ar putea afirma că şi el i-o făcuse. La dracu, nimeni n-o să îşi dea seama de diferenţă, acolo în Oregon şi numai gândul la asta era aproape la fel de satisfăcător de parcă ar fi şi făcut-o. Când o s-o şi povestească o să fie mai bine.

Adam stătea la ferestrele salonului, cu o băutură în mână, privind afară spre muntele pe care nu avea cum să-l zărească din cauza întunericului şi a furtunii. Jeff îl studia pe fratele lui în tăcere, cu mirare. Adam i-a simţit prezenţa şi s-a întors, pentru o clipă, ca să îi arunce o privire rapidă. Apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre muntele invizibil.

— Keith a ajuns acasă?

Jeff s-a înfundat într-un fotoliu de lângă foc şi şi-a întins picioarele lungi.

— Nu. Mama crede că o să fie aici mâine. Adam şi-a ridicat paharul la gură, apoi l-a coborât fără să bea. La dracu, ce putea vedea el acolo?

— O să-i placă Banner, a zis Jeff ca să umple tăcerea. Umerii impunători ai fratelui său s-au încordat sub pânza cămăşii.

— Şi ce dacă?

Jeff a suspinat.

— Dumnezeule bun, iar începem? Iartă-mă că m-am referit la ea, Adam.

— Ce să te iert?

Jeff a exclamat furios şi s-a ridicat din fotoliu ca să-şi ia ceva de băut. Tăcerile astea enervante ale lui Adam întotdeauna îl înfuriau, deşi nu ştia de ce. Poate din cauza distanţei care se căscase între ei doi sau datorită ideii că Adam ar putea şti ceva ce el nu ştia. Cristalul s-a ciocnit de cristal în timp ce Jeff îşi umplea un pahar cu coniac din import.

— La ce te gândeşti?

Adam a scos un sunet înăbuşit, dar nu s-a întors.

— La tata, i-a spus.

Jeff a regretat că îl aţâţase din nou. Trecuseră cinci ani de la accident, dar Adam fusese acolo, îl văzuse pe tatăl lor murind.

— N-a fost vina ta, i-a spus, întorcându-se în fotoliul lui. De ce te torturezi singur?

Adam nu i-a răspuns, dar faţa îi era răvăşită când s-a întors în sfârşit dinspre

fereastră şi s-a dus la masă ca să îşi mai pună Bourbon în pahar. Jeff înţelegea durerea fratelui, i-o împărtăşea şi lucrul ăsta îl înfuria.

— Cristoase, Adam, au trecut ani! Supărarea e supărare, dar…

— Tacă-ţi gura, a zis Adam. Tu nu ştii, de ce dracu vorbeşti? Nu ştii nici ce gândesc, nici ce simt, aşa că…

Jeff s-a înroşit la faţă şi a ţâşnit în sus.

— Sărmanul Adam! A strigat el. Hai să plângem cu toţii pentru cât suferă el! Şi să ne bată Dumnezeu dacă avem de gând să ne permitem vreo bucurie!

Trăsăturile lui Adam au devenit ameninţătoare. A lă sat să-i cadă paharul pe jos şi l-a altoit pe Jeff cu o lovitură ţeapănă.

— Mamă! A răcnit Melissa de undeva din ceaţă.

Zgomotul era oribil, iar ţipetele Melissei părea a anunţa o dramă absolut sigură. Katherine Corbin şi-a luat de la locul lui, de lângă birou, biciul de la trăsură şi a înaintat în salon, gata să-l folosească. Dumnezeule! Lupta pentru garanţia votului pentru femei nu era nimic în comparaţie cu încercarea de

a păstra pacea între propriii ei fii. Intrând în zona de război, i-a găsit pe Adam şi pe Jeff rostogolindu-se pe covor ca doi ţopârlani şi era greu să distingă care dintre brute era mai înverşunată. Nu mai conta. Katherine a răsucit cravaşa şi a plesnit din ea a avertizare. În clipa aceea bătălia a luat sfârşit şi fiii ei s-au ridicat în picioare, cu ruşinea întipărită pe faţă, totuşi supăraţi în acelaşi timp. Buza de jos a lui Adam sângera, iar Jeff avea un ochi învineţit.

— Dacă trebuie să vă luptaţi, le-a spus mama lor pe scurt, fiţi drăguţi şi ieşiţi afară.

Unul după celălalt, cu respiraţia îngreunată care le mişca umerii laţi ca ai lui Daniel, ei au făcut câte o plecăciune. Apoi, după ce s-au uitat urât unul la celălalt, s-au îndreptat spre uşile din faţă. Katherine a scuturat din cap în timp ce ei se pregăteau să se lupte în curte şi i-a aruncat Melissei o privire liniştitoare, apoi s-a întors să studieze cuvântarea pe care dorea să o susţină când Senatul va intra în sesiune.

Keith Corbin era obosit şi înfrigurat şi ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat în loc de bun venit ar fi fost o bătălie cu pumnii în

poteca cu petunii. Şi-a încetinit mersul, privind în tăcere cum Jeff a trecut pe lângă el ca să se izbească dur de trunchiul unui molid. Probabil revenindu-şi din năuceala inevitabilă sub duşul de zăpadă care i-a nimerit în cap, dislocat din ramurile sărbătoreşti ale copacului, Jeff şi-a aplecat capul şi s-a repezit în stomacul lui Adam ca o ghiulea. Lui Adam i s-a tăiat respiraţia şi şi-a pierdut suflul, apoi s-a întins lat la pământ, acolo unde vor creşte anul viitor lalele şi irişi. Keith şi-a desfăcut mâinile cu graţie şi a explodat:

— Sunt acasă!

Ambii fraţi s-au grăbit să îl întâmpine cu bucurie.

În timpul nopţii ninsese mai tare; deşi acum fulgii nu mai cădeau, Banner O'Brien se gândea necăjită că Adam avea să iasă din trăsură şi să distrugă pătura perfectă cu sclipiri de diamant care acoperea curtea din faţa casei doctorului Henderson. De cum l-a privit, orice idee de a se odihni a dispărut, căci buza lui de jos era spartă şi umflată, iar ochiul drept era învineţit. Adam părea să-şi dea seama de neplăcerea pe care o încerca,

aşa că şi-a ridicat spre ea ochii cu o privire blândă. Banner s-a dus la uşă şi a deschis-o uluită. Oare se dusese înapoi la cârciuma aceea stupidă şi urât mirositoare şi se bătuse până la urmă? Dacă aşa făcuse, avea să îi învineţească ea şi celălalt ochi!

— Adam Corbin…

El a ridicat o mână ca să tacă.

— Nu începe iar, O'Brien, a avertizat-o.

Jenny s-a strecurat în prag alături de Banner şi a fluierat cu admiraţie.

— Presupun că Jeff s-a întors acasă de pe cele şapte mări!

— Taci, a mormăit el.

Jenny a scos o exclamaţie enervantă.

— Tu ai pierdut!

Adam s-a încruntat la ea, exact ca un băieţel:

— Ba n-am pierdut, a contrazis-o.

Banner şi-a muşcat buza de jos ca să n-o apuce râsul şi l-a tras de mânecă pe Adam.

— Intră şi lasă-mă să te consult, i-a spus.

Ochii lui au analizat aprobativ cămaşa neagră şi apretată şi fustele de culoare albă, aşa că i-a permis lui Banner să îl tragă pe lângă Jenny care hohotea de râs în

bucătărie, unde lumina era mai bună. Acolo l-a aşezat pe Adam într-un fotoliu ca să-i examineze buza lovită…

— Ar cam trebui să te cos, l-a mustrat ea încruntându-se.

Adam s-a încordat.

— Dacă îţi închipui că am să te las lângă mine cu un ac, O'Brien…

— Acum e prea târziu, s-a răstit Banner, distrusă de indiferenţa lui şi de ideea că nu o credea în stare să sutureze o simplă rană. Nicio îndoială că îşi amintea cât de prost se descurcase ea în privinţa tratamentului acordat victimei înjunghiate în cârciumă.

— Mă întreb cam cum arată Jeff în dimineaţa asta, a cântat Jenny.

— Cu mult mai rău decât mine, crede-mă, a cuvântat Adam.

— Nu te cred, i-a zis Jenny, umplând o cană cu cafea şi punând-o în faţa lui cu un gest prietenos. Sunt surprinsă că doamna Corbin nu v-a întrerupt bătălia cu cravaşa.

— Ba da, a zis Adam, încercând să-şi înăbuşe rânjetul. Din cauza asta ne-am dus afară.

Banner a încercat să şi-o închipuie pe

mama elegantă a acestui bărbat mânuind o asemenea armă, dar nereuşind să facă ceva folositor.

— Pentru ce Dumnezeu v-aţi luptat tu şi Jeff?

Între Adam şi Jenny a fost schimbată o privire indescifrabilă; după asta el a dat din umeri iar ea s-a uitat în altă parte. Banner era supărată dar şi-a netezit fusta albă pentru a nu lăsa să se vadă adevăratele sentimente.

— Pe cine vizităm întâi astăzi? L-a întrebat. Pe Hildie? Adam s-a uitat la ceaşca de cafea, iar Jenny a alunecat afară din bucătărie, ca să îşi găsească de treabă în altă parte a casei.

— Adam? Nu l-a lăsat Banner în pace.

El s-a ridicat şi a înfruntat-o deschis.

— Tocmai am plecat de la Hildie, Banner, i-a spus. A murit în timp ce eram acolo.

Banner a înghiţit în sec. Deşi ştia că moartea reprezenta o uşurare pentru Hildie, tot era impresionată de moartea unui pacient. Asta o făcea să se simtă de parcă toate studiile ei făcute atâţia ani n-ar fi avut nicio importanţă. Adam a apucat-o de umeri

şi a împins-o într-un fotoliu.

— Ea s-a bucurat că moare, i-a spus Adam, dar asprimea din voce trăda faptul că şi lui îi părea rău după Hildie.

Banner a dat din cap.

— Băieţii – cu ei ce-o să se întâmple?

Adam s-a lăsat în fotoliu şi a suspinat.

— Fitz are de gând să-şi ţa o soţie nouă – domnişoara Mamie Robbins. O să se însoare cu doamna de îndată ce Hildie o să fie băgată în pământ.

Banner era oripilată, deşi îşi dădea seama că o mamă vitregă era exact ce trebuia pentru băieţi. Adam a zâmbit cu tandreţe, i-a luat mâna într-a lui şi a aşezat-o lângă el.

— Închideţi gura, O'Brien Treburi din astea se întâmplă mereu.

Era supărată nu pe Adam, ci din cauza lui Sean, din cauza lui Fitz şi a lui Hildie, cât şi din cauza tuturor bărbaţilor care erau atât de preocupaţi, de propriul lor confort, încât decenţa umană rămânea pe dinafară. Adam i-a atins vârful nasului cu arătătorul.

— Băieţii or să aibă o casă ca lumea cu Mamie Robbins, Banner. Iar Hildie nu mai trebuie să sufere. Ce altceva vrei?

Banner şi-a plecat ochii ca să îşi ascundă lacrimile care nu se potriveau cu profesiunea.

— Nenorocirea e că totul pare atât de dur, asta-i tot. Sărmana Hildie – oare nimeni n-o să o bocească?

Degetul lui Adam i se plimba pe buze, stârnind senzaţii care nu se potriveau cu clipa aceea.

— Mi se pare că cineva o boceşte chiar acum, a spus el.

Banner s-a ridicat din nou, rapid, pentru că nu-şi găsea locul din cauza lui Adam care o tot mângâia şi îi vorbea cu atâta tandreţe.

— Mă rog, mai avem şi alţi pacienţi, i-a replicat cu o vioiciune pe care nu o simţea. O să ne ducem la ei?

De necrezut, dar Adam a scuturat din cap.

— O să merg pe teren singur astăzi, O’Brien Aş prefera ca tu să rămâi la spital şi să îl supraveghezi pe jucătorul înjunghiat.

Banner era invadată de tot felul de emoţii lipsite de logică.

— Maggie poate face asta, s-a opus ea, speriată că el o invitase să-i fie parteneră astfel încât să o ţină la distanţă de pacienţii

lui. Data viitoare o să-i spună să rămână tot timpul în spital, în timp ce, ocupată sau nu, o să piardă vremea aşteptând pe cineva la tratament!

Adam a scuturat din cap.

— Maggie face pregătiri pentru Crăciun, i-a amintit el.

Banner s-a resemnat. O să stea astăzi cu pacientul, dar mâine nu va mai fi la fel. Dorea să îi consulte pe pacienţi acasă; ziua trecută, cu toate necazurile ei, o convinsese de acest lucru.

— N-o să rămână aşa în fiecare zi, i-a spus cu fermitate.

— Ştiu, i-a răspuns Adam când au ieşit, murdărind neaua superbă în timp ce se îndreptau spre trăsură. Mâine o să vizităm tabăra indienilor Klallum.

Chipul lui Banner se înseninase când colegul ei a ajutat-o să intre în trăsură şi s-a suit şi el apucând căpăstrul.

— Un sat adevărat, de indieni? S-a minunat încântată.

— Da, completat cu purici, ulei de peşte şi sălbatici nobili, a rânjit el.

— Numele jucătorului era Clarence King.

Şi el s-a îndrăgostit de Banner în momentul în care ea a intrat în secţie şi i-a zâmbit. Poate că azi ar fi trebuit să nu facă nicio consultaţie la domiciliu şi să rămână prin spital. S-a mustrat singur de lipsă de profesionalism. Ce dracu i se întâmpla? Noaptea trecută îl brutalizase pe fratele iubit, iar astăzi se gândea să neglijeze nişte oameni care depindeau de el. Adam i-a aruncat o privire lui King care îi zâmbea lui Banner, făcând-o fericită cu povestiri despre tinereţea lui pe Columbia Rever, unde tatăl lui avea un vaporaş. Tinereţea lui! Care tinereţe, când puştiul avea mai degrabă vârsta Melissei decât a lui Banner. Poate că o să rămân pentru petrecerea de Crăciun, s-a gândit. Apoi Adam şi-a reamintit de munte şi de promisiunea pe care o făcuse. Amintirea l-a zguduit şi l-a făcut să o lase pe Banner acolo cu Jeff şi cu pacientul acela, care o adora în mod evident.

Zâmbind ca pentru sine, Keith Corbin s-a apropiat de noua parteneră a lui Adam, care stătea lângă soba fierbinte din secţie, cu piciorul pus pe balustrada de crom, cufundată într-un roman de duzină. În timp

ce femeia citea, obrajii i se făcuseră roz ca piersica, iar ochii verzi i se întunecaseră ca trifoiul văratic. Nicio mirare că se întorsese acasă şi îi găsise pe fraţii lui tăvălindu-se în zăpadă în noaptea trecută.

— Bună, a zis, cu ochii aţintiţi diplomatic pe roman. Eu sunt Keith.

Ea l-a privit cu ochi înnebunitori, i-a zâmbit neatentă şi a întors cartea cu titlul în jos în poala ei. Apoi s-a uitat la gulerul de cleric al bărbatului şi s-a înroşit.

— B-bună…

El a izbucnit în râs…

— Tu eşti Banner O'Brien, nu? Dar nu, nu sunt preot.

Ea a râs împreună cu el şi i-a făcut Ioc lângă sobă, unde a găsit un alt fotoliu şi l-a adus mai aproape.

— Dacă nu eşti preot, atunci ce eşti? L-a întrebat cu o seriozitate care i s-a părut delicioasă.

— Sunt pomicultor şi, în ciuda familiei mele irlandeze şi catolice, sunt preot metodist.

Banner s-a holbat la el şi o rază palidă de soare a părut că ia foc în părul roşu-închis.

— Dumnezeule!

Keith a zâmbit şi i-a luat mâna într-a lui, iar ea nu s-a dat înapoi. Au sporovăit în timp ce fulgi uriaşi de zăpadă alunecau pe lângă ferestre, iar Francelle intra şi pleca şi jucătorul dormea în covalescenţă. Keith nu i-a dat drumul mâinii lui Banner până când nu a auzit în depărtare o uşă deschizându-se la întoarcerea lui Adam.

Capitolul 4

— Ai avut de gând cu adevărat să mă strangulezi ziua trecută când eram în secţia de spital?

Adam se ocupa cu parcarea trăsurii; mişcările lui erau hotărâte şi sigure, iar dinţii îi străluceau într-un rânjet.

— Tu ce crezi, O'Brien? A tatonat el terenul.

Grajdul era slab luminat, din cauza nămeţilor de zăpadă care nu lăsau să treacă soarele şi mirosea a mucegai, a grâne şi a piele învechită printre alte lucruri. Banner rămăsese în pragul larg şi dădea din umeri.

— Chiar că arăţi a ucigaş.

— În orice caz am sentimente ucigătoare. Aia era o situaţie periculoasă, Trifoiaş şi tu ar fi trebuit să pleci când ţi-am spus să o faci.

Banner s-a uitat în jos la rochia ei cenuşie de lână cu vestuţa scurtă şi tighelită cu negru. Spera că se îmbrăcase corespunzător pentru o vizită într-un sat indian.

— Eram îngrozită să nu te lovească

bărbaţii aceia, i-a spus încetişor.

Adam a lăsat calul şi hăţul şi a venit în faţa ei ca să o privească.

— Ce?

— Am spus că…

El a oprit-o punându-i mâinile pe umeri.

— Ce-o să mă fac cu tine, O’Brien? A întrebat-o pe un ton amuzat, blând. Poate nu ai observat, dar sunt adult şi pot avea grijă de mine însămi.

Ca de obicei, Banner era impresionată de atingerea lui, de apropierea dulce, alarmantă, a trupului lui de al ei.

— Desigur, i-a replicat pe un ton batjocoritor, destinat să îi ascundă reacţiile. Probabil de aceea buza ta era spartă şi ai ochiul învineţit.

Adam a râs.

— Nu l-ai văzut pe Jeff. Şi ce? Arăt atât de rău?

Gura lui era prea aproape de a ei, mult prea aproape. Îi simţea răsuflarea caldă pe buze şi asta o făcea să se înfioare.

Învinsă, Banner şi-a reamintit maxilarul umflat al lui Jeff şi fruntea rănită, iar imaginea acestuia i-a spus că trebuia să se

îndepărteze de Adam.

— Aşa ai vrut să-mi faci şi mie înainte de a te întrerupe mama ta, a explodat.

— Ştii răspunsul la asta, O'Brien.

— Oare îl ştiu?

El s-a întors spre cal şi a apucat harnaşamentul ducând animalul spre pragul în care stătea Banner. Hamul lăsa dâre în urma calului.

— Dacă vrei să afli, i-a spus el sec, sub ninsoarea care se îndesise, intenţia mea a fost să te pun pe genunchi şi să te bat la fund.

Banner s-a simţit insultată şi din cauza asta a apucat-o tremuratul mai tare decât din pricina vremii friguroase de decembrie.

— În cazul ăsta, sunt foarte încântată că mama ta a intrat la timp. Altfel ar fi trebuit să pun să te aresteze.

Adam a râs, i-a apucat braţul şi a împins-o înspre peretele trăsurii.

— Să mă aresteze, da? Şeriful ar fi avut de ce să râdă multe zile, O'Brien A lăsat-o uşor înapoi pe scaun şi a rămas afară, iar ninsoarea făcea un contrast teribil cu părul lui negru, cu ochii albaştri, strălucind de

fericire. Arestat, a repetat după un lung interval.

— Şi-a scuturat capul, a înconjurat trăsura şi s-a urcat ca să aranjeze cerga pe picioarele lor şi să apuce hamurile. Banner şi-a îndreptat umerii şi şi-a încrucişat mâinile înmănuşate, privind drept înainte. Şi-a amintit de ziua în care Sean fusese arestat. Cum putea uita când ea fusese cea care chemase poliţia, cea care acceptase răsplata lor? Chiar şi acum, prin ani, tremura după ce auzise înspăimântătoarele lucruri pe care le strigase el atunci.

Adam a aruncat o privire rapidă în direcţia ei, apoi cu o mişcare bruscă a mâinilor pe hăţuri, a pus în mişcare trăsura. În loc să o ia pe drumul care o ducea spre Port Hastings, Adam a condus animalul în jurul grajdurilor şi a luat-o spre o poieniţă mărginită de copaci. Zăpada era depusă într-un strat gros şi necălcat decât de o căprioară care trecuse pe acolo, dar calul reuşea să meargă fără mare dificultate în timp ce respiraţia lui forma conuri de aburi în aer.

— E departe până la tabără? A întrebat

Banner sperând să poată face o conversaţie normală.

— Şase sau şapte mile, presupun, i-a răspuns Adam, fără a o privi.

Îi dispăruse amuzamentul şi acum părea rătăcit. Au trecut prin poieniţă şi printr-o pădurice deasă de brazi. Rugi goi de mure se agăţau de spiţele roţilor şi de partea din faţă a trăsurii. Zărind un coş lung care atârna în ramurile unui pin înalt, Banner a rupt din nou tăcerea.

— Ce e asta?

— Adam i-a aruncat o privire coşului şi s-a încruntat.

— Asta, a informat-o fără nicio intonaţie, este ceea ce a mai rămas dintr-un copil indian.

Banner s-a cutremurat şi şi-a strâns mai tare mantaua pe lângă trup.

— Dar animalele pot…

— Niciun animal nu ajunge până la coş, O’Brien E prea sus.

Banner a înghiţit în sec şi şi-a închis ochii o clipă.

— Şi cu adulţii fac la fel indienii Klallum?

Adam s-a încruntat.

— Uneori. Cel mai adesea îi pun direct în canoe, în curentul apei. De obicei este deasupra o altă canoe şi una dedesubt, desigur, iar ei o împodobesc cu scoici şi cu alte lucruri, sperând că în felul ăsta o să fie ţinut deoparte, o să se sperie „tamanous”.

— Este un spirit rău?

El a dat din cap.

— În cazul acesta, da. De fapt, un „tamanous” poate fi un spirit bun sau unul indiferent. Termenul implică întreaga lor religie.

Banner s-a simţit brusc indignată.

— Da de ce nu pot ei să se îngroape la moarte, ca toată lumea?

Adam a privit-o fără prea mare prietenie.

— Ei consideră asta ca fiind un obicei barbar. Indienilor le place să rămână între iarbă şi cer şi n-aş putea spune că îi blamez pentru asta.

Subjugată, Banner şi-a privit mâinile rămase deasupra, pe cerga de blană.

— Nici noi nu suntem atât de diferiţi, noi irlandezii, un popor la fel de mic.

Adam a râs încântat.

— Va’s-că ş’tu crezi în spiriduşi? A

tachinat-o într-un dialect remarcabil.

Coşul din copac, mormintele-canoe, „tamanous” – toate rămâneau acum în perspectivă, iar Banner se simţea ocrotită. Cu bărbatul acela alături, se simţea departe de toate spectrele, reale sau imaginate şi avea capul limpede. Ochii lui Adam râdeau în timp ce a oprit trăsura sub un cer acoperit, prevestitor de furtună şi s-a întors cu faţa spre ea.

— O’Brien, i-a spus, apoi a sărutat-o.

Banner a tremurat sub asaltul dulce, dar nu avea puterea de a rezista. Sub cergă, mâna lui Adam îi pipăia mijlocul, avansa pe toracele ei ajungând apoi să o mângâie pe sânii rotunzi. De astă dată, niciun gând despre Sean Malloy nu i-a mai venit pentru a face comparaţii. De astă dată nimic n-ar fi făcut-o să rămână cu picioarele pe pământ. Dar, brusc, Adam s-a dat înapoi înjurând, fără să se uite în ochii lui Banner şi luând hăţurile ca să îi grăbească pe căluţi să avanseze, făcând să se scuture tare trăsura. Banner era prea mândră să-l întrebe ce nu mergea. În fond ce-ar fi putut spune date fiind circumstanţele? Iertaţi-mă, domnule,

dar de ce nu aţi făcut dragoste cu mine pe banca din trăsura dumneavoastră? Simţindu-se respinsă şi teribil de ruşinată, s-a prefăcut a privi cu interes peisajul înconjurător.

— Iartă-mă, i-a spus Adam după ce au călătorit o vreme.

Banner nu îi putea susţine privirea nici acum.

— Pentru ce? L-a întrebat, de parcă nu ar fi interesat-o răspunsul.

El rămânea tăcut cu încăpăţânare. Şi în clipa aceea, Banner şi-a dat seama de nenorocirea reală. Îl iubea pe Adam Corbin. O vreme încercase să nu admită acest lucru. Îl cunoştea de prea puţin timp. Nu avea sens. Era imposibil; nu exista nicio speranţă. Fusese prea tare rănită în dragoste ca să se arunce pe negândite din nou în aşa ceva, nu? Trăsura îşi continua drumul, dar Banner era cuprinsă de o disperare tăcută, de dorinţa de a fugi de acolo, de a fugi de tentaţia emanată de acest bărbat. Lacrimile îi apăruseră în ochi şi şi-a întors capul pentru ca Adam să nu le poată vedea. Pădurea devenea foarte verde

într-o ceaţă albă. Acum trăsura se oprise iar şi Banner simţea un miros, o duhoare persistentă compusă în special din ulei de peşte şi fecale umane. Şi-a încreţit nasul. Adam şi-a arcuit o sprinceană şi i-a arătat satul indian de sub colina pe care se aflau.

— Plăcut, nu-i aşa? A lătrat el. Vrei să mă aştepţi aici?

Gâtul lui Banner era invadat de greaţă, dar ea a scuturat din cap. Miasme grele, asta era ceva cu care trebuia să se obişnuiască şi, cu toată starea de greaţă, era teribil de curioasă să vadă satul Klallum şi oamenii de acolo. Din locul avantajos în care se aflau se zăreau construcţii lungi de lemn, făcute din cedru sau pin. Între ele, copii de culoare roşiatică se jucau în zăpadă. Nevestele indienilor în zdrenţe, culese din gunoaiele femeilor albe, purtau coşuri şi adunau scoici de-a lungul ţărmului de lângă tabără. Bărbaţii stăteau în cerc, discutând şi jucând ceva ce părea a fi un joc de noroc. Banner a privit din nou spre căsuţe, puţin dezamăgită că nu existau bordeie.

Adam a tras hăţurile trăsurii şi a sărit jos

cu trusa într-o mână.

— Vino, O’Brien, i-a spus dându-se la o parte. Banner a sărit cu atâta grabă, încât dacă el nu ar fi reuşit să o prindă de braţ şi să o sprijine, probabil că s-ar fi rostogolit pe jos ca o minge de lână cenuşie şi de muselină. Tribul îi văzuse acum şi copiii au sosit primii, dansând în jurul lui Adam de parcă el ar fi fost un cimpoier şi punându-i întrebări într-un amestec de engleză şi dialect, jargonul care devenise o posibilitate de comunicare intertribală, cu mult înainte de sosirea albilor. Un băieţel l-a apucat pe Adam de mână, cu ochii negri strălucind.

— Kloochman? A ţipat el grăbit, indicând-o pe Banner. Marele doctor este căsătorit?

Adam a râs şi a scuturat din cap.

— Ce a spus? L-a întrebat Banner în şoaptă.

Adam a privit-o poznaş şi oarecum tandru.

— Nu contează, O’Brien O să-ţi explic mai târziu.

— „Ub-ran"! A exclamat copilul triumfător.

— Ce-i aia „ub-ran"? A insistat Banner în timp ce războinicii şi nevestele de indieni se tot apropiau într-un număr descurajant de

mare.

— Tu eşti aia, Trifoiaş, i-a răspuns. Băiatul încearcă să-ţi pronunţe numele „O’Brien”.

Intrând în panică, Banner a privit hoarda indienilor care se apropiau.

— Sunt periculoşi?

— Numai în cazul în care accepţi o invitaţie la masă.

— Doar nu sunt canibali! A ţipat Banner cu toate că nu era total convinsă.

Adam a chicotit.

— Nu, în schimb sunt nişte bucătari grozavi. Avansează, Ub-ran. Te aşteaptă exerciţiul fermecător al practicării medicinei la periferie.

Mulţimea punea deja mâinile pe ei şi un bărbat pe care Banner ar fi jurat că îl mai întâlnise sau văzuse şi altă dată a păşit în faţă şi a apucat-o de manta cu o mână nu prea curată.

— Kloochman? A zâmbit, privindu-l atent pe Adam.

Adam a râs din nou, teribil de amuzat, cu capul dat pe spate şi sălbaticul a fost încântat de cele auzite.

— Ferească Dumnezeu!

Banner nu mai suporta faptul că nu înţelegea despre ce era vorba.

— Ce înseamnă „Kloochman”? A şoptit enervată.

— Soţie, i-a răspuns Adam fără a-i da importanţă.

Banner s-a încordat, dar chiar şi mândria ei rănită nu a făcut-o să se îndepărteze de siguranţa îndoielnică pe care i-o oferea vecinătatea doctorului Corbin.

— Ideea de a fi soţia ta mi se pare la fel de neplăcută ca şi ţie, i-a răspuns plină de demnitate.

Adam a chicotit dând din cap şi s-a cufundat de îndată într-o discuţie întortocheată şi ininteligibilă cu indianul – Banner îşi amintise tocmai că el fusese bărbatul care-i gonise pe copiii din Port Hastings care îl necăjiseră pe chinezul cel mărunţel – şi tare şi-ar mai fi dorit să înţeleagă limbajul „chinook” şi ce-şi vorbeau ei. Ca să-ţi găsească o ocupaţie, Banner şi-a îndreptat atenţia spre copiii care erau goi, în ciuda frigului, şi s-a cutremurat. Aşa cum erau, în centrul unei mulţimi da piei roşii, ea a îndrăznit să întrebe:

— Cum de pot suporta frigul ăsta fără haine pe ei?

— Sunt antrenaţi de secole, a răspuns Adam. Însă dacă nu poţi vorbi ca lumea în limba lor „chinook”, fii drăguţă şi închide guriţa ta adorabilă. E nepoliticos să conversezi într-o limbă pe care gazdele tale n-o pricep.

— Dar şi tu ai vorbit englezeşte.

— Când?

— Acum o clipă. Ai zis „ferească Dumnezeu!” şi bărbatul a înţeles.

— N-a prea înţeles. Fii cuminte, Trifoiaş, altfel o să te vând pentru două capre şi Un coş cu mere.

Banner s-a înroşit şi şi-a muşcat buza de jos, redusă la tăcere pentru moment. Înaintând spre pragul unei colibe care nu avea decât o cortină din piele de urs pentru a fi apărată de vântul rece, un bărbat mai tânăr s-a apropiat îngâmfat datorită pieilor de cerb şi a panglicilor care-l împodobeau. A început să-i vorbească lui Adam în limba „chinook” rapid şi pe un ton înăbuşit. Adam l-a ascultat atent şi i-a răspuns cu blândeţe. A fost menţionat din nou cuvântul „soţie” şi

Adam a refuzat propunerea. Indianul a privit-o pe Banner de parcă ar fi cântărit-o, mângâindu-i cu ochii negri părul acela de foc, apoi iar a pledat. Adam s-a întors rânjind spre ea.

— Mi-a oferit patru somoni uscaţi şi o canoe de cedru în schimbul tău. Tu ce îmi oferi în loc?

Banner s-a înroşit şi s-a apropiat mai tare de Adam, deşi era mai sigură ca oricând că îl ura din suflet.

— Poftim?

— Tu ce-o să-mi dai ca să nu accept târgul?

— Scârbosule, i-a răspuns Banner.

Străduindu-se să nu i se vadă amuzamentul, Adam şi-a întors ochii albaştri spre indian, vorbind pe un ton încărcat de scuze. Războinicul a părut dezamăgit şi a plecat de lângă ei. Dar ceilalţi bărbaţi ai tribului se grăbeau să discute şi ei cu Adam, aşa că l-au atras în colibă, lăsând-o pe Banner uluită, afară printre femei. Ele au înconjurat-o rapid, punându-i mâinile pe haine, zâmbindu-i timid, arătându-i coşurile pline de care erau

mândre. Banner se înduioşase căci, la urma urmei, ele făceau parte din poporul lui Jenny, iar cultura lor era străveche şi merita tot respectul. Totuşi, după o vreme, Banner şi-a pierdut răbdarea. Din colibă se auzeau râsete în permanenţă, iar Adam nu mai ieşea. De ce veniseră? De ce nu se ocupau de pacienţi? Cu trusa medicală care îi atârna greu în mână, Banner s-a îndreptat spre o colibă din piatră aflată lângă apă.

— Ce e asta?

L-au răspuns mai multe femei, dar numai una în englezeşte.

— Poporul meu îndepărtează boala în coliba asta – „tamanous”, spiritele rele, i-a explicat o femeie mai vârstnică, îmbrăcată într-o rochie foarte largă din satin maroniu şi un şal peticit.

Din nou „tamanous”. Banner s-a înfiorat şi s-a dus până în pragul colibei ca să se uite înăuntru. Vocea de lângă ea a făcut-o să tresară.

— Ei înfierbântă pietre şi le aruncă în apă rece în interiorul colibei, i-a spus Adam. Iar după ce pacientul a fost bine pătruns de aburi, îl aduc la ţărm şi îl lasă acolo.

Banner era îngrozită, deşi puţin mai uşurată pentru că Adam nu se mai afla tot în coliba aceea a secretelor masculine.

— Sfinţilor din ceruri!

Adam s-a uitat la construcţia din piatră de parcă ar fi putut-o dărâma cu ochii.

— Nu folosesc locul ăsta decât în cazul unei epidemii de vărsat. Plecăm, Trifoiaş?

Ideea era ispititoare, deşi vizitarea taberei indienilor fusese o aventură memorabilă.

— Nu e nimeni bolnav?

Adam a zâmbit şi i-a luat mâna într-a lui, iar contactul acela nevinovat i-a produs lui Banner o plăcere dulce, pătrunzătoare.

— Nimeni nu e bolnav, i-a confirmat el, conducând-o spre calul şi trăsura ce îi aşteptau pe creasta dealului.

— E adevărat că ţi-au oferit peşte şi o barcă pentru mine? L-a întrebat pe drumul de înapoiere.

Adam a rânjit.

— Da. Târguiala a devenit de-a dreptul interesantă în interiorul colibei, dacă vrei să ştii.

— Cât de interesantă?

— Mi-au oferit două femei de-ale lor, un

cal şi toate bărcile pe care mi le-aş fi putut dori în viaţă.

Banner şi-a stăpânit zâmbetul.

— De ce n-ai făcut târgul?

— Pentru acelaşi motiv pentru care n-am vrut să profit de tine când ne-am oprit noi pe drum, i-a spus.

— Şi anume ce motiv? S-a repezit Banner înainte de a se putea înfrâna.

El a ţinut hăţurile cu o mână, iar cu cealaltă a mângâiat-o pe Banner pe obrajii înroşiţi de frig.

— Nu aveam dreptul, i-a răspuns răguşit.

Banner şi-a plecat ochii, dar el a forjat-o să-l privească din nou.

— Crezi că nu te-am dorit? A întrebat-o.

Banner s-a înroşit mai tare, răspunzându-i cu agresivitate:

— Aşa cred, i-a spus.

— Greşeşti, O'Brien. Te înşeli foarte tare.

Banner era nelămurită, deşi o mângâia ideea că el o dorise. Oare o respectase din pricina relaţiei lor profesionale sau pentru că o considera virgină? Şi, în fond, de ce o deranja? Dintr-o dată lui Banner i s-a făcut o poftă nebună să-i povestească lui Adam

despre Sean. Despre bătăile, chinurile şi spaimele îngrozitoare.

— Adam, eu…

Dar mâna lui se îndepărtase de faţa ei, iar ochii lui rătăceau în depărtări. Oare el se gândea la femeia pe care era sigură că o păstra undeva în împrejurimi, amintindu-şi că ea îl iubea şi trebuia să-i fie credincios?

Banner şi-a înghiţit lacrimile şi amândoi au rămas tăcuţi până au sosit din nou la casa Corbin.

Şi-acolo au ajuns la mijlocul prânzului zgomotos şi puţinele cuvinte pe care le-au schimbat au fost politicoase, neimportante.

Pe istmul Puget era ceaţă şi catargele scârţâiau în ritmul mareei. Pânzele mari ale vasului Jonathan Lee nu erau necesare.

Royce a apucat balustrada şi a înjurat. Unde dracu era vântul? Primul matelot căuta să străpungă cu privirea întunecimea deasă a ninsorii şi a ceţei.

— E un cuter, corect, a spus el. Ne-am ars căpitane, dacă ne prind cu toţi chinezii ăia de sub punte. Dar cu romul şi cu toţi baloţii ăia de lână? Chiar aşa. Ce-o să fie?

— Eşti sigur că e un cuter de la percepţie?

L-a întrebat Temple, întrebându-se cum de reuşea bărbatul acela să recunoască ceva cât de cât pe-o vreme ca aceea.

— Am făcut contrabandă cu de toate timp de patruzeci de ani, i-a replicat matelotul. Şi da, domnule, ăsta e cu siguranţă un cuter.

Temple a suspinat. Îl durea capul şi stomacul îi chiorăia, i se zbuciuma ca spuma unei mări agitate.

— Spune oamenilor să arunce peste bord încărcătura, a şoptit.

— Pe toată?

— Pe toată. Şi rapid, fir-ar să fie. Spunând acestea, Temple s-a repezit în cabina lui şi a trântit uşa.

Chiar aşa, tot mai auzea urletele chinezilor azvârliţi peste bord în apele îngheţate de lângă istm. Încercând să se consoleze cu ideea că unii vor atinge totuşi ţărmul, în ciuda circumstanţelor, Temple a găsit o sticlă, a deschis-o şi a tras câteva înghiţituri zdravene. Dacă ar fi existat iadul cu adevărat, s-a gândit, n-ar fi trebuit să fi fost alcătuit din foc şi smoală. Ar fi fost suficient să fie obligat să retrăiască de nenumărate ori acea zi.

Stewart Henderson s-a întors duminică dis-de-dimineaţă. Era un bărbat mărunţel, grăsuţ, cu o figură de om lacom, cu negreală sub unghii şi cu un sistem complicat de fire care îi susţineau maxilarul la locul lui. Din această pricină vorbea mormăit şi monoton.

— Poţi rămâne cu mare drag aici, micuţă doamnă.

Banner s-a dat înapoi şi-a dus mâna la gât, apoi şi-a revenit suficient cât să-i poată zâmbi.

— N-aş putea face aşa ceva, i-a răspuns logic.

Doctor Henderson şi-a scuturat zăpada de pe cizme înainte de a intra în casă şi ochii lui decoloraţi au măsurat-o pe Banner scurt, apoi a păşit în micul hoi extrem de curat.

— Cineva a făcut o curăţenie de pomină.

Jenny se evaporase de cum apăruse trăsura doctorului Henderson şi instinctul a avertizat-o pe Banner să nu pomenească de ea. De vreme ce nu putea să se laude pentru înfăţişarea casei, a tăcut pur şi simplu. Henderson s-a prăbuşit într-un fotoliu din faţa căminului, unde stătuse Banner ca să

citească aventurile scrise de Melissa, doar cu câteva secunde înainte. Şi-a scos cu un geamăt cizmele şi s-a făcut comod. De îndată încăperea a fost invadată de un miros puternic de stătut, iar Banner s-a dat înapoi, încreţindu-şi nasul sensibil.

Omul i-a zâmbit cu familiaritate.

— Eşti frumuşică! I-a spus, suferind probabil teribil din cauza firelor. Cea mai frumuşică fată pe care am văzut-o vreodată.

Ceva din Banner a oprit-o să-i răspundă „Mulţumesc”, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Ea şi-a împreunat mâinile şi s-a întrebat când îşi schimbase ţopârlanul ăia ciorapii ultima oară.

— Eu… eu înţelesesem că n-o să reveniţi o vreme mai îndelungată, a îndrăznit ea.

Henderson şi-a atins firele cu care era cusut de-a lungul maxilarului şi a încercat să râdă, însă efortul acesta îl făcea greu de privit.

— E nevoie de mai mult decât lovitura unui mucos precum Corbin pentru a mă scoate pe mine din funcţiune, a zis el.

Oricât de odios era omul ăsta, iresponsabil şi chiar criminal de vreme ce făcuse o

operaţie chirurgicală folosind opiumul în loc de anestezic, Banner tot nu putea accepta violenţa lui Adam faţă de el.

— L-am întâlnit pe doctorul Corbin, a zis, nedorind să-şi spună părerea personală.

— Nu mă mir. Prea puţine se petrec în oraş fără să afle şi el. Henderson a încercat să facă pe galantul. Nu te-a deranjat, nu?

— Nu, a minţit Banner. Nu m-a deranjat.

Henderson şi-a scuturat capul cu părul rărit.

— E rău la suflet, Adam Corbin. Rău şi plin de ură.

Banner ştia şi ea câte ceva, dar s-a stăpânit să zică ceva. Avea poftă să îl şocheze pe omul ăsta.

— Am acceptat să devin parteneră cu Adam, i-a spus.

Bărbatul acela scund s-a holbat la ea.

— Asta-i o greşeală, a afirmat după o pauză.

— Nu cred, l-a contrazis Banner fără a ridica tonul, luându-şi haina de pe un umeraş atârnat pe perete şi îmbrăcându-se. Şi-a luat trusa şi a pornit-o spre uşă. O să trimit pe cineva după lucrurile mele, a spus

şi s-a văzut în sfârşit afară, unde era aer proaspăt şi începea din nou să ningă îndesat.

S-a grăbit spre centrul oraşului, pe jos, socotind în minte de mai multe ori puţinii dolari ascunşi pe fundul trusei ei medicale. Spera că or să-i ajungă pentru a închiria o cameră decentă.

Din nenorocire, Banner s-a ciocnit drept cu Jeff Corbin în pragul unicului hotel din oraş.

— Banner? A gâfâit privind-o cruciş…

Banner s-a întrebat distrată dacă vajnicul căpitan de mare avea nevoie de ochelari.

— Bună, Jeff, i-a spus încercând să intre pe lângă el în hotel, dar Jeff n-a lăsat-o.

— Ce faci aici? A întrebat-o cu bruscheţea proprie familiei Corbin.

Banner şi-a plecat ochii.

— Am de gând să locuiesc aici, a zis. Dacă găsesc o cameră ca lumea.

Jeff a apucat-o de cot cu o putere asemănătoare cu a fratelui său şi a tras-o pe trotuar, unde cei care ieşeau de la micul dejun de duminică, din sala de mese a hotelului, nu îi puteau auzi.

— Aici? Credeam că locuieşti…

Banner îşi pierduse răbdarea. Se părea că mereu era deturnată în ultimele zile de către vreun Corbin.

— S-a întors doctorul Henderson, a explodat furioasă, dar pe un ton mohorât. Vrei să stau cu el în casă?

— Sigur că nu. E ridicol. Casa noastră…

Banner a scuturat din cap.

— Nu Jeff, nu pot sta la voi acasă.

— De ce nu? Lucrezi acolo – la spital – vreau să spun.

Onestitatea părea a fi singura cale valabilă, deşi Banner ar fi preferat să mintă, date fiind circumstanţele.

— Adam stă acolo, i-a reamintit necăjită.

Pe faţa zgâriată a lui Jeff s-a instalat o expresie de înţelegere combinată cu o suferinţă reţinută. Totuşi nu voia să cedeze.

— Hai înăuntru să vorbim, te rog.

Sala de mese a hotelului era un loc modest care dădea spre apă, iar feţele de masă şi tacâmurile erau curate. Banner a suspinat uşor când chelnerul a aşezat în faţa lor nişte căni mari cu cafea.

— Banner, a început blând Jeff, apucându-i

frăţeşte o mână, tu îl iubeşti pe Adam?

Ea i-a observat distrată zgârieturile de pe încheieturile degetelor, apoi s-a străduit să i se uite în ochii aceia albaştri ca cerneala. Ochi la fel ca ai lui Adam.

— Nu ştiu, s-a eschivat.

— Atunci?

Banner s-a înroşit. Pentru Dumnezeu, ce dorea el să-i spună?

— Sunt unele probleme.

Rânjetul lui Jeff era compătimitor şi total dezarmant.

— Cu Adam sunt întotdeauna probleme, a zis. Dar e un om bun, Banner.

Ea s-a uitat la rănile lui cu intenţie.

— Uite ce ţi-a făcut ţie, Jeff. Deşi nu contează, uite ce i-a făcut doctorului Henderson.

Jeff a zâmbit şi vânătaia verde-gălbuie de pe obraz aproape că i-a ascuns ochiul drept.

— Nu din pricina temperamentului lui eşti tu îngrijorată, Banner, nu-i aşa? A întrebat-o cu o perspicacitate neaşteptată. Probabil ştii că toţi fraţii se mai bat uneori şi, fiindcă şi tu eşti doctoriţă poţi înţelege ce-a simţit el văzând cum moare cineva în chinuri

teribile din cauza ignoranţei crase.

— E din cauza femeii, a mormăit Banner fără voie.

— Ce femeie?

Banner s-a făcut roşie ca focul în obraji. Ce lăsase să-i scape pe gură? Bănuiala ei că Adam avea o femeie şi poate chiar nişte copii ascunşi pe undeva, nu reprezenta un fapt, ci doar un zvon neconfirmat. Chiar dacă deducţia era corectă, ce drept avea ea, care îl cunoştea pe Adam doar de cinci zile, să se implice?

— Banner, a continuat blând Jeff.

Spre disperarea ei, acum o podidiseră lacrimile.

— Te rog, îmi cer scuze, nu am dreptul…

— Sigur că îl iubeşti, a zis Jeff pe un ton molcom, dar hotărât. Aş fi un…

Conştientă că trebuia să rămână demnă, Banner a apucat un şerveţel împăturit de pe masă şi şi-a şters lacrimile.

— Sunt o mare tâmpită, s-a lamentat mai mult pentru sine decât faţă de Jeff.

— Nu, a chicotit el.

— Am fost întotdeauna cu picioarele pe pământ!

El a dat din umerii aceia laţi.

— Iubirea pentru Adam te-a schimbat?

— Da. S-ar părea că habar nu mai am pe ce lume trăiesc. Întâi simt ceva, apoi altceva…

— Şi tu crezi că el are o femeie.

Banner căuta prin minte ceva de spus şi nu găsea nimic. În final, s-a mulţumit să dea din cap. Ochii lui Jeff priveau în zare de parcă ar fi putut zări ceva în depărtare prin ninsoarea care se cernea fără oprire. Poate că îşi aducea aminte de accidentul care îl lăsase fără tată şi poate încerca să-şi aleagă cuvintele pentru a-i spune lui Banner că Adam avea pe cineva. N-a mai putut afla nimic căci, înainte ca Jeff să vorbească, Adam în persoană s-a ivit lângă masă.

— M-am lămurit, a zis el, cu o expresie de ferocitate reţinută pe chip.

Jeff s-a uitat cu obrăznicie în ochii lui Adam.

— Nu face pe idiotul, Adam, i-a spus. Banner se gândea să se mute aici, acum că Henderson s-a întors din călătorie, iar eu încercam s-o conving să plece.

Încordarea ciudată din umerii lui Adam a

slăbit şi el s-a lăsat greoi într-un scaun la masa lor.

— Jenny mi-a povestit despre Henderson, a recunoscut uşor stânjenit.

Şi el o să insiste că hotelul e prea departe de locul ei de muncă sau că nu e prea indicat, sau…

— Cred că ar trebui să locuiască aici.

Fraza a izbit-o pe Banner O'Brien ca o piatră în inimă, aşa că a rămas fără grai. Jeff nu s-a lăsat.

— Ce zici?

Adam a dat din umeri cu o nepăsare exagerată, evitând ochii lui Banner.

— În majoritatea timpului, tu, Melissa şi cu mama, sunteţi plecaţi. Eu stau singur, doar cu Maggie. Ce-o să zică lumea din oraş despre Trifoiaş dacă va sta acolo?

Era o logică de fier. Şi Banner o folosise pentru a se hotărî să-şi ia o cameră la hotel. Cu toate astea, vorbele lui o răneau profund.

Adunându-şi întreaga demnitate, Banner şi-a stăpânit emoţiile, s-a scuzat şi s-a dus să se intereseze de cameră. După o jumătate de oră, i se adusese cufărul şi

tocmai se simţea liberă să se aşeze pe patul de fier ca să plângă, când a apărut Jenny.

— Tu îi aparţii lui Adam, i-a spus moale fata, dându-şi jos haina imensă de lână şi ţinând-o de braţ în timp ce se plimba prin încăpere.

Banner s-a aşezat pe pat şi a clătinat încet, cu tristeţe, din cap.

— Unde o să te duci acum, Jenny?

Jenny a zâmbit dând din umerii rotunzi.

— Înapoi la domnişoara Callie Maitland acasă, desigur. Eu lucrez pentru ea.

Spre ruşinea ei, Banner nu se gândise să o întrebe pe Jenny despre viaţa ei – unde lucra, ce făcuse, ce spera şi ce regreta. Fata fusese pur şi simplu o prietenă la nevoie. Jenny îi intuise gândurile:

— Ţi-ai închipuit că Adam m-a invocat şi eu am apărut precum un „tamanous”? A tachinat-o.

— Nu, Jenny, nici gând, iartă-mă!

Fata s-a aşezat alături de Banner.

— Totul o să fie bine, află, i-a spus înţelegătoare. Nimic nu fusese bine din clipa în care-l întâlnise pe Adam Corbin, dar Banner n-a spus asta. N-avea rost s-o

încarce pe prietenă cu proasta ei dispoziţie.

— Da, a răspuns ca un ecou. Totul o să fie bine. Jenny s-a ridicat şi şi-a pus haina…

— Domnişoara Callie locuieşte pe Harbour Street, i-a spus liniştită. Strada Harbour, numărul 5. O să vii să mă vizitezi, Banner?

— Banner a strâns mâna puternică de culoare ciocolatie.

— Sigur că da.

După o clipă, uşa se închidea în spatele lui Jenny cu un zgomot uşor.

Melissa se plimba energic pe podeaua aspră din camera lui Banner şi tocurile ei se auzeau bocănind cu putere.

— Adevărat că îţi place cum scriu, Banner? A cântat ea. Doar n-o să-mi spui că trebuie să mai încerc, nu?

Copila era decisă, energia ei era contagioasă.

— N-aş fi în stare să te mint, Melissa, i-a răspuns Banner. Cred că eşti foarte talentată.

Ca argintul viu, Melissa a sărit la alt subiect.

— N-o să locuieşti aici, nu-i aşa?

— Trebuie să stau undeva.

— Locuieşte la noi acasă. Fir-ar să fie, acolo putem adăposti şi-o armată.

Banner a scuturat din cap, deşi şi-ar fi dorit într-un fel să stea în casa aceea, atât de deosebită, de pe culmea dealului.

— N-ar fi decent.

— Decent! A pufnit Melissa.

— Da, decent, a insistat fermă Banner. Să-ţi amintesc că, de îndată ce se termină vacanţa, eu şi fratele tău am rămâne singuri acolo?

— Maggie e mereu pe-aproape.

Banner şi-a scuturat din nou capul.

— Ce pedantă eşti, doctor Banner O'Brien! Cum o să se desfăşoare idila voastră dacă tu şi Adam nu staţi aproape?

Banner a dat din umeri într-un fel de indiferenţă. Melissa părea foarte dezamăgită, dar şi-a revenit strălufgerată de inspiraţie.

— Ştiu! Poţi sta acolo măcar până plecăm noi ceilalţi! Poţi dormi în camera mea şi…

— Melissa.

— Măcar vii la cină? Keith ne aşteaptă jos ca să ne ducă acasă, iar mama speră că o să vii…

Se părea că nu avea de ce refuza numai pentru a-l evita pe Adam. La urma urmei, în zilele următoare va lucra împreună cu el pe baze legale. Pe deasupra, se simţea singură şi îi era frig în cămăruţa aia de parcă s-ar fi aflat în exil.

— Perfect, a zis Banner, iar inima i-a bătut cu voioşie de parcă şi ea, nu numai Melissa, s-ar fi dus acasă.

Tatăl Francellei stătea de cealaltă parte a mesei la masa familiei Corbin şi zâmbea cu zâmbetul lui de senator.

— O doamnă doctor! A bubuit vocea lui. Mă rog, mă rog. Francelle mi-a povestit, dar recunosc că nu am crezut-o.

Katherine îl tot aţâţase în timpul mesei pe reprezentantul districtului la legislatura teritorială când într-o privinţă, când în alta. Acum, ea îi zâmbea lui Banner, apoi lui Adam şi senatorului.

— Nu-i ciudat, Thomas, că o femeie poate exercita medicina în statul ăsta, dar i se refuză dreptul la vot?

Thomas Mayhugh părea îndurerat în timp ce una din mâinile lui grăsuţe s-a îndreptat cu nervozitate spre lanţul ceasului atârnat

de-a curmezişul stomacului.

— Ţi-am mai spus, Katherine, eu însumi am prezentat un amendament care ar garanta sufragiul pentru femeie şi… femei şi…

Katherine s-a aplecat spre el.

— Femei şi corcituri, Thomas.

Senatorul Mayhugh a fost salvat de fiica lui, care a aruncat o ocheadă veninoasă în direcţia lui Banner şi a zis:

— Cred că femeile ar trebui să stea acasă pentru a face copii. De ce ar trebui să ne sinchisim de dreptul la vor câtă vreme soţii noştri ne-ar impune să facem aceeaşi alegere ca şi ei?

Nimeni n-a zis nimic, iar Francelle şi-a mutat privirea de. La Banner spre Adam.

— Ce părere ai, Adam? Ar trebui să voteze şi femeile?

Adam a zâmbit.

— Unele dintre ele, a zis cu o ironie dulceagă. În plus, câtă vreme locuiesc în casa asta, nu e o întrebare cinstită.

Katherine îşi privea fiul cu interes şi oarece umor.

— Nu ţi-ai făcut consultaţiile, iubitule, i-a

spus. Cine se pricepe să vorbească mult fără a spune nimic face politică, nu medicină.

Adam şi-a ridicat amuzat paharul cu vin.

Capitolul 5

Coborâşul pe colină înspre Port Hastings părea mai periculos decât în orice altă noapte, mai cu seamă când Adam Corbin se afla cu hăţurile trăsurii în mână. Ca de obicei, Banner făcea conversaţie pentru a nu fi atentă la drum.

— Doamna Corbin avea dreptate, a îndrăznit ea să spună. Nu ai răspuns efectiv la întrebarea dacă femeile ar trebui sau nu să aibă dreptul la vot.

El a privit-o – ştia asta după mişcarea capului – dar chipul îi era ascuns în umbră.

— Nu sunt împotriva sufragiului, O'Brien, i-a răspuns.

— Dar nici în favoarea lui, de altfel, nu?

Adam părea a fi concentrat asupra conducerii pe dealul abrupt.

— Câtă vreme femeile dau socoteală în faţa legii, cred că ar trebui să se bucure şi de drepturile pe care legea le prevede.

Banner s-a încruntat.

— Cei mai mulţi bărbaţi nu au aceeaşi părere, totuşi. De ce, Adam?

El o privea din nou.

— Este în joc prohibiţia. Oamenii au în vedere o armată a lui Canie Nations, ajungând pe listele electorale, cu bâtele în mână. Şi când băutura va fi scoasă de sub incidenţa legii, prostituţia nu va rămâne departe.

Banner a tăcut şi s-a înfundat mai tare sub cergă din pricina vântului care învârtejea zăpada de jur împrejurul trăsurii. Cât de bine aveau în vedere bărbaţii cele două plăceri favorite, s-a gândit numai pentru sine.

— Vorbeşte cu mine, O'Brien, a zis Adam când ajunseseră deja la poala dealului şi îşi continuau drumul spre cartierul comercial. Hotelul lui Banner se afla Ia o distanţă de două străzi.

— Mă gândeam doar cât de egoişti pot fi bărbaţii, i-a răspuns cu onestitate. Cum se poate să le refuzi unor persoane adulte nişte drepturi simple, elementare, numai pentru a bea rom şi…

Adam a izbucnit în râs şi a oprit trăsura sub lumina aurie a unei lămpi de stradă din faţa hotelului.

— Şi mai ce?

Ea s-a înroşit de furie, dându-şi seama prea târziu cu cum o ademenise el. Iar ea muşcase momeala.

— Ştii la ce mă refer! I-a şuierat.

Cu frâiele trăsurii în mâna dreaptă, el şi-a ridicat braţele într-un gest comic de predare.

— Nu trage, O'Brien, ai milă. Când sunt în preajma ta îmi vine să mă refer la multe.

Banner a aruncat cât colo cerga şi s-a dat jos din trăsură fără nicio ceremonie.

— Cară-te acasă! I-a strigat.

— Hai cu mine, i-a răspuns el.

Banner s-a făcut roşie ca para focului, s-a răsucit şi a pornit-o ca o furtună spre hotelul primitor, urmărită de hohotele de râs ale lui Adam.

Cu fiecare zi care trecea, ninsoarea se înteţea, aşa că acoperişurile caselor gemeau sub greutatea zăpezii, copiii nu mai mergeau la şcoală, iar vapoarele nici nu mai soseau, nici nu mai plecau în Port Hastings.

Banner nu se simţea în largul ei cu toate că era foarte ocupată cu pacienţii din spital şi cu consultaţiile ocazionale la domiciliu pe care le făcea împreună cu Adam. Parcă o

apăsa ceva, la fel cum zăpada copleşise acoperişurile şi coteţele găinilor…

Prin contrast, atmosfera din casa Corbin era zgomotoasă şi sărbătorească. Secretele nu fuseseră dezvăluite, crengile de brad fuseseră adunate, cântecele fuseseră cântate. Se dovedise că Clarence King, jucătorul care avusese un cuţit înfipt în mână poseda o voce plăcută de bariton. Ca să scape de asta, Banner s-a dus la bucătărie, la Maggie, în acea după-amiază furtunoasă din douăzeci şi trei decembrie.

O femeie solidă cu ochii veseli şi cu părul cenuşiu în dezordine, Maggie Mcquire, întindea coca de plăcintă pe o masă de lângă foc şi fredona un fel de imn.

— Nu-i zâmbeşti bătrânei Maggie? A întrebat întrerupându-şi cântecul pentru a-i zâmbi lui. Banner. Banner s-a servit cu cafea de pe sobă, apoi s-a dus să se aşeze necăjită pe bancheta din apropierea cuptorului. Căldura focului puternic care trosnea părea să existe numai dincolo de cealaltă parte a unei bariere invizibile.

— Mă tem că nu-mi prea vine să zâmbesc, a zis.

— Ţi-e dor de ai tăi?

Nu existau rude după care să tânjească; Banner de-abia de-şi amintea părinţii, iar bunica ei care o crescuse, murise cu mult înainte de a se căsători cu Sean.

— Oare se va opri vreodată ninsoarea? A şoptit pentru a evita întrebarea lui Maggie şi a se încrunta la ferestrele bordate cu alb.

— Da, a zis Maggie, continuându-şi treaba dar mângâind-o pe Banner cu vorbele ei. Eu o să mă opresc din lucru şi atunci o să apară soarele. Fraza cu dublu înţeles a mai remontat-o pe Banner puţin.

— Păi faci tot felul de bucate de zile în şir, a observat ea. N-ai obosit?

— Am de gând să obosesc în ziua de Crăciun, i-a spus Maggie. Până atunci nu îndrăznesc nici să-mi trag sufletul. A ridicat din umerii dolofani. Mă simt de parcă toată familia ar fi în jurul meu. Crăciunul n-ar avea sens dacă eu n-ar trebui să îi izgonesc pe băieţii ăia de lângă borcanul de dulceaţă în fiecare minut.

Banner a zâmbit; de astă dată era un zâmbet sincer, fără efort, iar chipul i se luminase.

— Îi iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

Maggie a încuviinţat.

— Şi pe Melissa, normal. Băieţii sunt însă ceva deosebit pentru mine – Adam mai cu seamă. A fost o vreme când nu îl aveam decât pe el. Întotdeauna părea înfometat când era copilaş, aşa era Adam. Îţi dai seama de ce şi acum îmi place să fac mâncare pentru el.

— Aşa de înfometat era? A întrebat Banner.

Maggie a dat din cap.

— Laptele mamei lui nu i se potrivea şi am crezut că Adam n-o să trăiască până o să împlinească Un an. Şi poate că n-ar fi trăit dacă n-ar fi fost bătrâna Martha Washington.

Martha Washington? Banner era gata să pună întrebarea când şi-a amintit obiceiul de a le da indienilor nume de oameni albi faimoşi.

— Şi ea ce a făcut?

— A venit drept la uşa cabanei într-o zi şi a spus cum că auzise că noi avem un copilaş bolnav. Domnişoara Katie era înlăcrimată şi Daniel era plecat pe undeva – aşa că eu

eram pe aici, deşi aveam şi un soţ pe vremea aia, iar Adam ţipa gata să moară. Bătrâna Martha l-a luat drept în mână, aşa a făcut. De cum a descoperit că nu supsese la sân, a făcut o fiertură din scoici proaspete şi i-a dat lui zeama. Din asta a trăit până când a făcut zece luni.

Banner şi-a imaginat cabana micuţă şi pe tânăra mamă nepricepută şi s-a gândit cât de multe lucruri s-au schimbat din vremea aceea.

— Daniel a fost soţul doamnei Corbin?

Maggie a încuviinţat.

— Era un tip chipeş, chiar dacă dificil şi îi plăcea la nebunie să facă bani. La vremea când s-a născut Keith, Daniel avea patru vapoare străbătând mările şi începuse şantierul naval şi moara. Au construit casa asta chiar aici în jurul cabanei.

Banner tocmai îşi căuta un răspuns când uşa dinspre sala de mese s-a deschis brusc şi a intrat Adam. L-a trântit un rânjet asociatei lui, apoi şi-a băgat un deget îndoit în umplutura din gem de piersici a lui Maggie.

— Mai pune tu mâna, că te altoiesc! L-a

ameninţat Maggie, agitând cu ambele mâini făcăleţul plin de cocă.

Adam a sărit înapoi într-o disperare comică şi apoi s-a aşezat pe canapea alături de Banner.

— Iar te eschivezi, O'Brien? I-a aruncat el. Banner i-a dat cu cotul în coaste.

— Mă eschivez, aşa? Eu, doctore Corbin, am fost toată dimineaţa în spital, tratând pacienţii şi curăţând instrumentarul. Tu, pe de altă parte…

Adam a râs.

— Nu-i vina mea dacă Jeff şi Keith au vrut să analizeze fiecare brăduţ dintre locul ăsta şi Portland înainte de a alege pomul de Crăciun.

— Vorbind despre asta, l-a întrerupt Maggie şi i se vedea iritarea pe faţă şi în mişcările braţelor, ai de gând să fii aici mâine, sau te duci iar de capul tău?

Subit, dispoziţia sărbătorească a dispărut din ochii lui Adam.

— O să plec de dimineaţă, ca de obicei, a zis furios, ridicându-se în picioare şi nebăgând-o în seamă pe Banner. Să ai hrana pregătită.

Supărarea lui Maggie părea să fie la fel de mare ca a lui, însă ea a dat din cap şi s-a răzbunat pe coca de plăcintă. Adam s-a întors şi a ieşit din bucătărie, lăsând-o pe Banner să îşi tragă propriile concluzii în legătură cu planurile lui pentru Crăciun. Când l-a întâlnit din nou în grădină, Adam examina mâna lui Clarence King. Pentru că şi ea făcuse asta de mai multe ori, ştia că rana se vindeca fără infecţie. De fapt, acum că depăşise şocul de a fi fost înjunghiat, Clarence putea să iasă din spital. Probabil că Adam îl ţinea acolo numai pentru că era Crăciunul şi tânărul nu avea unde să se ducă. Banner s-a dus la fereastra din faţă a secţiei de spital, care dădea spre Port Hastings şi spre portul liniştit acuma, prea mândră ca să se apropie de Adam şi să rişte o conversaţie. Francelle şi Melissa erau în grădină râzând şi jucându-se cu o pungă de zăpadă, iar vocile lor răsunau ca nişte clopoţei în aerul friguros. Banner de-abia de le vedea sau auzea. Se gândea la femeia pe care Adam urma s-o viziteze a doua zi, femeia pentru care lua provizii. Oare era frumoasă? Oare el o iubea? Şi-a muşcat

buza de jos. Probabil că era o femeie foarte deosebită, femeia lui Adam, oricine ar fi fost, dacă el avea să părăsească o casă atât de minunată şi familia în zorii zilei de Crăciun pentru a-şi petrece timpul cu ea. La distanţă s-a auzit un fluierat şi sunetul s-a amestecat cu râsul zgomotos al fetelor, toate astea combinându-se şi făcând-o pe Banner să se simtă singură. Şi-a ridicat bărbia totuşi şi s-a gândit în continuare la femeia lui Adam. O să ţi-l iau, a bodogănit. Ea, Banner O'Brien, care nu-şi dorise să mai aibă niciun alt bărbat, acum râvnea la iubitul altcuiva.

— Trifoiaş?

S-a întors încetişor, nedorind să se afle în faţa lui Adam, dar ştiind că nu avea de ales.

— Cum se simte Clarence? A întrebat fără rost.

Adam a rânjit şi şi-a încrucişat braţele pe pieptul larg, cu capul înclinat într-o parte.

— Se vindecă frumos, i-a răspuns el, iar ochii lui albaştri, întunecaţi, au mângâiat-o cu o duioşie amuzată. Oare ghicise la ce se gândea ea? Banner s-a înroşit puţin, rugându-se să nu fi ghicit.

— Continuă să ningă, a constatat cu un dezinteres care a deranjat-o chiar şi pe ea.

Ochii de culoarea indigoului au râs spre Banner, dar cu blândeţe.

— Da, Trifoiaş, într-adevăr continuă să ningă. El şi-a vârât mâna în buzunarul vestei cenuşii de mătase şi a scos un plic. Poftim. Este salariul tău pe o lună.

Ochii lui Banner s-au mărit când a luat plicul; era plin cu bani.

— Nu am lucrat o lună, i-a reamintit, dar se bucura totuşi. La urma urmei, Crăciunul venea peste două zile şi o să-i petreacă aici, cu familia aceasta; fusese disperată pentru că nu putea aduce nici cel mai mic dar pentru cei care aveau grijă de ea.

Adam a dat din umeri.

— Cred că pot să am încredere în tine că n-o să pleci înainte de a se termina luna, nu, O’Brien?

Banner a numărat banii din plic cu discreţie. Erau cinci bancnote de douăzeci de dolari – o sută de dolari! Slavă cerurilor, fusese norocoasă să câştige atât de mult, exact cât câştigase într-un an lucrând pe cont propriu.

— Nu e prea mult numai pentru o lună?

Rânjetul lui Adam s-a transformat într-un zâmbet uşor.

— Nu prea, considerând rigorile unei munci ca acestea. Deocamdată a fost uşor, O'Brien, dar prima oară când secţia asta o să fie plină şi când vom avea pacienţi peste tot, tu o să fii cea care vei cere o mărire a salariului…

Banner s-a uitat în jos la bani şi s-a gândit la un şal frumos din dantelă pe care îl văzuse în fereastra unui magazin – aşa ceva i-ar veni grozav doamnei Corbin. Şi s-a gândit la agenda frumoasă, îmbrăcată în piele pe care dorea să o cumpere pentru Melissa. Dintr-odată starea ei proastă s-a risipit.

— Ia-ţi câteva ore libere, a zis Adam şi ea a înţeles că bărbatul îi citea gândurile. Jeff este pe undeva pe aici – sunt sigur că îl poţi convinge să te ia în oraş.

Banner s-a repezit să-şi ia mantaua atât de repede, încât Adam a izbucnit în râs. S-a răsucit în direcţia casei principale, încântată.

— Mulţumesc, i-a spus.

Adam a dat din umeri şi s-a întors în altă parte. Jeff era în sufragerie, supraveghind felul în care se punea la locul lui pomul de Crăciun, frumos mirositor. O mişcare de dincolo de crengile bogate i-a arătat că mai era şi altcineva de faţă – Keith?

— Ferestrele, fir-ar să fie, în faţa ferestrelor! A lătrat fiul mijlociu al Katherine Corbin. Crengile minunat mirositoare s-au deplasat şi a devenit în sfârşit uşor de recunoscut vocea lui Keith, deşi înăbuşită.

— Nu pot vedea ferestrele! A repetat el. Vrei să-mi spui dacă să îl dau la dreapta sau la stânga?

— La tribord, i-a dat indicaţia Jeff, cu mare nerăbdare. Copacul de doi metri a rămas pe loc, apoi s-a mişcat, câţiva centimetri la dreapta.

— Tribord, a bodogănit vocea din pom. Este sufrageria, idiotule, nu puntea de la vaporul Doamna Mărilor! Banner se simţea prea încântată de scenă pentru a-şi anunţa prezenţa, dar un hohot de râs i-a scăpat şi Jeff s-a întors, rânjind, cu mâinile în şolduri.

— Bună, doctor O’Brien.

— Sunt în faţa blestematelor de ferestre sau nu? A întrebat pomul de Crăciun.

Banner a râs tare şi i-a dispărut proasta dispoziţie total. Într-un fel, acest spectacol simplu îi readusese bucuria unui cămin.

— Mai dă-l puţin la stânga, a zis ea. Ascultător, pomul masiv a lunecat spre stânga, umplând încăperea uriaşă cu mireasma lui pătrunzătoare, sărbătorească.

— Aşa e bine? A implorat Keith pe un ton veninos.

— E bine, a confirmat Banner. Pomul s-a clătinat din nou când Keith a apărut de după el, arătând ca vai de lume şi evident enervat. La semnul de voioşie de pe faţa lui Banner, totuşi, a rânjit spre Jeff şi a mormăit:

— Ţi-ai dat seama vreodată că întotdeauna Adam primeşte cele mai frumoase daruri?

Jeff a dat din cap şi pentru o clipă ochii albaştri-Corbin arătau îngânduraţi. Banner era zăpăcită de schimbul de cuvinte ininteligibile, dar n-a încercat să le afle sensul. Dorea ca nimic să nu-i strice strălucirea acelei zile.

— Fratele tău mi-a spus, a început

adresându-i-se lui Jeff, că ai putea să mă duci în oraş. Vreau să fac nişte cumpărături.

Jeff i-a făcut o plecăciune prefăcută.

— La dispoziţia dumneavoastră, Milady, o să aduc imediat trăsura cea mare.

— Mai bine trăsura cea mică, a zis Banner care nu era obişnuită cu luxul.

— Nu-i pentru tine, i-a replicat Jeff cu emoţie în voce, luându-i mâna şi sărutându-i-o cu delicateţe.

Keith a dat ochii peste cap, apoi şi-a pironit privirea caldă, ghiduşă asupra lui Banner.

— Scuză-I pe fratele meu, te rog, i s-a adresat. Vezi tu, uneori Jeff confundă secolele, se schimbă, în faţa ochilor noştri din căpitanul de vapor model într-un pirat fanfaron. Unii dintre noi bănuim chiar că el ar fi în stare să stea la capătul vasului cu o ceată de piraţi şi să agite prin aer o sabie.

— Mai bine du-te şi te culcă, sau fă ceva, i-a întors-o Jeff din colţul gurii, fără a-şi lua ochii de la Banner. Trebuie să plăteşti, O’Brien, ca să te însoţesc astăzi.

Banner nu s-a speriat de atâta lucru; bărbatul ăsta nu era periculos, cel puţin nu

pentru ea.

— Şi cum să-ţi plătesc?

— Trebuie să mă laşi să-ţi ofer o cină.

— S-a făcut, a fost ea de acord. Keith i-a dat cu cotul în coaste fratelui lui.

— Sper că o să trăieşti până la adânci bătrâneţi, i-a spus misterios şi apoi a dispărut.

După un sfert de oră, Banner era aşezată confortabil în trăsura cea mare a familiei, cu un pled strălucitor acoperind-o pe picioare. Jeff stătea uşurat în scaunul de pe partea cealaltă, deşi spaţiul mic nu îi ajungea masivităţii lui. S-au dus întâi la hotelul lui Banner, de unde ea şi-a luat cea mai frumoasă rochie – o rochie de tafta bleu care fusese ţinută prea mult timp împachetată şi avea nevoie să fie călcată. Când au dus îmbrăcămintea la spălătoria lui Wung Lo, au decis să se ducă şi la magazinul general. Presupunând că Banner ar fi dorit să facă singură cumpărăturile, Jeff a plecat la treburile lui. Mărfurile erau frumos expuse, iar din soba mare din capătul magazinului radia căldura. Mirosurile condimentelor, al bomboanelor

de mentă, al săpunului şi mirosul de funingine umpleau locul. Pe tejghea se aflau baloţi de mătăsuri strălucitoare, amestecate cu lâneturi şi pânzeturi de bumbac. Cepe verzi, enorme, erau vândute de la o masă de lângă tejghea, iar păpuşile elegante cu capete de porţelan stăteau între jucării şi trăsurici mici pentru copii. Pentru sărbători, câte un „Sfânt Nicolae” îmbrăcat ca un fermier sau ca un morar venea şi cumpăra una sau două jucării. Banner cerceta în voia ei, căutând eşarfa pe care şi-o dorise şi cartea, agenda, punându-le apoi în coşul atârnat de braţul ei, căutând printre parfumurile cu preţul mai modest până a găsit unul care s-a gândit că i-ar putea plăcea lui Maggie. După asta, a ales cărţi pentru Jeff şi Keith şi, studiind îndelung marfa de la faţa locului, a ales şi un cadou drăguţ pentru Jenny. Lui Adam nu-i luase nimic. Banner s-a întors la cărţi, dar niciuna nu era potrivită. Pe deasupra, se întreba dacă era cazul să-i ofere doctorului Corbin un dar, ţinând cont de ceea ce simţea pentru el. Dar trebuia să-i ia, desigur, de vreme ce cumpărase cadouri pentru toţi

ceilalţi. Încruntându-se, Banner a traversat dintr-o parte în alta luând şi analizând tot felul de lucruri, punându-le apoi la loc.

— Ai probleme? A intervenit o voce masculină în apropierea ei, în timp ce zăbovea în faţa unor tobe indiene de jucărie.

Banner s-a întors gânditoare, ca să privească drept în faţa chipeşă, zâmbitoare a lui Temple Royce.

— Bună, i-a spus.

— Doctor Henderson îmi spune că ai devenit partenera lui Adam Corbin, a remarcat domnul Royce; deşi continua să zâmbească, ceva neplăcut apăruse în adâncurile privirilor lui căprui, copilăreşti. Trebuie să-ţi spun, am fost surprins să aud treaba asta.

— De ce? A întrebat Banner neatentă, neştiind dacă o cutie cu ciocolată ar constitui un dar prea intim pentru Adam, dat fiind faptul că asemenea cadouri se ofereau de obicei între iubiţi.

— Adam nu e un om cu care se lucrează uşor, i-a comunicat domnul Royce, ridicând o sprinceană.

Banner a zâmbit.

— Nu, nu este, dar este un doctor foarte bun şi cred că o să învăţ o grămadă de la el.

Un muşchi de pe obrazul proaspăt bărbierit al lui Royce s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— Da, a zis, după o pauză lungă şi neplăcută.

Şi-a răsucit pălăria fină în mâinile înmănuşate şi a reuşit să arate elegant, fără să fie în largul lui.

— Ceva nu merge? A întrebat Banner.

— Nu, sigur nu… numai că… mă rog…

— Da?

Domnul Royce şi-a analizat mânecile de la haina îngrijită, udată de fulgii de zăpadă care se topiseră în picături strălucitoare.

— M-aş simţi răspunzător, pentru că eu te-am adus la Port Hastings dacă ceva, mă rog, s-ar întâmpla.

— Ca de pildă? A îndrăznit Banner simţindu-se insultată dar fără a înţelege de ce.

Înainte ca bărbatul să-i poată oferi vreun răspuns, a revenit Jeff, cu mâinile puternice băgate în buzunarele de la haina lui albastră, de căpitan de vapor. Gulerul era

ridicat, iar zăpada aluneca pe umerii lui impunători şi ochii îi erau furioşi şi vigilenţi în timp ce îl măsurau pe însoţitorul lui Banner.

— Royce, a spus ameninţător, fără ca Banner să înţeleagă de ce.

Temple a zâmbit cu nervozitate.

— Jeff, i-a replicat, dând din cap.

Privirea lui Jeff a trecut peste chipul lui Banner şi s-a îmblânzit.

— Ai terminat? A întrebat-o.

Banner era atentă să îşi ţină astfel coşul cu cumpărături încât el să nu poată vedea ce era înăuntru. Voia ca darurile să fie o surpriză.

— Încă nu. Mai poţi zăbovi un minut?

Jeff a dat din umeri…

— O să aştept, a zis.

Când Banner s-a dus mai departe, l-a auzit vorbind pe un ton înfierbântat cu domnul Royce. Era ceva la care ar fi trebuit să se gândească şi-a dat seama, ostilitatea aceea voalată dintre prietenul ei şi bărbatul care o convinsese să vină în Port Hastings în primul rând, însă din pricina darului pentru Adam nu avea vreme să reflecteze prea

mult. Şi-a îndreptat atenţia spre tobele de jucărie şi, cu o îndrăzneală delicioasă, a ales-o pe cea mai colorată pentru Adam, în memoria zilei în care vizitaseră ei tabăra indienilor Klallum. Temple Royce părăsise magazinul, iar Jeff rămăsese la o distanţă discretă până când Banner şi-a făcut cumpărăturile. Vânzătoarea i le-a învelit pe toate în hârtie groasă, maronie şi i le-a legat cu sfoară. Câtă vreme a aşteptat în faţa uşii din faţă, privind la ninsoare şi la îmbulzeala de oameni, Jeff a făcut şi el târguieli. După ce a vârât ceva în buzunarul hainei, s-a dus lângă ea. Era tocmai la ora prânzului şi Jeff i-a arătat cu mâna spre un restaurant de pe partea cealaltă a străzii.

— Ţi-e foame?

Lui Banner îi era foame pentru că nu mâncase de dimineaţă, dar avea intenţia să-şi ia mai întâi rochia de tafta de la Wung Lo. A doua zi, după patinaj, avea să fie o petrecere şi îşi dorea să arate bine, deşi Adam nu va fi acolo. Fiind doctoriţă, Banner ştia că o urgenţă putea interveni oricând şi trebuia să fie pregătită.

— Aş prefera să ne oprim înainte la Wung

Lo, a zis.

Jeff a dat din cap şi i-a oferit braţul.

— Cât de bine îl cunoşti pe Temple Royce?

Jeff a întrebat-o asta pe fată în timp ce merge cu în direcţia spălătoriei.

— Nu foarte bine, de fapt, i-a replicat Banner, amintindu-şi de animozitatea pe care o simţea între Jeff şi domnul Royce. Nu-ţi prea place?

— Se subînţelege, i-a zis Jeff cu amabilitate.

Arăta ca un băiat care a crescut prea repede, cu zăpada adunată în părul lui lucios, blond ca mierea. Îţi place de el?

Ea a reflectat.

— Nu m-am gândit niciodată dacă-mi place sau nu. Sunt indiferentă, aşa mi se pare. Banner nu îşi dăduse seama că Jeff era într-o stare de tensiune. Acum trupul lui se relaxa vizibil, aşa că ea a înţeles.

— Bun, a zis el.

Deja ajunseseră la uşa lui Wung Lo pe care Jeff a deschis-o pentru ea. În spălătorie mirosea leşinător. Din venele de spălat ieşea aburul şi o maşină pentru frecat rufele făcea un zgomot infernal. Pe rafturi se

găseau pachete cu ceai exotic, pungi cu orez şi baloturi de albituri curate, împachetate cu grijă. Wung Lo în persoană a întâmpinat-o pe Banner rânjind şi vorbind apoteotic. Ea nu putea înţelege prea mult din ceea ce spunea el, dar morala fabulei era că rochia ei încă nu fusese călcată:” Sub privirile lui Banner şi ale lui Jeff, chinezul a găsit rochia şi a întins-o grijuliu pe o scândură de călcat. Apoi, întinzând mâna simultan după un fier de călcat de pe sobă şi umplându-şi gura cu apă, a risipit lichidul pe fustele rochiei atât de iubite a lui Banner şi a început s-o calce. Jeff s-a distrat observând privirea încărcată de oroare a lui Banner.

— Uimitor, i-a spus pe un ton jos, dar desluşit în acelaşi timp.

Ochii lui Banner s-au mărit când chinezul şi-a umplut în mod repetat gura cu apă pe care a scuipat-o pe rochia ei. Mâinile lui mici se mişcau rapid totuşi şi, când a terminat, rochia arăta ca nouă.

— Să o trimit acasă la doamna? A întrebat Wung Lo zâmbind.

Banner ar fi vrut rochia imediat, dar s-a

gândit că în orice fel ar fi dus-o acasă tot ar fi şifonat-o. Ea şi cu Jeff mai trebuiau să şi mănânce şi ce puteau să facă purtând rochia după ei, sub zăpada care cădea mereu? Şi dacă ar fi rezistat ninsorii, cum ar fi rezistat în trăsură?

— Adu-o la Casa Corbin, te rog, a zis Jeff punând mai multe monezi pe tejghea. Astăzi.

— Astăzi, a confirmat Wung Lo dând din cap.

Din nou pe stradă, Banner tropăia cu pachetele ei de Crăciun, gândindu-se să-i dea înapoi lui Jeff banii pe care îi lăsase lui Wung Lo. Jeff şi-a dat seama şi a scuturat din cap.

— Nici să nu te gândeşti la bani, i-a spus ferm.

Era deja aşezaţi în restaurant când ea a reuşit să găsească în geantă numărul potrivit de monezi şi le-a pus pe masă. Jeff nu le-a băgat în seamă tot timpul prânzului care era delicios. Banner nu gustase niciodată ceva atât de bun ca plăcinta subţire de pui care le fusese servită; o. Consumase pe a ei cu atâta încântare încât

Jeff se oferise să îi mai comande încă una. Banner a refuzat, dar numai după ce şi-a reamintit codul bunelor maniere pentru o doamnă. Mai avea de băut cidrul fierbinte, o substanţă condimentată cu scorţişoară care plutea deasupra şi îi plăcea să o savureze.

— S-ar părea că te simţi bine, a observat Jeff când farfuriile goale au fost strânse de pe masă de către o tânără chelneriţă. Banner a zâmbit.

— Eşti o companie plăcută, căpitane Corbin. Eşti un tovarăş plăcut, cu adevărat.

El arăta niţel cam trist deşi i-a zâmbit.

— Adevărat?

Banner l-a asigurat repede că aşa era. Jeff i-a atins rapid mâna şi apoi s-a dat înapoi, gândindu-se mai bine la ceea ce făcea.

— Sper că nu te-ai supărat pentru că i-am spus lui Wung Lo să aducă rochia acasă la noi. Mama şi Melissa doresc să îţi petreci noaptea acolo. De când Melissa atacase acest subiect în stilul ei tenace şi îi smulsese promisiunea că Banner va împărţi camera ei cu ea până în ziua de Crăciun, se hotărâse să facă astfel. Era plăcut să ştie că măcar pentru scurt timp nu trebuia să se

întoarcă la hotel. A urmat o mică tăcere pe care Banner a întrerupt-o cu un oftat.

— Ce este? A întrebat-o Jeff îngrijorat.

— Am uitat să-i cumpăr lui Clarence un dar!

El a chicotit şi a scuturat din cap.

— Aşa ceva nu se poate. Ce i-ai cumpăra tânărului jucător, Banner?

Ea deja se hotărâse să-i ia un volum din romanul de aventuri al Melissei, dar nu putea spune asta, desigur, cariera de scriitoare a fetei fiind un secret bine păstrat, aşa că a dat din umeri pur şi simplu şi a schimbat subiectul. Au părăsit restaurantul plăcut şi s-au întors la magazin, unde Banner a cumpărat cartea. Dorită. După aceasta, Jeff i-a spus vizitiului să îi ducă pe chei, unde Doamna Mărilor era ancorată. Simţind că Jeff era mândru de goeleta lui strălucitoare ca un tată de progenitură, Banner a lăudat-o şi a pus mii de întrebări. Interesul ei nu era forţat; ea chiar se întreba câte locuri ciudate şi exotice vizitase Jeff cu ajutorul vasului. Fusese chiar o dată în Hawaii, i-a spus, iar tatăl lui fusese marinar împreună cu el.

— După şase luni, a continuat pe când coborau de pe puntea de scânduri spre trăsura care îi aştepta, tata s-a înecat într-un accident. Banner i-a mângâiat braţul şi i-a vorbit cu blândeţe:

— Deci e bine că a făcut călătoria aia cu tine?

Jeff a dat din cap şi a făcut o mişcare de parcă ar fi vrut s-o mângâie pe păr, dar s-a oprit. Cu un oftat, a ajutat-o pe Banner să urce în trăsură, apoi s-a urcat şi el. Din cauză că părea a avea prea multe gânduri personale, Banner nu i-a mai făcut conversaţie pe drumul spre casa de pe deal.

Adam se mişca dintr-o parte în cealaltă a secţiei şi, zgomotele paşilor lui se amestecau cu sforăiturile lui Clarence King. Dumnezeule mare, încurând se întunecă. Unde era O'Brien totuşi? Îşi luase salariul pe o lună şi acum dispăruse din oraş?

— Adam.

S-a oprit auzind vocea fratelui mai mic şi s-a întors cu mâinile în şolduri. Keith a râs.

— Încerci să descoperi cât de lung e salonul ăsta?

Adam a făcut cu mâna un gest de

nerăbdare, dar n-a spus nimic. Intrând, Keith şi-a încrucişat braţele pe piept şi l-a analizat calm pe fratele lui. Deşi avea părul blond al Katherine şi ochii albaştri, lui Adam i se părea că semăna cu tatăl lor. Era întotdeauna atât de calm, la naiba şi atât de sigur de toate lucrurile.

— Jeff a rugat-o pe Banner să ia masa cu el, Adam. De-aia nu s-au întors încă.

— Cine Ii-a spus că mă interesează?

— Eu. Ochii albaştri ai iui Keith i-au aţintit pe pacientul adormit. Băiatul arată sănătos. Ce-ar fi să-l laşi pe el şi să vii ca să te bat la şah?

Adam a râs.

— Ştiu că ai încredere în tine, pastore.

Keith a dat din umeri şi a ridicat o sprinceană.

— N-am nicio încredere, frate mai mare, dar am făcut multă practică de la ultima recoltă. Pe deasupra, tu ai obiceiul să îţi laşi regina neapărată.

Remarca lui l-a făcut pe Adam să se gândească la O’Brien şi la fratele lui, aşa că s-a strâmbat.

— Iau masa, nu-i aşa? La dracu, doar nu-i

dăduse timp liber ca să-l risipească pe mese la restaurant, mai ales cu Jeff.

— Încetează să te mai îngrijorezi, Adam, l-a admonestat Keith, când au pornit-o dincolo.

— La masă, a bodogănit Adam, în parte pentru sine şi în parte pentru fratele lui. Dumnezeule, nu avem aici destulă mâncare?

Keith a chicotit.

— Ce suflet romantic mai ai şi tu, a râs el. Femeilor le place să mai iasă şi în oraş, Adam.

— Mulţumesc foarte mult, părinte, pentru această observaţie înţeleaptă, dar realitatea e că O'Brien lucrează pentru mine şi nu are treabă…

Deschizând cu o atingere uşoară uşa de la salon, Keith i-a terminat fraza.

— Nu are treabă, adică, să îl placă pe Jeff?

Adam a oftat exasperat.

— Ai de gând să joci şah? A explodat.

Keith i-a arătat înspre salon făcând o plecăciune.

— După tine. L-ai cumpărat lui Banner un cadou de Crăciun?

— Şi ce dacă i-aş fi cumpărat?

Au ajuns în salon, unde bradul stătea în suportul lui de lemn, aşteptând să fie împodobit. În mijlocul covorului, Melissa stătea în genunchi căutând cu ambele mâini într-o cutie uriaşă podoabe pentru pom. S-a uitat în sus, zâmbind când au intrat fraţii ei.

— Este cel mai frumos pom din lume!

Adam s-a încruntat la bradul înalt. Nici acum nu i se încălziseră picioarele de când cutreierase prin zăpadă dis-de-dimineaţă; crezuse că Keith şi Jeff n-or să se decidă niciodată asupra pomului de Crăciun. Nu le-ar fi ajuns o pădure ca să aleagă şi se purtaseră ca în proverbul acela cu căutarea acului într-o căpiţă de fân.

— Este o pură întâmplare i-a spus pe un ton neutru, în timp ce Keith aducea piesele de şah din fildeş în cutia familiară îmbrăcată în piele, aflată într-un sertar al biroului.

Melissa i-a scos limba şi s-a întors la podoabele ei.

— Tare mai eşti plăcut astăzi, a râs de el Keith, aranjând piesele de şah pe o măsuţă din abanos şi alamă aşezată lângă cămin.

Adam şi-a tras un fotoliu, s-a aşezat greoi

şi a început să-şi pună piesele la locul lor. Se întreba unde luaseră masa Banner şi Jeff şi ce-or fi mâncat. Când au început jocul, a aruncat o privire pe fereastră. Chiar şi prin crengile cu ace verzi ale pomului de Crăciun, putea vedea că afară continua să ningă. Vremea era rece şi gheaţa de pe eleşteu! Din spatele casei avea să fie foarte groasă – deci n-or să rateze cu niciun chip partida de patinaj. Adam se întreba cum o să urce el pe munte şi dacă ei or să-i înţeleagă întârzierea în cazul în care el o să le aducă de mâncare în ziua următoare. A mişcat nebunul care se afla într-un pericol imediat. O'Brien o să arate teribil pe eleşteul îngheţat cu patinele împrumutate. Poate că părul ca scorţişoara o să-i alunece din agrafe şi o să-i cadă de-a lungul umerilor şi… Pendula a scos cinci semnale puternice. Ora cinci. De câtă vreme plecaseră Jeff şi Banner? De două ore? De trei? Dacă Jeff a încercat să o sărute? Oare ea l-o fi lăsat? Adam a încercat să-şi abată gândurile şi să se concentreze asupra jocului. Ce-i păsa lui dacă O'Brien îl lăsa pe fratele lui să o sărute?

— Adam.

S-a uitat în sus, în ochii de cunoscător ai lui Keith.

— Ce?

— Şah-mat, i-a spus Keith, zâmbind cu bunătate.

Banner şi-a ascuns darurile în camera Melissei înainte de a se duce la spital în căutarea lui Adam. Ar fi fost drăguţ să învelească darurile în hârtia frumoasă şi cu panglicile pe care le cumpărase, dar nu mai era timp pentru asta – fusese plecată prea mult timp. Adam nu se vedea nicăieri când a ajuns în secţie, dar Clarence stătea în capul oaselor în patul lui, cu mâna bandajată în poală, cu ochii aţintiţi în depărtări. Banner l-a atins uşor pe frunte şi i-a zâmbit, gândindu-se că era prea tânăr ca să trăiască o viaţă atât de dezorganizată. Ce ar fi spus mama lui, dacă ar fi ştiut că fusese înjunghiat în mină într-o cârciumă prost famată?

— Te simţi mai bine?

— Mâna nu mă doare, i-a răspuns Clarence cu un zâmbet forţat.

— Cred că te doare un pic inima? A

îndrăznit Banner cu crispare în voce, dar nevrând să îl ofenseze. Ţi-e dor de familia ta?

Clarence a dat din cap închizându-şi ochii.

— Ai mei încep să se pregătească pentru Crăciun încă din octombrie, a afirmat el.

Înainte ca Banner să poate face vreun comentariu, Melissa a intrat în pas de dans, trăgându-l pe Jeff după ea.

— Mâncăm cu toţi în salon în noaptea asta, a anunţat-o, zâmbindu-i şi lui Clarence, evident zăpăcit de atâta stat în pat. Te simţi destul de puternic ca să fii cu noi, domnule King? Maggie a făcut stridii la cuptor ca întotdeauna şi, după ce vom mânca, ne vom apuca să împodobim pomul. Peste capul Melissei privirea lui Jeff s-a întâlnit cu a lui Banner; i-a zâmbit. Se părea că el fusese însărcinat să îl ajute pe Clarence la nevoie să ajungă în cealaltă parte a casei. Clarence părea plăcut impresionat.

— Mă rog, eu… eu înţeleg…

Banner l-a bătut pe umăr pe pacientul ei. Uneori, s-a gândit numai pentru sine, cel mai bun medicament. Nu se afla în sticle

sau pulberi, ci se găsea în oameni.

— Sunt sigură că doamna Corbin va fi dezamăgită dacă nu vii şi tu, i-a. Spus.

Faţa plină a lui Clarence strălucea acum.

— Mi-ar plăcea, a zis timid, dar apoi s-a uitat în jos la cămaşa de noapte şi s-a înroşit. Nu pot merge în felul ăsta!

— Ce prostie, i-a spus Melissa cu căldură.

Acestea fiind zise, Jeff l-a ajutat pe Clarence să iasă din pat, apoi Melissa l-a luat de braţ cu o mână şi i-a însoţit pe oaspeţii săi afară din secţia de spital, lăsându-i pe Banner şi pe Jeff singuri. Banner i-a făcut patul lui Clarence cu obrajii îmbujoraţi.

— O să întârzii la masă, i-a spus.

El i-a vorbit pe un ton jos.

— Am mâncat deja. Îţi aminteşti?

Ea a dat din cap, l-a privit, a văzut că se sprijinea de perete, chiar în prag, cu braţele încrucişate.

— Trebuie să mă resemnez, să mă port frăţeşte cu tine, de vreme ce tu eşti ocupată, nu-i aşa Banner?

Banner şi-a muşcat buza de jos şi a dat din cap. Jeff era atât de chipeş, atât de nostim şi

te simţeai atât de bine cu el, dar nu era Adam şi nu avea ce face, indiferent că ar fi fost mult mai simplu să îl iubească pe acest frate decât pe celălalt. El s-a întors şi a plecat, iar când Banner a venit să vadă cum era împodobit bradul, Jeff nu mai era acolo, împreună cu ceilalţi.

Capitolul 6

Dimineaţa de 24 decembrie a venit, rece şi strălucitoare, iar lumea zăcea sub un strat gros, alb, într-o toropeală feciorelnică. Adam Corbin s-a întors de la fereastră spre bucătărie şi a căscat.

— La dracu, a bodogănit Maggie vârând două borcane pline cu gem din mere pădureţe într-un coş enorm, acoperit.

Adam a râs nepăsător şi s-a dus spre sobă, unde îl aşteptau cafeaua fierbinte şi mirajul plăcut al căldurii.

— L-ai spus lui Jim să pregătească sania?

Maggie a învelit două plăcinte în şervete curate şi le-a pus în coş împreună cu merele şi cu o gâscă mică friptă, printre alte lucruri.

— Da, a explodat ea.

— Mulţumesc! A explodat şi Adam, deşi supărarea lui era prefăcută în timp ce a lui Maggie era reală.

Ei nu-i plăcea atunci când vreun membru al familiei păstra secrete faţă de ea. Într-adevăr, lui Adam i-ar fi plăcut să i se mărturisească lui Maggie – ea era o fiinţă

înţelegătoare şi povara ar fi devenit mai uşoară dacă o împărţea cu altcineva – dar nu îndrăznise să-şi încerce norocul. Ar fi suferit prea mulţi oameni dacă s-ar fi dus vorba.

— Ţi-ai luat o nevastă piele-roşie pe acolo, sus pe munte? L-a întrebat Maggie, aşa cum făcea întotdeauna când el se pregătea să petreacă o zi pe munte.

Adam a sorbit gânditor din cafea şi şi-a ridicat un picior vârât în cizmă pe banca din faţa căminului.

— N-ai decât să crezi ce vrei, Maggie.

O expresie ofensată a apărut pe faţa rotundă a femeii.

— Cu atât mai rău, cu cât n-o să fii pe aici ca să ai grijă de doctoriţa Banner.

Adam era necăjit.

— Or să aibă grijă Jeff şi cu Keith.

— Asta îţi spuneam şi eu. Este o bucăţică bună, fata asta. Orice bărbat de la petrecere o să se străduiască să-i încheie patinele şi să-i ofere ciocolată fierbinte.

Adam a aruncat cu cafea în foc, fremătând, în timp ce lichidul sfârâia. Maggie a râs amuzată.

— Să nu mă minţi tu pe mine şi să-mi spui că nu-ţi pasă, Adam Corbin, ştiu că-ţi pasă. Dacă o vrei pe femeia asta numai pentru tine, mai bine te-ai opri cu dusul pe munte la fiecare trei săptămâni. A făcut o pauză pentru efect, înainte de a adăuga: Jeff se uită galeş la fetişcană, ştii că se pricepe să-şi urmărească scopurile.

Adam şi-a ridicat cana goală.

— Îi urez succes, a minţit. O'Brien, ştii, este exact aşa cum nu-mi plac mie femeile.

Maggie s-a cutremurat de indignare şi a trântit capacul coşului.

— Mai bine ţi-ai pune ochelarii pentru citit şi ai privi-o cu atenţie, asta ar fi mai bine să faci! E frumuşică, chiar frumuşică şi nicio femeie nu ţi s-ar potrivi mai bine ca ea!

— S-a născut ca să agite mulţimile precum mama, a contrazis-o, calm, Adam. Aşa spera, că fusese calm. Femeia cu care o să mă însor – dacă o să mă însor – o să fie o femeie aşezată, care o să doarmă noaptea în patul meu şi o să stea la masă cu mine dimineaţa. Ceea ce n-o să facă, precis, n-o să petreacă jumătate de an în Olympia, deranjând legislatura.

— Sau practicând medicina în Port Hastings? L-a aţâţat Maggie, care era foarte intuitivă uneori. Mă surprinzi, Adam. Mi se pare că Banner O'Brien ţi-ar fi o tovarăşă de ajutor.

Atâta şi încă mult mai mult, s-a gândit Adam întrebându-se cât de mult timp va mai rezista pe lângă obrăznicătura asta mândră de irlandeză fără a o băga în patul lui cu forţa. Cu forţa. A scuturat din cap cu disperare furioasă. Cum dracu de-i veniseră asemenea gânduri în minte când el nu folosise niciodată forţa faţă de o femeie? Fir-ar să fie, nici măcar nu trebuise să plătească o curvă, dar să se gândească la viol? Mormăind în sine, Adam a smuls haina de pe un cuier de lângă uşa din spate, a apucat coşul greu pe care i-l pregătise Maggie cu toată bombăneala ei şi a plecat fără a mai spune un cuvânt. Sania îl aştepta în faţa grajdurilor, trasă de doi dintre cei mai solizi cai. Obişnuitele lucruri – cafea, făină, zahăr, haine călduroase – fuseseră îngrămădite pe locul din spate. Tocmai apucase hăţurile când Jeff a apărut pe roibul lui. Vederea fratelui l-a făcut pe Adam

să râdă – avea cămaşa descheiată până la talie şi nu se îmbrăcase cu nicio altă haină. Părui îi era ciufulit şi pe bărbie avea urma de ruj, la fel şi la sfârcul drept. Jeff a privit spre sanie şi a coborât din şa.

— Altă zi misterioasă? A lătrat cu furie în ochi şi totodată cu satisfacţie reţinută.

Adam nu i-a băgat în seamă întrebarea. De mult nu-i mai putea spune totul lui Jeff. Mai ales nu lui Jeff.

— Arăţi de parcă, ai fi fost ţinut prizonier într-un bordel cel puţin două săptămâni.

Jeff a rânjit când o mână din grajd s-a ivit ca să-i ia calul şi să-l bage înăuntru.

— În realitate n-a fost decât o jumătate de oră, i-a întors-o. Înainte de asta, mi-aş fi dorit eu să stau atâta vreme.

Adam a râs din nou şi a luat hăţurile cu un gest hotărât. Sub amuzament era convingerea că, dacă analiza circumstanţele care îl duseseră pe fratele lui până la petrecerea nopţii la Silver Shadow, acestea constituiau un argument cu greutate.

Fericită, Banner l-a ajutat pe Clarence King să se îmbrace şi şi-a petrecut ziua cu tot felul de treburi la eleşteu.

— Mai ales să nu patinezi, i-a spus ridicând arătătorul ca avertisment. Dacă o să cazi, ţi se redeschid rănile. Clarence i-a promis că n-o să patineze şi şi-a aruncat cât colo păturile, încântat să se îmbrace în continuare când Banner a plecat din secţie în biroul de alături. Acolo era Francelle, la maşina ei infernală de scris, arătând răutăcioasă, dar tăcută.

— Adam nu este aici! A mârâit înainte ca Banner să pronunţe o vorbă.

— Ştiu asta, i-a întors-o doctoriţa O'Brien, deşi până în clipa aceea sperase nebuneşte că Adam să se fi răzgândit şi să fi rămas. Există vreo consultaţie stabilită pentru azi?

— Nu, i-a răspuns Francelle. În fond, partida de patinaj începe la zece.

Banner a tras adânc aer în piept.

— Francelle, oamenii se mai rănesc şi mai cad bolnavi, chiar şi când se derulează o petrecere.

Francelle a dat din umeri.

— Oricine o să te caute la eleşteu, chiar dacă nu scrii unde te afli pe tabla de afară, i-a spus pe un ton care trăda o speranţă profundă că doctor O'Brien o să fie chemată

de pacienţi.

— Nu prea îţi place de mine, nu, Francelle?

Degetele lungi au zăbovit pe clapele maşinii de scris şi fata a scuturat din cap.

— Adevărul e că nu-mi place.

— De ce?

— L-am văzut pe Adam sărutându-te.

Banner s-a înroşit puţin la amintirea acelui fapt:

— Şi?

— Eu îl cunosc mai de mult. Îl iubesc pe Adam.

— Înţeleg. Şi el te iubeşte pe tine?

În ochii căprui, catifelaţi, ai lui Francelle s-a ivit disperarea.

— El mă crede un copil – un copil – dar eu am şaptesprezece ani! Tata mi-a spus că cel mai bun lucru pentru a mă mărita cu un doctor este să lucrez în biroul lui, dar…

Brusc, Banner s-a simţit cuprinsă de păreri de rău pentru Francelle, dar întrucât ştia că fetei n-o să-i convină simpatia ei, nu i-a arătat-o.

— Sunt încântată că s-a oprit ninsoarea.

Francelle nici măcar n-a privit pe

fereastră şi era clar că n-o distra acest subiect.

— El are o femeie, ştii. Nimeni nu are habar cine este, dar o vizitează o dată pe lună fără abatere. Banner s-a forţat să zâmbească, să arate nepăsătoare.

— Ei şi?

— Şi atunci – mă rog – nu te lăsa ieftin; nu-ţi pasă că te săruţi cu bărbatul altcuiva?

Banner s-a simţit invadată de furie şi s-a încordat, dar înainte de a-i putea răspunde a intrat Melissa, cu faţa voioasă, îmbujorată, înconjurată de cârlionţii negri şi strălucitori…

— E gata masai a zis ea. Şi după aia o să patinăm!

— Eu am mâncat, a zis Francelle, întorcându-se la maşina de scris.

Melissa a apucat-o pe Banner de braţ şi a scos-o prin secţia de spital spre coridor.

— N-o băga în seamă pe Francelle, i-a şoptit. Ea îl vrea teribil de tare pe Adam, dar lui nu-i pasă de ea nici cât de un cuier pe care şi-ar agăţa haina.

Banner a reuşit cu greu să râdă, căci vorbele lui Francelle îi răsunau în minte: „El

are o femeie – nimeni nu ştie cine este – o vizitează o dată pe lună”.

Eleşteul pentru patinat era ascuns în pădure, în spatele casei şi deja era o grămadă de lume la marginea lui când au sosit Banner şi Melissa. Se aflau acolo zeci de oameni, femeile priveau şi îi încurajau pe ceilalţi, bărbaţii măturau zăpada care acoperea gheaţa. Curând primii patinatori s-au aventurat pe suprafaţa îngheţată. Banner O’Brien s-a simţit dintr-odată voioasă la gândul de a patina din nou – era o plăcere pe care nu şi-o mai făcuse din copilărie. S-a aşezat pe o buturugă de brad, alături de Melissa şi a început să îşi pună pantofii. Dar mănuşile groase pe care le purta o făceau neîndemânatică şi încă se mai lupta cu ultimii nasturi de la pantofi când a apărut brusc Jeff în faţa ei.

— Lasă-mă pe mine, i-a spus.

Banner a întins un picior într-o acceptare de regină, în timp ce Melissa a sărit de pe buturugă şi s-a îndreptat spre eleşteu, dornică să patineze. Mâinile lui Jeff erau îndemânatice şi îi şi scosese pantofii lui Banner, punându-i patinele şi legându-i-le

foarte repede. Ridicându-se în picioare i-a oferit suav braţul lui. Pe alocuri gheaţa era ondulată, iar Banner era nesigură pe ea căci nu mai patinase de multă vreme, dar Jeff a reuşit să o facă să-şi ţină echilibrul până când muşchii ei şi-au reamintit tehnica acestui sport şi au intrat în joc. De jur împrejur, alţi patinatori se învârteau ca într-o gravură colorată dintr-un album, iar cerul de deasupra era de un albastru perlat. La scena sărbătorească se adăuga focul care trosnea şi mireasma brazilor înconjurători.

— La fiecare Crăciun daţi o petrecere ca aceasta? A întrebat Banner, zâmbindu-i lui Jeff. El a dat din cap, foarte chipeş în haina lui cafenie, din lână şi în pantalonii negri.

— Dacă e destul de frig, da.

Chiar atunci Katherine, râzând îmbujorată, la braţ cu tatăl lui Francelle, senatorul, s-a ivit lângă şi.

— Credeam că nu-l poate suferi, a remarcat Banner în şoaptă…

Jeff a rânjit.

— Ea spune că este îngâmfat şi ţeapăn, i s-a confesat el pe un ton conspirativ. Dar vrea să fie sigură că votul va fi luat în

consideraţie de legislatură.

— Şi o să fie?

El a reflectat.

— Presupun că da. Şi dacă devine lege, tot va suporta respingerea inevitabilă din partea publicului.

Banner s-a încruntat, necăjită că adusese vorba despre subiect, dar neputând să facă abstracţie de el.

— Pe cinstite, nu înţeleg de ce s-ar simţi cineva ultragiat pentru obţinerea sufragiului, după cum spui. La urma urmei…

Jeff a ridicat un deget.

— Aşteaptă! Pe mine nu trebuie să mă convingi, Banner. Sunt de partea ta. Se opriseră acum, uitându-se unul la celălalt, înconjuraţi de patinatorii fericiţi.

— Chiar şi în cazul în care băutura şi bordeiele ar fi scoase în afara legii ca rezultat al garantării sufragiului?

Jeff a tresărit imperceptibil.

— Cu băutura se poate face contrabandă, a spus o clipă. Iar un bărbat nu are nevoie să meargă la bordel dacă…

Banner s-a înroşit şi a patinat mai departe.

— Dacă are o soţiei a strigat Jeff după ea şi în câteva secunde a ajuns-o din urmă, râzând şi luându-i mâna ca să i-o pună pe braţul lui.

Banner a încercat să nu bage în seamă ocheadele amuzate ale celorlalţi patinatori.

— O grămadă dintre bărbaţii ăştia au neveste, i-a şoptit furioasă. Dată fiind experienţa ei cu Sean, ştia ea ce ştia. Şi totuşi ei se duc la bordel!

— Când o să am o nevastă, eu o să-i fiu credincios, a spus Jeff.

— Spui asta acum, a pufnit Banner şi sufletul el netulburat de când Sean se dusese la închisoare a început să resimtă o veche durere.

Jeff a oprit-o, obligând-o să-l privească în faţă.

— Cineva te-a rănit foarte rău, nu, Banner?

Ea a înghiţit cu dificultate şi a dat din cap.

— Cine?

— Nu-ţi pot spune asta, a şoptit necăjită. Nu acum, în orice caz, te rog, Jeff.

El a mângâiat-o pe obraz cu mâna înmănuşată, încuviinţând.

— Banner, să lăsăm asta.

— Mulţumesc.

— Banner!

Melissa s-a oprit brusc la câţiva centimetri de ea, cu obrajii strălucitori şi cu ochii luminoşi.

— Da.

— Îţi place Jeff?

Banner şi-a rotit ochii.

— Da. Ţie nu?

Melissa a hohotit.

— Eu sunt nevoită, gâsculiţo, este fratele meu. Dar tu îl placi atât de mult încât să-l săruţi şi toate celelalte?

— Nu!

— Perfect.

— Ce înţelegi prin „perfect”?

Acum ele se întorceau spre eleşteu, nesigure pe patinele lor.

— Eu vreau ca tu să te măriţi cu Adam, a anunţat-o Melissa în loc de alt răspuns şi părea atât de preocupată, încât Banner a râs din toată inima.

— Înţeleg.

Melissa s-a încruntat drăgălaş.

— Mă întreb dacă el o să înceteze să te

mai strige O’Brien tot timpul când o să-i fii nevastă.

— Da, i-a răspuns Banner emoţionată şi îndurerată la gândul de a fi nevasta lui Adam. Atunci probabil o să înceapă să mă strige Corbin.

Melissa a râs.

— Ai dreptate, i-a spus şi, ajungând din nou la marginea eleşteului, puştoaica a patinat mai departe, lăsând-o pe Banner de capul ei.

— Bună, din nou, i-a spus Royce, aflat lângă ea.

Luată prin surprindere, Banner n-a spus nimic. O uimea să-l întâlnească pe domnul Royce aici, ţinând cont de felul în care se purtase Jeff cu el în ziua în care făcuseră expediţia pentru cumpărături. Domnul Royce şi-a întins mâinile vârâte în mănuşi elegante. Parcă îi ghicise gândurile lui Banner.

— Doamna Corbin invită întreaga comunitate la evenimente ca acestea. Şi, de vreme ce totul se petrece pe-afară, ea nu trebuie să numere tacâmurile de argint după aceea.

Banner s-a simţit încurcată şi a schimbat subiectul.

— Ce face domnul Henderson?

— Se însănătoşeşte. Tu ce faci?

Banner i-a dat un răspuns neutru şi apoi l-a zărit pe Jeff cu colţul ochiului. Se apropia rapid. Pentru a evita confruntarea care avea să urmeze, ea a mormăit un salut politicos de rămas bun spre domnul Royce şi a patinat spre prietenul ei.

— Ce-a vrut el? S-a încruntat Jeff.

Banner s-a bâlbâit puţin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu făcea decât să îşi petreacă timpul normal!

Jeff s-a prefăcut că o crede.

— Iartă-mă, i-a spus cu mărinimie.

Banner i-a zâmbit.

— N-am putea merge un pic lângă foc? Mi-e frig. Lângă foc, Banner a sporovăit cu Jenny în timp ce Jeff s-a dus să-i caute nişte ciocolată fierbinte. Dar inima lui Banner O'Brien era departe, foarte departe, pe munte, acolo unde Adam îşi vizita iubita.

La miezul zilei, Adam a oprit sania. Muntele era tăcut în jurul lui, nu se auzea decât sforăitul cailor obosiţi şi şoapta

ocazională a zăpezii care cădea de pe o creangă de copac. A strigat, iar respiraţia lui s-a solidificat în aer ca o pană albă. Nimeni nu i-a răspuns. Vechea teamă l-a cuprins din nou, dar el a luptat împotriva ei. Ei erau pe undeva prin jur, privindu-l. Aşteptând. Ştiind. Adam a găsit o ceaşcă de cositor şi o sticlă metalică de cafea dintre cele pe care Maggie i le dădea întotdeauna. După ce a băut două guri şi-a scos plosca din buzunarul hainei şi a adăugat nişte coniac în cafea. După cinsprezece, douăzeci de minute le-a dat şi cailor mâncarea pe care o adusese pentru ei şi a strigat din nou. De astă dată a primit răspuns. A pus alături cafea şi a început să descarce sania, punând totul pe o potecă fără zăpadă. Aroma proaspătă a acestui mic petec de pământ i-a făcut bine, amintindu-i că primăvara o să vină până la urmă. Când hrana şi hainele şi toate celelalte au fost puse la baza copacului, s-a dat înapoi pe după buturuga mare pentru a aştepta.

Uneori ei veneau, uneori nu veneau. De astă dată nu au venit. După ce a mai aşteptat vreo jumătate de oră, Adam s-a mai

uitat în sus pe munte o ultimă oară, a bodogănit supărat şi s-a întors la sanie. Sunetul clopoţeilor de la urechile cailor l-au făcut să se gândească la O'Brien, cu o intensitate aproape dureroasă. Se adăuga la asta disperarea. A deschis din nou plosca şi a băut direct din ea de astă dată, înghiţind coniacul cu o lăcomie care i-a atenuat încetişor durerea din suflet. N-a durat mult efectul băuturii şi, când durerea a revenit, pur şi simplu a suportat-o.

Pomul de Crăciun al familiei Corbin era strălucitor, deşi în ramurile lui nu fuseseră puse lumânări. Era acoperit cu podoabe nenumărate, delicate şi cu spirale din beteală aurie şi argintie. Panglicile îl făceau să strălucească, la fel ca şi steaua superbă din vârful lui. Banner a pus între ramuri darurile ei frumos împachetate, cu celelalte care erau deja ascunse în pom şi s-a dat înapoi pentru a admira efectul. Era plăcut să sărbătorească» Naşterea Domnului, să aibă cui să ofere daruri.

— Ţi s-au dezgheţat pantofii până acum? Ai mei nu.

Banner a tresărit. Crezuse că era singură

în salon, dar l-a zărit pe Keith stând într-un fotoliu lângă cămin, cu picioarele goale întinse spre flăcări, l-a zâmbit. Casa era foarte liniştită, acum că petrecerea se terminase şi familia plecase ca să asculte slujba de la miezul nopţii.

— E destul de cald, mulţumesc.

El s-a ridicat politicos şi apoi s-a aşezat din nou arătându-i fotoliul de alături, invitând-o să stea. Banner s-a aşezat şi şi-a încrucişat mâinile în poală.

— De ce nu te-ai dus la biserică cu ceilalţi?

Deşi o durea sufletul – oricât ar fi încercat ea să nu bage în seamă, Adam nu se întorsese de pe munte. Banner a dat din umeri, nepăsătoare.

— Eşti o necredincioasă ca şi mine?

Banner s-a gândit la divorţul ei de Sean.

— Cred că da, i-a răspuns.

— N-ai de gând să mă întrebi cum am reuşit să cresc într-o familie de catolici convinşi şi să ajung metodist?

Banner a zâmbit.

— Nu cred că e treaba mea. Dar de ce nu aţi pus lumânări în bradul vostru de

Crăciun?

Keith a râs la măiastra schimbare a subiectului.

— Adam nu permite. E mare pericolul de incendiu.

Adam. Cum de ajunsese din nou să le ocupe conversaţia, de vreme ce încercase atât de tare să nu se gândească la el?

— Întotdeauna dictează asemenea lucruri?

— De regulă. În ciuda gândirii ei moderne, mama îi face adesea pe plac. Din toate punctele de vedere, el este capul familiei.

— Adam este un fel de tiran, cred, a zis Banner cu drăgălăşenie, cutreierând din nou cu mintea muntele, în căutarea inimii ei.

— N-am auzit niciodată pe cineva pronunţând o condamnare cu atâta tandreţe, a observat Keith. Ce crezi în realitate despre el, Banner?

— N-o să-i spui?

— Ştii că nu, Banner.

— Cred că îl iubesc pe Adam.

Keith a scos un ţipăt de bucurie uimitor şi a sărit din fotoliu ca să se uite la Banner.

— Dacă îţi cere să te măriţi cu el, o să

accepţi?

Banner s-a înroşit. Nu intenţionase să se mai îndrăgostească, nici să se căsătorească, dar nu-l pusese la socoteală pe Adam Corbin.

— Da, i-a spus necăjită.

Keith a chiuit din nou şi apoi s-a aplecat s-o sărute sonor pe frunte.

— Spune-i lui Adam ce simţi, Banner.

— Nu pot!

— De ce nu?

— Ar fi prea repede! Şi presupun că el o să spună…

— Ai putea fi surprinsă de ce-ar spune el, Banner. Adam ţine la tine.

— Dar nu ne-am întâlnit decât abia acum o săptămână!

Keith s-a întors, a luat un pacheţel de pe poliţa căminului. După ce s-a uitat la ceas, a venit şi i-a pus cadoul în poală lui Banner.

— Adam m-a rugat să-ţi dau asta dacă nu o să se întoarcă până la această oră.

Lui Banner a început să-i bată inima cu repeziciune, îi tremurau degetele când a desfăcut panglica subţire şi hârtia, iar în ochi i-au apărut lacrimi când a ridicat

capacul cutiuţei şi a văzut pandantivul. Era un trifoi din aur, filigranat, atârnat de un lanţ delicat. Keith a sărutat-o pe creştetul capului înclinat şi a părăsit discret încăperea.

O vreme, Banner a fost prea copleşită pentru a se putea ridica de pe scaun. Totuşi un zgomot venind de la mare distanţă, a trezit-o din starea ei visătoare. După ce şi-a pus frumosul pandantiv în jurul gâtului, cu fustele de la rochia ei de tafta foşnind muzical, s-a dus spre pridvor. Acolo şi-a grăbit pasul, căci auzea un alt zgomot urmat de un plescăit continuu, Clarence sforăia în patul lui, în voie, aşa că Banner s-a grăbit mai departe. L-a găsit pe Adam într-una din sălile de consultaţii şi vederea lui a făcut-o să uite de trifoiul drăguţ de la gâtul ei. Cămaşa lui era deschisă până la mijloc, părul îi era ciufulit, iar pe faţă era vizibilă barba neagră care îi crescuse. El s-a clătinat nesigur, pe picioare şi a rânjit.

— Bună, O’Brien, a zis pe tonul acela nesigur al beţivilor, îţi urez un Crăciun fericit.

Banner a privit spre instrumentele

chirurgicale căzute pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

Adam a dat din umeri.

— Am dat jos prostiile alea. Vrei să dormi cu mine la noapte, O'Brien?

Banner era încântată că trebuia să strângă instrumentele; în felul ăsta nu i se vedea faţa îmbujorată.

— Nu, nu vreau.

Cu mare greutate, Adam a îngenuncheat ca să se uite la ea. Dacă nu i-ar fi văzut durerea din ochii albaştri ca cerneala, Banner s-ar fi înfuriat.

— De ce nu vrei?

— Nu suntem căsătoriţi, i-a replicat Banner, aşezând instrumentele pe tava, care, era evident, căzuse împreună cu ele.

El i-a apucat bărbia, obligând-o să-l privească.

— Ăsta este preţul tău, O'Brien? Căsătoria?

Banner ar fi vrut să plângă, dar în loc de asta a dat din cap, conştientă că ar fi trebuit să îi spună că ea era nepreţuită. Adevărul adevărat era că, atunci când era vorba despre acest bărbat, totul era altfel. Adam a

apucat-o de umeri şi a tras-o în sus, punând-o pe picioare.

— O’Brien, am nevoie de tine. Eu…

Banner a închis ochii, dar cuvintele pe care sperase să le audă nu fuseseră pronunţate. După o vreme, împotriva bunului-simţ, ea şi-a ridicat mâinile spre faţa lui.

— Ai nevoie de cafea, Adam. Şi de somn.

— Mărită-te cu mine.

— Eşti beat. Noi nu putem…

Umerii puternici ai lui Adam s-au mişcat caraghios.

— De ce nu? Ai deja un soţ, O’Brien?

Ea s-a ridicat pe vârfurile picioarelor, i-a sărutat barba aspră de pe bărbie.

— Nu, nu am soţ. Dar odată am avut. Numele lui era – este – Sean.

Adam a înghiţit în sec, arătând cam zăpăcit.

— Sean?

Banner a dat din cap.

— Am divorţat, Adam.

— Nu-mi pasă…

— Dar pentru biserică e important. Biserica n-o să recunoască o căsătorie între

tine şi mine.

— Nu-mi pasă, a repetat el.

— O să-ţi pese când o să fii treaz.

El s-a clătinat şi i-a scăpat un fel de oftat.

— Ridică-mă, O'Brien, i-a spus.

Banner l-a ridicat, dorind să ia durerea lui asupra ei.

— Te iubesc, i-a şoptit.

— Atunci mărită-te cu mine.

Banner nu putea decât să spere că aerul rece al nopţii o să-l trezească din beţie.

— Perfect, Adam. Perfect. Dar unde o să aibă loc această căsătorie? Nu avem o aprobare, sau…

Adam şi-a găsit haina, care mirosea a coniac şi a răşină de brad şi şi-a pus-o pe umeri.

— Încetează să-ţi mai faci probleme, O'Brien, i-a spus. Apoi a târât-o afară în noaptea îngheţată, sub ninsoare.

El o ţinea de mână, ducând-o spre grajduri. Acolo a înhămat un cal la trăsură, cu o uşurinţă uimitoare, ţinând cont de starea lui avansată de beţie. A ridicat-o pe Banner pe scaunul trăsurii şi s-a căţărat şi el alături. Nu părea că aerul nopţii l-ar fi

trezit din beţie.

— Adam, te rog, a pledat ea când au pornit-o pe dealul alunecos. Nu putem face asta! Tu eşti beat.

El a râgâit. Banner s-a aşezat din nou pe scaunul trăsurii şi şi-a unit degetele. Şi dacă Adam nu-şi revenea înainte de a ajunge la destinaţie, unde o fi fost asta? Ce-o să facă ea atunci?

— Să presupunem că de fapt nu vreau să mă mărit cu tine? L-a întrebat ea, încercând marea cu degetul.

Adam a dat din umeri şi a rânjit.

— Tot o să te am, O'Brien. Chiar aici, în trăsură.

Banner s-a înroşit de furie.

— Ba nu.

El â oprit trăsura la marginea drumului.

— Vrei să-ţi demonstrez că o s-o fac?

— Nu!

— Atunci mai bine mărită-te cu mine.

De-abia atunci Banner O'Brien şi-a dat seama cu adevărat de realitate. Ea nu spera ca Adam să se trezească absolut deloc. Oricât de lipsit de bun simţ era faptul acesta, dorea să se mărite cu el, să-şi

împartă cu el viaţa şi patul, să îi crească copiii. N-a spus nimic până când a înţeles că se îndreptau spre Water Street.

— Aşteaptă-mă o clipă! Unde…

Adam a râs.

— O să poţi să le spui nepoţilor că noi doi ne-am căsătorit într-un bordel, O’Brien.

— Un bordel?

Trăsura se zdruncina pe dealul care ducea spre Silver Shadow. Vaporul transformat îşi arăta ferestrele iluminate feeric în furtuna de zăpadă, aruncând umbre aurii pe jos, iar vocile răguşite se auzeau intonând o colindă exuberantă.

— Adam! Cu disperarea, Banner i-a apucat obrajii neraşi cu mâinile. Adam Corbin, mă asculţi? Nu! Mă auzi? Nu!

El a sărit din trăsură şi a tras-o şi pe ea, dar Banner s-a zbătut când a târât-o în sus pe rampă, pe puntea celui mai rafinat bordel de pe Water Street.

— Adam!

El a mângâiat-o pe gât şi i-a şoptit la ureche:

— Ori într-un fel, ori în altul, O’Brien, tot o să te am la noapte. Poţi să ai documentul

care să asigure legalitatea chestiei ăsteia.

Banner era zăpăcită; capul îi zumzăia, sângele cânta, iar pântecul parcă i se topea în interior. Încercase să îl facă pe Adam să priceapă, nu? Îi spusese despre fosta ei căsătorie, îi arătase că era beat. Ce putea face mai mult? El a purtat-o în braţe până la capătul unui hoi lung şi întunecat, apoi a lăsat-o jos. S-a cutremurat când una din mâinile lui i-a prins cu pasiune sânul drept. Din gâtui lui Adam s-a auzit un chicotit care s-a răspândit în aerul rece şi întunecat. El i-a dat în lături haina pe care i-o pusese pe umeri şi a presat-o pe partea din faţă a rochiei albastre de tafta. Ei i s-au întărit sfârcurile în timp ce Adam îi trăgea cămaşa, dezgolind-o.

— Alege, O'Brien. Te măriţi cu mine? Altfel o să te am chiar aici.

El şi-a înclinat capul şi i-a alintat sfârcul cu buzele fierbinţi. Ea ar fi trebuit să se zbată, era conştientă de asta, dar nu putea, căci şi dorinţa ei era la fel de mare sau mult mai mare decât a lui. Ea şi-a arcuit spatele şi a gâfâit de plăcere, în timp ce el îi săruta sânii plini. Adam se lipea tare de ea; îi

simţea excitaţia. El s-a întors ca să-i frământe şi celălalt sân în timp ce îl mângâia pe primul cu mâna. Banner s-a înfiorat. Oare o să o aibă aici, aşa cura o ameninţase, lipită de perete? Probabil că pusese întrebarea cu voce tare, căci i-a lăsat sânul ca să o sărute din nou pe ureche.

— Aici, i-a spus.

Lui Banner i se părea că a intrat în agonie, o agonie dulce, tumultuoasă, iraţională, care o ducea la o plăcere pe care n-o înţelegea, pe care n-o mai avusese. Ceva ce nu mai simţise niciodată până acum. Adam s-a aplecat din nou, uşurel şi i-a sărutat cu blândeţe sfârcurile. Apoi i-a tras înapoi cămaşa şi corsajul rochiei şi a bătut la uşa din apropiere.

— Cine este acolo? A întrebat o voce aspră, de om bătrân. Adam şi-a strigat, numele.

— Intră, s-a auzit răspunsul brutal.

Înăuntrul camerei spaţioase, bine luminate, un bărbat bătrân, cărunt, stătea la o masă, într-o haină matlasată, jucând singur cărţi. Era îmbrăcat cu un costum ponosit şi purta ochelari, iar părul îi era

astfel pieptănat, încât să îi acopere chelia.

— Ce vrei? A lătrat gentlemanul cel vârstnic…

— Vreau să mă însor cu femeia asta, i-a replicat Adam pe un ton neutru. Bătrânul s-a uitat la părul ciufulit al lui Banner şi la rochia şifonată, apoi a rânjit, arătându-şi cei doi dinţi de aur.

— N-arată rău. Perfect, tu scoţi hârtia, iar eu o să spun vorbele.

Adam şi Banner au semnat amândoi un act frumos ornamentat care avea chiar locuri pentru fotografiile lor în caz că ar fi vrut să şi le pună.

— Cine este bărbatul ăsta? I-a şoptit Banner când tipul a ieşit ca să aducă nişte martori strict necesari. Adam a zâmbit emoţionat.

— Este un judecător de pace. De regulă oficiază căsătoriile marinarilor cu prostituatele.

— Minunat, s-a jeluit Banner, care acum gândea mai limpede, căci i se mai potolise fierbinţeala din sânge. Adam, nu putem face asta.

El şi-a ridicat o sprânceană neagră ca

abanosul.

— Trebuie să te conving din nou, Trifoiaş? Banner nu se îndoia că avea s-o facă chiar acolo şi chiar atunci.

— Sunt gata convinsă! I-a răspuns rapid.

Judecătorul s-a întors, urmat de o prostituată şi de un bărbat cu o cămaşă ponosită şi cu un inel cu diamant. După ce şi-a dres glasul şi i-a pus pe toţi la locurile lor şi-a deschis cartea neagră şi a început ceremonia. După cinci minute era gata. Adam a înhăţat-o pe Banner de mână şi a ieşit târând-o prin coridor şi afară pe punte. Acolo a luat-o iar în braţe şi a coborât-o pe rampă până la trăsură. Banner nu şi-a deschis ochii până când n-a pus-o pe banchetă. S-a uitat în sus spre Silver Shadow şi în jos, la mâna fără inel şi s-a întrebat ce-o apucase să facă o treabă atât de stupidă, cu atâta grabă. Drumul înapoi spre casa întunecată, cufundată în somn, de pe deal, s-a petrecut într-o zăpăceală. Banner când se bucura, când era disperată, când zâmbea, când plângea.

În grajd, Adam a ridicat-o din trăsură şi a strâns-o în braţe. Ea i-a simţit din nou

masculinitatea fierbinte, de granit, dorinţa. Poate că în câteva minute el avea să se caţere pe ea, reclamându-şi drepturile de soţ.

Adam a sărutat-o lasciv, apucând-o cu mâinile de fund şi lipind-o de el. Până la urmă, lăsat-o şi a deshămat calul. După ce animalul a fost dus la locul lui şi hrănit, el a apucat-o pe Banner de cot şi a condus-o afara din grajd, de-a curmezişul curţii din spate, înzăpezite, până în bucătărie. Au traversat şi camera aceasta şi scările din spate în tăcere şi, la etajul al doilea.

Adam a ridicat-o din nou în braţe. Fără alt preambul şi-a dus nevasta în dormitor şi a trântit uşa cu călcâiul.

Afară fusese aprins un foc, dar nu era nicio altă lumină în încăpere. Umbrele dansau pe chiul lui Adam în timp ce Banner se uita la el, iar el putea fi la fel de bine un înger sau un diavol, soţul ăsta al ei!

Mâinile lui Adam i-au scos haina pe care o purtase; haina a alunecat pe podea, l-a descheiat capsele de la rochia de tafta, înconjurând-o cu braţele pentru asta, iar ea şi-a lăsat capul pe spate ca şi când s-ar fi

predat, simţind arsura privirii lui prin furou, în timp ce rochia îi aluneca de pe trup. L-a scos blând lenjeria şi i-a tras agrafele din părul bogat. L-a auzit gemând când coama de păr i-a alunecat până la talie. Cu mâinile blânde, Adam i-a dat părul peste umeri şi i-a mângâiat obrajii, braţele, sânii. În timp ce o atingea, îi vorbea încetişor, diabolic, despre toate locurile şi felurile în care avea să-i producă ei plăcere. Banner a frisonant şi a fost de acord să-şi dezlege panglicile care îi ţineau chiloţii la locul lor. Uşurel, a păşit alături de ei, rămânând în faţa soţului ei, goală acum, neavând decât trifoiul atârnat la gât. Adam i-a atins lănţişorul cu vârful unui deget, apoi i-a atins muguraşii roşii de dedesubt. Banner a gâfâit când el s-a aplecat să-i sugă unul din sâni. Savura acest sfârc de parcă ar fi fost o bucăţică dulce, iar carnea lui Banner era pătrunsă de fierbinţeala care se amesteca cu pulsaţia sângelui prin vene.

— Ia-mă, l-a rugat fără ruşine.

— Oh, nu, nu încă. Nu încă.

Banner a tremurat şi şi-a arcuit spatele, oferindu-i-se în tăcere. Adam a mângâiat-o

cu limba, luând ceea ce îi oferea. După ce i-a frământat ambii sâni, a îngenuncheat, l-a dat deoparte cârlionţii mătăsoşi cu degete grijulii, i-a găsit cu limba locul secret, adăpostit. Banner a gemut.

— Nu, oh, Adam!

El i-a răspuns prin sărutări blânde, vicioase.

— Tu… eşti a mea acum.

Banner a ţipat tare când au atins-o buzele lui, ca într-o posesiune deplină şi insuportabilă care o domina, dar, totodată, îi oferea o sălbatică stare de plăcere. Adam s-a repezit la ea cu o sălbăticie blândă totuşi, desfăcându-i picioarele, frământându-i carnea netedă a feselor. A tras-o tot mai jos, până când a îngenuncheat peste el, zvârcolindu-se în căutarea unei libertăţi pe care de fapt nu dorea să o găsească. El a apucat-o de şolduri cu mâinile puternice, făcând-o să producă acel nectar ciudat, dulce, pe care îl aştepta cu atâta nerăbdare. Respiraţia lui Banner s-a accelerat, devenind sacadată, până la un fel de vaiet jos, primitiv. Sudoarea îi aluneca pe buza de sus şi între sâni şi apoi în ea a explodat o

căldură cotropitoare adunată în locul pe care Adam continua să i-l mângâie cu limba, răspândindu-se în valuri în tot trupul. În această glorioasă explozie a eliberării trupului, Banner a strigat numele lui Adam. El a adus-o uşor înapoi din norii rozalii cu sărutări parşive – sărutări care aveau în curând să o facă să zboare din nou până la ceruri.

Capitolul 7

Banner nu-şi amintea cum fusese dusă şi aşezată în pat; se părea mai degrabă că plutise până acolo. Simţea un fel de destindere în carne şi în suflet, deşi avea încă respiraţia accelerată. Ea era doctoriţă. Ar fi trebuit să înţeleagă anatomia umană şi plăcerile care puteau fi provocate de sărutările măiestrite şi de mângâieri, dar nu i se întâmplase asta. Niciodată, în tot timpul în care fusese sub trupul puternic al lui Sean Malloy, nu simţise acest foc sălbatic, deşi delicat, pe care Adam îl aprinsese în ea. El s-a dezbrăcat tăcut în întuneric şi a venit în pat. Se juca cu degetele pe sânii ei, pe coaste, pe abdomenul neted. O storsese de vlagă şi tot o mai voia.

— T-te rog, a reuşit ea să spună. Ce facem?

Adam a aprins o lampă de lângă pat şi i-a savurat cu ochii lui albaştri, profunzi, goliciunea.

— Vreau să te văd, i-a spus pe un ton atât de jos, încât ea a crezut că doar şi-a imaginat. Vreau să ştiu că îţi plac. Banner s-

a cutremurat când mâinile lui mari şi blânde au revenit la sânii ei; a frisonat când el i-a frământat sfârcurile până s-au întărit.

— Eu… ooooh…

Adam a chicotit când a dat drumul sfârcurilor tari ca piatra pentru a lua pernele de la capul patului şi a le pune sub şoldurile lui Banner. Acum era mai vulnerabilă decât oricând, ridicată spre el ca o ofrandă şi senzaţiile pe care i le stârnea această poziţie erau teribile. Ea a închis ochii ameţită de pasiune când el a început să o mângâie din nou, înconjurându-i sânii cu degetele magice, lăsând urme de foc în miezul ei, ridicându-i genunchii, aşa încât era la dispoziţia lui, ca o ofrandă tandră. Dar Adam nu se grăbea să se înfrupte. În loc de asta, o mângâia cu degetul mare pe muguraşul de carne încântat de gemetele nerăbdătoare. Totul a tresărit în Banner când el şi-a băgat degetele în căldura ei pulsatilă, iar şoldurile ei au început să se ridice şi să coboare în ritmul mâinii lui. Ea a încercat să-şi apropie genunchii – plăcerea asta era prea ascuţită, prea sălbatică ca să o poată suporta – dar el

nu i-a permis să se apere în niciun fel. Nu, a îngenuncheat între picioarele ei, blocându-i un genunchi cu trupul şi ţinându-l distanţat pe celălalt cu mâna liberă. Adam i-a frământat adâncimile cu o sălbăticie tandră, zâmbind când ea şi-a dat capul pe spate înnebunită şi şi-a arcuit tot mai tare şoldurile dorind mai mult din el, tot mai mult. Când pasiunea a ajuns până ia proporţii intolerabile, pe gene i-au curs lacrimile şi s-au răspândit pe obraji.

— Adam, oh, Dumnezeule!

— Lasă aşa, Banner, i-a spus el, printre ţipetele întretăiate. Aşa trebuie, este bine, lasă aşa.

Întreaga fiinţă a lui Banner era acum obligată să urmeze mişcarea neîncetată, arzătoare a mâinii lui Adam. I s-a înceţoşat privirea şi parcă un infern s-ar fi declanşat în ea trimiţând-o în bezna nopţii, de parcă n-ar mal fi avut trup. Adam a adus-o înapoi pe pământ cu sărutări păgâne, care i-au înfrânt şi ultimele resturi de nesupunere. Oare cât mai putea ea îndura această situaţie? În autoapărare, Banner ha apucat strâns de organul fierbinte, impunător, cu

ambele mâini. El a gemut şi a căzut alături încă îngenuncheat şi ea a găsit cumva puterea de a se ridica din poziţia ei cu faţa în jos şi să plănuiască o răzbunare. Acţionând după instinct şi-a aplecat capul şi l-a sărutat pe organ, iar răsplata a fost un geamăt gutural care părea să se ridice din adâncurile lui întunecate. Aşa cum nici el nu îi arătase îndurare şi ea era aspră cu el, chinuindu-l chiar şi când el o ruga să înceteze. În sfârşit, cu disperare, Adam a intrat în ea. Banner se aşteptase la durere – întotdeauna o duruse cu Sean – dar chiar după toate încântările pe care le experimentase în noaptea aceea şi felul în care o pătrundea Adam era o surpriză. Această plăcere era mai fierbinte decât toate celelalte. Trupurile lor alcătuiau unul singur, împletite ca o frânghie groasă, răsucindu-se în vânt. Înnebunită, Banner l-a înconjurat cu picioarele pe Adam, simţindu-se într-al nouălea cer. Au adormit osteniţi, ca un singur trup, apoi s-au trezit pentru a face dragoste din nou. Acum, Banner l-a pus cu picioarele îndepărtate pe soţul ei, aflându-se în faţa lui şi sugându-i organul

ascuns într-un puf de abanos. Adam i-a pronunţat numele ţipând răguşit şi excitându-se tot mai tare, până când ea s-a temut că n-o să-i mai încapă în gură. Atunci l-a împins până când l-a întors cu faţa în jos şi l-a călărit sălbatic în timp ce pronunţa cuvinte de dragoste ca într-o litanie. Iar când ei s-au eliberat într-o uniune brutală, ţipetele lor separate s-au auzit ca unul singur.

Adam a deschis ochii în zori, a văzut că Banner dormea alături, cu şoldul rotund sub pătură, cu un sfârc care ieşea afară de sub cearşaf. A gemut şi şi-a desfăcut uşor picioarele pentru a-şi da seama dacă se întâmplase cu adevărat ceva. Limba îi era cleioasă, iar capul îi zvâcnea.

Doamne, se îmbătase şi o sedusese pe Banner în zăpăceala aia. Ce-i putea spune? Şi cum dracu avea să explice treaba asta familiei?

Banner s-a mişcat alături de el şi un sân gol l-a atins, făcându-i-se pielea de găină în aerul rece. Incapabil să reziste unei asemenea invitaţii ademenitoare, s-a ridicat într-un cot şi i-a mângâiat mugurașul roz cu

limba. O’Brien a gemut şi şi-a deschis ochii verzi de culoarea trifoiului. Apoi şi-a apucat cu o mână sânul plin ca pentru a i-l oferi. Adam a continuat să îi sugă muguraşul dulce chiar şi când Banner s-a ridicat. Acum ea îl legăna în braţe ca pe un copilaş, dar el nu se sinchisea. Avea o poftă teribilă de hrana aceea pe care i-o oferea ea. Banner îl mângâia blând pe păr apăsându-l mai tare şi scotea gemete uşoare de plăcere, de pierdere de sine. După un timp îndelungat, i-a mutat la celălalt sân şi i-a mângâiat buzele cu sfârcul întărit până când el, gemând, i-a apucat flămând. Acest gest al lui a făcut-o să suspine şi să-şi arcuiască spatele, să murmure de încântare. Adam nu i se mai dezlipea de sân şi în timp ce ea îl privea cu ochii larg deschişi, dar încrezători, el i-a ridicat picioarele, undi câte unul, ca să i le pună pe umerii lui.

Adam a sărutat-o în locul acela mătăsos, ascuns şi s-a simţit fericit auzind-o cum strigă de plăcere. A privit în jos spre faţa ei ca să îşi dea seama de pasiunea înscrisă pe ea. Şi pentru a-i intensifica expresia aceea, a lins-o, aşa cum o pisică ar fi lins frişcă. Ea

s-a zbătut spunându-i pe nume şi ochii ei străluceau ca smaraldele. Adam a chicotit şi a încetat să o lingă pentru a o mângâia. Şoldurile lui Banner păreau să fi prins aripi; îşi strânsese pumnii şi lovea în pat în timp ce resimţea acea plăcere interzisă. Când l-a rugat, el a mângâiat-o şi a sărutat-o până când micul ei trup s-a cutremurat într-o bruscă eliberare. Ea s-a dat deoparte frisonând şi primindu-l cu bucurie când în sfârşit a posedat-o. În timp ce se mişca deasupra ei, adăpostit în interiorul cald, marcat veşnic de pasiunea ei, Adam şi-a dat seama că o iubea. Ar fi o treabă bună să se însoare cu O'Brien, s-a gândit Adam când mintea şi sufletul au deliberat înăuntrul său.

— Ce? A gâfâit Adam. – Holbându-se la Banner în patul larg, dezordonat.

Ea a înghiţit, în sec. Nu-şi amintea! Şi-a tras păturile până sub bărbie cu o mână şi şi-a întins mâna după certificatul pe care îl găsise în timpul nopţii şi îl pusese pe masa de alături. Documentul a zburat prin aer şi a aterizat pe pieptul lui gol. Încruntându-se, Adam l-a luat şi l-a citit.

— E o glumă, O'Brien?

Ochii lui Banner au fost invadaţi de lacrimi. Ştiuse că aşa o să se întâmple, dar tot nu-i era uşor să suporte.

— Noi ne-am căsătorit la Silver Shadow. N-nu-ţi aminteşti?

Adam a aruncat la o parte certificatul.

— Îmi amintesc trei lucruri, s-a răstit privind în tavan. Unu: eram beat. Doi: am făcut dragoste. Trei: nu erai virgină, O'Brien.

Banner s-a înroşit.

— Ţi-am spus, Adam. Ţi-am explicat despre…

Cu o mişcare bruscă, teribilă, Adam a aruncat păturile şi a sărit din pat.

— Despre trecutul tău sordid? a lătrat el, adunându-şi hainele…

Banner nu s-ar fi simţit mai lovită nici dacă ar fi bătut-o. Îi spusese despre Sean şi despre divorţul ei. Nu era vina ei dacă el refuzase să o audă!

— Să te ia dracu, Adam Corbin! I-a şoptit. Eu…

Dar el ajunsese la uşă, cu hainele în dezordine, cu mâna pe clanţă.

— Ar trebui să ai cărţi de vizită tipărite,

O’Brien, i-a trântit-o. „întotdeauna veţi fi bine venit”.

Banner a ţipat jignită şi îndureratã, iar el s-a repezit brusc înspre pat. I-a înhăţat brutal trifoiul de filigram.

— Până acum, i-a spus cu sălbăticie, m-am mândrit cu faptul că n-am plătit niciodată o femeie pentru ceea ce ai făcut tu. A dat drumul pandantivului să cadă la pământ, cu răceală şi ciudat de excitat. Acum s-ar părea că te-am plătit, nu-i aşa, O’Brien?

Banner s-a aruncat la el cu pumnii strânşi, sălbatică din cauza jignirii, dar el s-a apărat cu uşurinţă.

— Atât de tare voiai să fii nevastă, încât te-ai măritat cu mine prin vicleşug, a continuat el pe un ton brutal. Mă rog, o să fii nevastă, Trifoiaş.

Banner a simţit că se sufocă şi s-a holbat la el uluită.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, vrăjitoare mică, că înţeleg să-mi scot paguba din căsătoria asta când şi unde o să am eu chef. Şi lasă-mă să te asigur, dragă, că imaginaţia mea e fără margini. Mă înţelegi?

Furioasă, Banner s-a smuls din strânsoarea lui şi a început să-şi adune hainele. Înţelegea totul prea bine, dar n-avea de gând să-i dea satisfacţia de a recunoaşte nici moartă. Adam i-a înhăţat chiloţii din mâini şi i-a aruncat cu un gest răutăcios.

— N-o să ai nevoie de ei, i-a şuierat şi apoi i-a aruncat respectiva piesă de îmbrăcăminte pe jos. Banner a tremurat de furie neputincioasă şi parcă inima nu-i mai bătea în piept, ci în obraji. Nu-i veneau pe buze cuvintele, iar soţul ei s-a năpustit afară din dormitor, trântind uşa în spatele lui, cu mult înainte ca ea să poată face o mişcare.

Adam a evitat partea din faţă a a casei, dându-şi seama că era dimineaţa de Crăciun şi familia lui se adunase fără îndoială acolo. S-a simţit uşurat găsind bucătăria goală când a intrat acolo pe scările din dos. S-a uitat pe fereastră la peisajul nins şi spre munte. De ce dracu o tratase astfel pe O’Brien când în realitate o iubea? Oare nu era zdravăn la minte? A auzit-o de la distanţă pe Melissa râzând. Sunetul era mângâietor, deşi tot nu se simţea în stare

să-şi înfrunte familia şi să-i comunice cele întâmplate. M-am însurat cu O'Brien noaptea trecută, s-a închipuit el spunându-le. Desigur, nu-mi amintesc când i-am făcut propunerea şi când i-am spus vorbele necesare, dar ea are certificatul, aşa că trebuie să fie adevărat. În minte i s-au îngrămădit amintirile: O'Brien cu zăpadă pe nas, O'Brien la el în pat, mângâindu-l în mai multe felurile decât strict fizic, modalităţi pe care el nu încercase să şi le imagineze înainte de asta. O'Brien făcându-i plăcere până când îl înnebunise de dorinţă. O'Brien, O'Brien, O'Brien. Şi cine o avusese pentru prima oară? Cine fusese bărbatul care o învăţase să iubească în felul acela, atât de sălbatic şi atât de bine? Din nou, Adam şi-a ridicat ochii spre munte, era cineva pe care trebuia să îl vadă, trebuia să vorbească totuşi cu cineva – dacă dorea să nu se smintească de cap. Pentru prima oară în cariera sa, Adam Corbin a plecat părăsindu-şi îndatoririle fără a arunca o privire în urmă, fără a lăsa vorbă despre locul în care se ducea. Nepăsător că avea părul nepieptănat şi era nebărbierit, a înhăţat o

haină de pe cuierul de lângă uşă şi a părăsit casa.

— Crăciunul s-a dovedit a fi o bătaie de joc pentru Banner Corbin. Făcuse daruri, acceptase daruri, mâncase feluri delicioase care îi rămăseseră ca rumeguşul în stomac. Adam plecase şi, în timp ce familiei lui nu-i păsa în mod deosebit, lui Banner îi producea o mare suferinţă. De mai multe ori în ziua aceea s-a gândit să le spună că acum era nevasta lui Adam, dar n-a făcut-o. Dacă el considerase căsătoria ca pe un vicleşug, ca pe o ruşine şi o făcuse prostituată, ce reacţie ar fi avut ei?

Jeff era supărat. La dracu cu totul, era Crăciunul şi Banner arăta precum cineva care îşi înecase sufletul în ochii mari, verzi. Unde Dumnezeu putea fi Adam? 0prindu-se la uşa dormitorului fratelui lui, Jeff a suspinat. Adam, trebuia să hotărască, o dată pentru totdeauna, dacă o dorea sau nu pe Banner O'Brien. Dacă nu, fratele mai tânăr era mai mult decât dornic să se ocupe el de Banner. După ce a tras adânc aer în piept, Jeff a bătut la uşa grea cu încheieturile degetelor de la mâna stângă. Nu s-a auzit

niciun răspuns, dar asta nu însemna nimic – Adam nu băga de seamă asemenea lucruri destul de des. Pregătit să facă faţă obiecţiilor, Jeff a deschis uşa şi a intrat. Adam nu era acolo, dar fusese. Aşternuturile erau răvăşite, pernele erau risipite pe podea… Jeff a privit spre dezordine fără a se simţi în largul lui. A mai cercetat o dată camera şi atunci a zărit certificatul uitat pe covoraşul de lângă pat. Stomacul i s-a contractat când s-a aplecat să ia documentul. Părea a cântări sute de kilograme, nefericita aia de bucată de hârtie şi a trecut o eternitate de când Jeff a pus mâna pe certificat şi până când l-a citit:

„Se certifică prin aceasta că doctor Adam Corbin şi domnişoara Banner O’Brien au fost uniţi prin căsătorie, în douăzeci şi patru decembrie…”

Jeff şi-a închis ochii, mototolind certificatul fără a-şi da seama. Ea îi spusese că îl iubea pe Adam, iar el simţise pasiunea dintre Banner şi acesta. Atunci de ce i se părea o surpriză atât de brutală căsătoria lor? Bodogănind, Jeff Corbin a aruncat certificatul de căsătorie pe pat şi a întors

spatele de la această dovadă dureroasă a victoriei fratelui său. Închizând uşa de la camera lui Adam, cu o blândeţe total străină de sentimentele lui, a hotărât că vasul Doamna Mărilor o să-şi întindă pânzele chiar în acea zi, dacă vremea avea să îi permită.

Banner a ridicat cilindrul cu ace de gheaţă în el şi l-a întors cu dosul în sus, apoi l-a pus din nou drept, astfel încât micile bucăţele albe de dinăuntru au nins peste un unicorn în miniatură.

— E drăguţ, a zis Katherine cu o voce blândă care invita la confesiuni.

Banner a zâmbit.

— Jeff mi l-a dat.

Katherine şi-a servit o cană cu ciocolată fierbinte şi s-a aşezat alături de Banner, cu ochii aţintiţi pe splendidul copac de Crăciun.

— Eu sunt o confidentă bună, să ştii, i-a comunicat. Ai vrea să-mi spui ceva?

Lui Banner i s-au înceţoşat ochii şi a pus jucărioara drăgălaşă alături.

— Este Crăciunul, i-a spus. N-aş vrea să vi-l stric.

— Nici n-ai putea, Banner. Chiar dacă Adam e plecat, este o zi mare.

Lui Banner i se opriseră lacrimile în gât. Adam o ura şi era probabil pe munte, cu femeia lui, chiar în clipa aceea. În ceea ce o privea pe ea, ziua se dovedea a fi un dezastru total. Katherine şi-a pus mâna pe mâna ei, cu blândeţe, vrând s-o mângâie.

— El o să se întoarcă, Banner.

Banner s-a înfuriat, în ciuda supărării.

— Îl urăsc! A explodat. Îl urăsc pe Adam şi nu-mi pasă dacă nu se întoarce niciodată! Făcând această afirmaţie nebunească, Banner Corbin a izbucnit în lacrimi. Katherine şi-a pus alături cana cu ciocolată şi a îmbrăţişat-o matern pe tânăra femeie.

— Haide, haide, nu-l urăşti câtuşi de puţin şi, de fapt, asta este problema, nu-i aşa?

— Aşa e! S-a jeluit Banner.

— Eu declar, a gâfâit Katherine, continuând s-o ţină în braţe pe femeia despre care nu ştia că este soţia fiului său, că îl iubesc pe Adam al meu din întreaga mea fiinţă, dar uneori tare mi-ar place să-i trag câteva biciuştii!

Banner a hohotit şi mai tare, în timp ce de

la fereastră, o ploaie măruntă a făcut să cadă manşonul de nea.

Spre dimineaţă, peisajul arăta urât, noroios, cu zăpada murdară. Jeff plecase în ziua trecută fără a-şi lua rămas bun, iar Melissa îşi făcea bagajele pentru a se îmbarca pe un vas spre Seattle, unde urma să stea cu prietenele şi să dea o mulţime de petreceri. Keith plănuia să plece la o oră după sora sa, deşi trebuia să ajungă la Tacoma, de unde lua un tren peste munţi, până la Wenatchee. Katherine avea să rămână acasă până după Anul Nou, apoi pleca şi ea. Avea mult de lucru în Olympia şi după aceea îşi programase să facă un turneu prin teritoriu împreună cu alte partizane ale votului universal, să ţină cuvântări şi să-şi facă noi relaţii. Numai gândul că această casă avea să rămână goală o înnebunea pe Banner. Adam nu se întorsese în noaptea dinainte – îşi dădea ea seama de ce – şi Banner suporta cu greu absenţa lui. La spital veniseră puţini pacienţi şi mai ales dintre aceia care sufereau mai mult de ipohondrie decât de vreo boală anume. În miezul zilei, a sosit

şeriful, căutându-l pe Adam. Patru trupuri fuseseră pescuite la ţărm, lângă tabăra indienilor i-a spus şi, deşi erau numai chinezi, doctorul Corbin era procurorul ţinutului şi trebuia să vadă cadavrele pentru a face un raport. Banner se simţea sufocată de disperarea tăcută care o înconjura, dar era mult prea mult să examineze şi trupurile celor patru victime înecate.

— Dacă eşti asistenta doctorului, i-a spus şeriful cu pălăria în mână şi cu ochii încărcaţi de invidie, ai putea să o faci tu. Păstrez cadavrele într-una din celule şi trebuie semnate documentele înainte de a scăpa de ele.

Banner s-a cutremurat în timp ce-şi punea mantaua. Oricât de neplăcută era sarcina asta, trebuia s-o ducă la capăt – astea erau regulile profesiunii.

Trupurile erau toate de chinezi, după cum spusese şeriful. Erau putrezite şi o parte din carne le era mâncată de către peşti. După ce le-a acoperit din nou cu cearşaful semnând actele necesare, Banner a ieşit din tribunal demnă şi a vomitat pe tăcute în alee. Când şi-a revenit, s-a urcat în trăsura

luată din grajdurile familiei Corbin şi a apucat hăţurile. S-a concentrat asupra jignirii pe care o suferise pentru a-şi îndepărta gândul de la ororile pe care tocmai le văzuse. Atitudinea şerifului faţă de acei sărmani oameni fusese groaznică. Se referise în repetate rânduri la ei ca la nişte „chinezi” şi spusese că era cu atât mai bine pentru oraş cu cât se înecau mai mulţi. Să descopere de ce muriseră era ultimul lucru care l-ar fi preocupat. Când Banner îl întrebase, el făcuse o speculaţie cum că bărbaţii veniseră probabil din Canada, ca multe alte sute care apăreau în fiecare an, acum că se limitase strict imigraţia. Cei care supravieţuiau călătoriei şi nu se aruncau în apă la apropierea unui vas guvernamental erau absorbiţi de comunitatea chinezească şi rămâneau de regulă acolo. Când Banner a ajuns din nou la casa Corbin, la grajduri nu era nimeni care s-o ajute să deshame calul, aşa că s-a descurcat singură. După ce a atârnat harnaşamentul uşor de un cuier de pe perete, aşa cum îl văzuse făcând pe Adam, a dus calul înapoi la locul lui, unde deja îl

aşteptau apa proaspătă şi cerealele. Tocmai închidea uşa de la staul, încercând să pună cârligul, când a auzit o voce teribil de familiară.

— O'Brien?

— Sunt aici, a răspuns pe un ton neutru, păşind afară din umbră.

Banner era pregătită să se arate indignată, dar Adam părea atât de rătăcit, încât s-a simţit invadată de tandreţe ca de razele soarelui. Hainele lui erau şifonate, iar părul necesita să fie spălat şi o barbă de mai multe zile îi întuneca obrajii.

— Cum a fost femeia ta? L-a întrebat pentru a nu se arunca spre el într-un impuls disperat de bun venit.

Bărbatul puternic, dar acum depăşit de situaţie, a dat din umeri.

— Nu ştiu, Trifoiaş. Cum era ea?

Banner nu ştia ce replică să-i dea, aşa că a tăcut. Şi-a încrucişat braţele pe piept şi a aşteptat. De jur împrejur caii nechezau prieteneşte şi aroma de fân înmiresma aerul. Lumina se filtra prin cerul întunecat al iernii, făcând ca Banner să nu desluşească bine expresia de pe faţa lui

Adam.

— Îmi pare rău, a zis Adam în sfârşit, pe uri ton jos, răguşit.

— Nici nu mă mir㠎, i-a întors-o Banner.

El a râs, deşi i se simţea resemnarea în glas.

— Le-ai spus celor din familia mea despre… căsătoria noastră?

Banner s-a înroşit în obraji.

— Sigur că nu. Date fiind circumstanţele, nu pare a fi prea potrivit.

Adam s-a apropiat de ea şi a tăcut nesigur pe sine.

— O'Brien,…

— Ce?

— Cum dracu pot eu să-mi cer scuze dacă tu te tot retragi? Te-am tratat foarte rău şi îmi cer scuze. Adam şi-a încrucişat braţele şi a privit-o cu ochii umbriţi. Porţi chiloţi?

Banner şi-a înghiţit un ţipăt de furie.

— Da, port, Adam Corbin şi să nu îndrăzneşti să te apropii cu niciun pas.

A urmat un rânjet şi apoi Adam i-a spus:

— Pot să-ţi aduc aminte că eşti nevasta mea?

— Asta nu-ţi dă dreptul să-mi dai ordine să

nu port chiloţi sau…

El a chicotit obosit.

— Ştiu, O’Brien. Ştiu. Ţi-am spus că-mi pare rău, nu-i aşa?

Banner s-a străduit să-şi înăbuşe lacrimile. Nu aşa erau toţi bărbaţii? Erau capabili să-i spună lucruri îngrozitoare unui om, să-l lase singur de Crăciun, să nu ştie dacă şi-au luat sau nu nevastă şi apoi să se întoarcă, convinşi că pun lucrurile la locul lor cu Cin simplu „scuză-mă”!

— Ticălosule, i-a spus.

Adam şi-a întins mâinile ca şi când ar fi fost de acord. Iar Banner era atât de furioasă, încât s-a repezit şi l-a plesnit cu toată puterea pe Adam. El şi-a răsucit uşor capul, apoi a apucat-o de umeri. Pentru o clipă ei i s-a făcut o frică mortală, dar i-a trecut, zărindu-i expresia disperată din ochi.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Trifoiaş, a rugat-o blând. N-o să te lovesc niciodată. Niciodată.

Dintr-o intuiţie fizică, Banner a înţeles că era adevărat; Adam nu era genul care bătea femeile. Ea însă era atât de vulnerabilă în faţa lui şi agonia din noaptea şi din ziua

care tocmai trecuseră demonstrau aceasta. Ea şi-a ridicat bărbia, prea mândră ca să-i arate cât suferise.

— Putem anula căsătoria, i-a sugerat.

Adam a scuturat din cap.

— Oh, nu. S-a consumat şi încă delicios. Şi de altfel, n-am absolut nicio intenţie să te las.

Inima obosită a lui Banner a tresărit de speranţă, apoi s-a liniştit. Adam nu-i spusese nicio clipă că o iubea; refuza anularea căsătoriei nu din motive romantice. Însurându-se cu Banner, făcuse rost nu numai de un partener de meserie, dar şi de o tovarăşă de pat. Era o căsătorie de convenienţă.

— Unde ai fost? L-a întrebat Banner, cu o bravadă destinată să îi ascundă inima făcută praf.

Adam o strângea de umeri, stârnindu-i pofte paradoxale în trup.

— Nu-ţi pot explica treaba asta, Trifoiaş. Cel puţin nu acum. Au fost urgenţe medicale în timpul ăsta?

A durat un moment până când Banner a putut să-şi adune întreaga demnitate pentru

a vorbi.

— Una. Nişte chinezi au fost înecaţi – patru. Şeriful a spus că indienii Klallum au găsit trupurile.

— Dumnezeule, din nou Royce.

Banner s-a uitat la Adam.

— Temple Royce? Vrei să spui că are de-a face cu…

Brusc el i-a dat drumul.

— La dracu cu feciorul ăsta de curvă…

Banner l-a apucat de braţ, speriată şi tulburată.

— Adam?

Soţul ei s-a uitat la Banner şi i-a trecut o mână prin păr.

— Şeriful Peters avea vreo idee despre ceea ce s-a întâmplat?

— A spus că probabil se refugiaseră din Canada – chinezii vreau să spun – şi se aruncaseră peste bord la venirea patrulei. Crezi că domnul Royce…

— Ştiu că a fost Royce.

— Dacă el este un contrabandist şi un ucigaş, de ce nu este arestat?

Adam a exclamat cu amărăciune:

— Banii nu au miros, O’Brien. Dacă Ti pui

în palmele corespunzătoare, e perfect şi el aşa face.

Neatentă, Banner a ridicat arătătorul mângâind barba crescută a soţului.

— De ce-şi iau chinezii asemenea riscuri? De ce se mai urcă pe vapor…

Adam i-a luat mâna şi i-a mângâiat încheietura cu degetul mare.

— Ei sunt disperaţi, O'Brien. Vor să muncească în America, să ajungă la familiile lor. Nu numai că riscă să fie aruncaţi în apă, dar plătesc şi o sută de dolari sau mai mult pentru acest privilegiu.

Banner a încercat să-şi elibereze mâna, dar el n-a lăsat-o.

— N-o să-mi spui unde-ai fost, nu-i aşa?

— Nu.

Perfect. Dacă el n-avea să-i povestească despre femeia aceea, nici ea n-avea să-i explice nimic despre Sean şi divorţul ei. O să-l lase pe Adam să-şi pună întrebări, aşa cum îşi punea şi ea.

— Ai nevoie de o baie.

Adam a râs şi a tras-o pe Banner, ţinând-o prizonieră, lângă trupul lui.

— Ştiu. O să mă ajuţi, nu-i aşa, doamnă

Corbin?

Doamna Corbin, Oare el îşi bătea joc de ea?

— Bineînţeles că n-o să te ajut. Eşti un bărbat în toată firea, capabil…

El a făcut-o să tacă printr-o sărutare lacomă. Trădătoarea de inimă a lui Banner a bătut cu repeziciune şi sângele a început să-i curgă prin vene ca o lavă fierbinte. Să-l ia dracu pentru că îndrăznea să facă asta, s-a gândit furioasă. Să-l ia dracu pentru că se întorsese la ea după întâlnirea cu femeia lui de pe munte! Bar ea era mult superioară acelei femei? Adevărul enervant îi spunea că nu era. Nu numai că nu îi rezistase, ci chiar îi făcuse plăcere să îi înfrângă pe tăcute, cu sălbăticie, mândria. L-a ajutat chiar să îşi deshame trăsura.

Aburul se ridica din cada de baie a lui Adam, dar nu atât de tare încât să îi ascundă masculinitatea evidentă – şi nici îmbujorarea lui Banner. El râdea cu toată faţa spre ea. Un picior era proptit de marginea căzii.

— De ce nu vii lângă mine, O’Brien?

— Banner habar n-avea de ce rămăsese în

baie ţinându-i prosopul. Ar fi fost uşor să plece şi el ar fi prins-o cam greu.

— Pe mine nu mă cheamă O'Brien, i-a reamintit.

— Întotdeauna o să fii O'Brien pentru mine, Trifoiaş.

Jignită, Banner a plecat ochii.

— Eu sper că-ţi aminteşti, am semnat documentele, aşa că şeriful Peters ar fi putut să-i îngroape pe oamenii ăia sărmani.

Brusc, Adam s-a încordat. Din cada de baie a curs apă peste margini.

— Dumnezeule mare, a gâfâit, ridicându-se ca Pasărea Phoenix şi risipind apă de jur împrejur. Le-ai văzut trupurile?!

Amintirea i-a adus lui Banner o amărăciune în gât. Şi-a acoperit gura cu o mână doar o clipă, apoi şi-a scuturat umerii. Nu ştia ce putea fi mai alarmant – supărarea lui Adam sau trupul lui gol, minunat modelat.

— Eu sunt doctoriţă, i-a spus cu o voce tremurătoare. Şi tu n-ai fost aici ca să le vezi.

În vorbele lui Banner se simţea un reproş, iar Adam s-a lăsat înapoi în cada aburită şi a

scos cepul permiţând apei să se scurgă în cadă din boilerul negru.

— N-a fost chiar atât de rău, a minţit ea. La urma urmei, ia şcoala de medicină a trebuit să…

Adam s-a strâmbat şi a ridicat o mână.

— Destul, O’Brien, destul.

— Asta este o cadă de baie nemaipomenită.

El s-a dat pe spate şi a râs, iar în ochi, dacă nu din inimă, i se vedea iubirea.

— Nu-i aşa, nu-i aşa? Jeff a adus-o dintr-una din călătoriile lui. Pradă piraterească de la cine ştie ce bordel, fără îndoială.

Încruntându-se, uitând ce pericol ascundea o asemenea mişcare, Banner s-a apropiat mai tare, zgâindu-se între picioarele lui Adam prin profunzimea spumoasă a apei.

— Şi cum o goleşti?

Adam a rânjit-o s-a întins ca să tragă un cep de undeva din podea. S-a auzit un sunet tare şi apoi un val de apă bolborosindă. Apa din cadă scăzuse până la un nivel periculos. Banner a sărit înapoi, dar nu destul de repede. Adam a apucat-o cu degetele

puternice de coapsă şi a tras-o înapoi. Ea a căzut fără nicio ceremonie peste marginea căzii în ceea ce mai rămăsese din apă. Înfuriată, s-a zbătut din toate puterile, dar braţele lui musculoase o strângeau şi gura lui o necăjea pe locul înroşit de furie al urechii drepte. Banner a tremurat şi s-a zbătut cu mai mult curaj deşi fără speranţă. Limba lui Adam i s-a vârât în ureche, producându-i senzaţii furtunoase care i s-au răspândit din punctul respectiv spre sâni şi abdomen, până în locul acela secret. Rochia şi pantofii i se udaseră, dar el era lipit de ea, gata excitat. Era pregătit. Banner s-a mai zbătut, dar a fost uşor învinsă. Cu o mişcare rapidă, s-a urcat brusc deasupra ei cu picioarele desfăcute deasupra şoldurilor femeii, cu ochii sclipind de veselie şi pasiune.

— Acum o să vedem noi, i-a spus el criptic.

— Ce să vedem? A explodat Banner care se simţea jignită şi ruşinată, dar totodată dornică să se supună. Adam întârzia să-i răspundă, desfăcându-i nasturii de la rochia udă, desfăcându-i fundiţele mici, bleu, care îi susţineau furoul cel nou – un dar de la

Melissa. Aproape cu respect, deşi continua să zâmbească, Adam s-a înclinat să-i sărute sânii. Banner a gemut.

— Ce să vedem? A insistat.

— Dacă tu porţi sau nu chiloţi, doamnă Corbin, i-a răspuns trăgându-i rochia pe şolduri, în sus. Banner şi-a închis tare ochii şi s-a înroşit la faţă auzindu-l râzând. Va-să-zică, i-a spus, cu un triumf brutal, a mai rămas un pic de ascultare de soţie, micuţă rebelă.

Dacă nu ar fi fost prea îndrăgostită, Banner Corbin ar fi murit de ruşine.

Ea dormea, încă goală, strălucitoare după unirea tor atât de fierbinte şi după baia pe care o împărţiseră amândoi după aceea. Tandru, Adam a acoperit-o pe Banner şi apoi s-a aplecat să-i sărute puful de la tâmplă, de culoarea scorţişoarei.

— Te iubesc, i-a spus.

Ea s-a agitat uşor, dar nu s-a trezit. Dându-se jos din pat, Adam s-a îmbrăcat şi a mai adăugat lemne la focul din cămin. Îşi pieptăna părul când a descoperit bucată de hârtie boţită, pe jumătate ascunsă sub piciorul unui fotoliu. Încruntându-se, s-a

aplecat şi a netezit hârtia cu mâinile. Era certificatul de căsătorie. Cu o strângere de inimă, Adam a privit spre creatura cu curbe dulci care dormea atât de liniştită în patul lui. Judecind după starea acelui document matrimonial şi ea avusese destule îndoieli. A dat din umeri, a citit cuvintele care îi legau pe unul de celălalt pentru totdeauna, aşa credea el, aşa că a zâmbit. Or să-şi ducă viaţa împreună, în ciuda deosebirilor dintre ei, clădind totul pe foc şi pe pasiune, dacă nu pe raţiune şi logică. N-ar fi fost nici prima, nici ultima uniune de acest gen – dar măcar o să facă parte dintre cele mai grozave.

Banner s-a ridicat tresărind, singură în amestecul plin de umbre al nopţii la lumina focului. Partea de pat a lui Adam era rece şi goală. Încetişor i-au revenit amintirile. Adam se întorsese acasă de pe munte, făcuseră dragoste în cada de baie şi din nou, aici în pat… S-a lăsat să cadă pe perne, trăgându-şi păturile până sub bărbie şi a suspinat. Trebuia să fi trecut mai multe ore de la amorul lor furibund, dar ea se simţea pe deplin satisfăcută şi îi era cald. Banner s-

a întins precum o felină mulţumită, apoi s-a minunat pentru că sânii ei purtau şi acum urma magică a gurii lui Adam. Punându-şi mâinile pe după cap şi-a lăsat sânii încălziţi de somn şi de pasiune să stea liberi, afară din pături, cu sfârcurile împungând aerul. Adam, s-a gândit, Adam. Ca un răspuns la strigătul ei nepronunţat cu voce tare, uşa dormitorului s-a deschis…

— Trifoiaş?

Ea a rămas ţeapănă când el a intrat în încăpere, a aprins lampa de-alături şi a tras cu greu aer în piept la vederea trupului ei. Patul a scârţâit când Adam s-a aşezat. Era îmbrăcat, părul şi pielea îi miroseau a colonie de mosc, ochii albaştri îi priveau posesiv sânii. El i-a tras mâinile lui Banner de sub cap şi i le-a întins, punând perne peste ele, într-o parte şi în cealaltă. Ea a scâncit când el şi-a aplecat capul deasupra unui sân, mângâindu-l pe celălalt cu degetele. Era un rit la fel de vechi ca şi lumea; Banner ştia asta, dar părea a fi atât de deosebit, atât de nou, pentru că înainte nu i se păruse plăcut. Acum, oh, acum, era teribil de plăcut, delicios, încântător.

Banner fremăta gângurindu-i numele, invadată de senzaţii provocate de pofta lui sălbatică, în creştere, pofta lui şi a ei. Prin plăcutele momente în care o sugea şi o gâdila încetişor, el a adus-o până la o stare imposibil de exprimat în cuvinte, ca într-o febră în care gândurile nu-şi mai aveau locul, l-a poruncit să-şi scoată chiloţii şi i-a spus cu amănunte brutale motivul acestui fapt. Scandalul amuzant al spuselor lui a făcut ca şoldurile lui Banner să se ridice şi să coboare ritmic. El i-a lăsat sânii, dar nu i-a eliberat mâinile.

— Vino la mine, l-a rugat ea, fără mândrie sau ruşine, încetişor, ochii lui albaştri păreau să-i frământe sânii aşa cum făcuse cu gura lui, iar Adam a scuturat din cap…

— N-am de gând să mă dezbrac, O’Brien, i-a spus. Cina este peste cinci minute şi mi-e foame, l-a tras cu mâna stângă păturile de pe ea, iar Banner a rămas complet la vedere, cu încheieturile prinse de perne deasupra capului. El i-a întins genunchiul, iar degetele parcă lăsau o urmă de foc pe curba coapselor şi în locul acela mătăsos care ascundea un muguraş pulsatil,

dureros.

— Da, a gâfâit ea, când el a atins-o cu degetele. Spatele lui Banner s-a arcuit de bună voie, când el i-a cerut asta.

Acum respiraţia ei devenise un fel de scâncet răguşit şi îşi dezvelise dinţii ca şi când s-ar fi predat ca o sălbăticie primitivă. Neavând de ales, s-a lăsat pradă pasiunii.

Capitolul 8

Katherine Corbin şi-a coborât repede genele ca să-şi ascundă zâmbetul dincolo de marginile cănii de ceai. Nu trebuia să facă un mare efort mental pentru a înţelege de ce întârziaseră la cină. Banner strălucea, iar Adam se încruntase la mâncarea de pe masă, de parcă numai ea era de vină că exista.

A urmat o tăcere plină de aşteptare când cei doi s-au apropiat. Melissa şi-a pus jos cana cu o mişcare nervoasă, iar Keith s-a aşezat înapoi în fotoliu, cu un rânjet pe buze, cu braţele încrucişate. Chiar şi Clarence King, care se întorcea în Oregon a doua zi dimineaţă, s-a oprit ca să se holbeze. Ei au tăcut, apoi Adam a pus o mână blândă şi posesivă pe cotul lui Banner

şi a anunţat pe un ton comic:

— Doamnelor şi domnilor, fiţi atenţi, aceasta este soţia mea.

Un ţipăt general de bucurie s-a auzit, părând să răsune până în cristalurile în formă de lacrimă ale candelabrului de deasupra mesei şi au urmat o grămadă de îmbrăţişări, sărutări, strângeri de mâini. Katherine li s-a alăturat tuturor cu exuberanţă.

Sean Malloy a zăbovit la intrarea dinspre sud a barului Erickson, socotind în minte monezile rămase în buzunarul ponosit al hainei. Un vânt aducând zăpada îi şuiera prin urechi şi îşi făcea drum prin cizmele lui până la vârful degetelor de la picioare. În faimoasa cârciumă cânta muzica, erau băuturi, hrană după voie, era cald. Fără serviciu din ziua în care acostase în Portland, Sean dusese lipsa tuturor acestor lucruri. A intrat preocupat înăuntru. De jur împrejurul încăperii enorme se găsea un bar din mahon, lustruit până ajunsese teribil de strălucitor. O pictură la fel de înaltă ca Sean reprezenta nuduri de femei dolofane, violate de legiunile de soldaţi romani. Sean s-a

uitat urât. Din cauza lui Banner trecuse multă vreme de când nu mai ridicase o fustă şi asta îl preocupa. Şi-a îndreptat atenţia spre o scenă mărginită de felinare cu gaz şi pe care se afla o orchestră compusă din opt femei grase. Ele cântau lent o melodie pe care Sean n-o recunoştea.

— Dai ceva de băut, matelotule?

Sean s-a întors bănuitor şi a dat cu ochii de un filfizon cu ochii căprui. Bărbatul a râs şi şi-a ridicat mâinile care se vedea că nu erau muncite.

— Nu te enerva – sunt şi eu bărbat la fel ca tine, prietene.

Sean s-a relaxat. Stătuse prea mult în puşcărie şi devenise prea bănuitor. Totodată şi-a ridicat ochii spre mezanin unde un stol de turturele încercau să ademenească clienţii. Când a întâlnit din nou privirea filfizonului şi-a dat seama că acela era amuzat.

— Sean Malloy, i s-a recomandat întinzându-i o mână bătătorită.

— Temple Royce, i-a replicat filfizonul, dându-i mâna. Eşti docher, domnule Malloy?

— Păi da, când capăt de lucru.

Se aflau la bar şi Sean a scos o monedă din buzunar, cerând whisky. În faţa lui au fost aşezate două păhăruţe.

— Ţi-aş oferi eu băutura, i-a spus Royce.

Sean l-a analizat pe bărbatul de lângă el, întrebându-se ce anume căuta pe acolo.

— O să-mi plătesc singur băutura până când o să aflu ce doreşti, i-a replicat.

Royce a dat din umeri, zâmbind uşor.

— Foarte bine. Eşti un bărbat solid, Malloy! Ai lucrat vreodată pe un vapor?

Sean a chicotit amar, răguşit.

— Ohoho, am făcut tot Capul Horn. Vrei să-ţi angajezi un echipaj, domnule Royce?

— Da.

— Cu ce destinaţie? A întrebat Sean, dând pe gât primul pahar şi luându-l pe celălalt. Avea nevoie de o slujbă – deja fusese scos din locuinţa lui şi Dumnezeu ştia ce avea să mănânce de îndată ce monedele din buzunar se vor termina, dar el prefera să simtă pământul sub picioare şi ideea că ar putea poseda o femeie acum şi aici.

— Canada, i-a răspuns în cele din urmă Royce.

Sean şi-a privit imaginea în oglinda din

spatele barului. Era un bărbat arătos, dacă putea spune asta despre el însuşi, dar altcineva cine să spună? Părul lui castaniu deschis, cârlionţat de obicei, era lipit de cap. Ochii căprui se înfundaseră în orbite şi barba neîngrijită îi ascundea linia maxilarului. Dacă accepta slujba pe care părea a i-o oferi Royce, i-ar fi putut cere probabil un avans, cu care să-şi cumpere mâncare şi să facă o baie; de asemenea, să-şi cumpere una din micile târâturi dolofane de la mezanin.

— Canada, a zis gândind cu voce tare.

— Da.

— Şi după aia?

— Seattle. Port Hastings. Şi înapoi aici după aia.

— Port Hastings? Unde dracu este ăsta?

Royce a zâmbit.

— În strâmtoarea Juan de Fuca, teritoriul Washington. Mica Sodomă şi Gomora, după cum i se mai spune.

Sean era intrigat.

— Dar îşi merită numele?

— Absolut. Îţi ofer cincizeci de dolari pentru drumul spre Canada, jumătate acum

şi jumătate când acostăm în Port Hastings. Facem contractul, domnule Malloy?

— Facem, cred. Când o luăm din loc?

— Mâine dis-de-dimineaţă. Vaporul se numeşte Jonathan Lee. Ştii unde este ancorat?

— Mda, i-a răspuns Sean care zărise vasul printr-o duzină de alte vapoare.

Royce a scos banii şi i-a numărat avansul promis.

— Să fii la bord în zori – o vom porni odată cu fluxul.

Sean a luat banii, i-a împăturit, i-a vârât în buzunarul cămăşii.

— O să fiu acolo.

— Ai grijă să fii.

Se simţea o asprime sub fineţea exterioară. Lui Sean nu-i displăcea.

— Ai cuvântul meu.

Royce a dat din cap şi a plecat. La mezanin era un fel de frământare. Sean a privit în sus şi a văzut un bărbat înalt, cu părul blond, la care se dădeau în acelaşi timp două femei.

— La dracu, a remarcat bătrânul aflat la bar în apropierea lui Sean. El nu trebuie

nici măcar să le plătească pe-astea. Unii zic că ele îl plătesc pe el.

Sean a cerut încă două porţii de whisky.

— Cine este el?

Marinarul a răsucit un cuţit cu mânerul de sidef în mâini şi i-a acordat o privire prudentă.

— Este Jeff Corbin. El conduce acum vasul Doamna Mărilor.

Pentru Sean numele de Corbin nu însemna nimic, după cum nu îl interesa nici marea lui voinicie faţă de femei. Făcuse pur şi simplu conversaţie.

— Netrebnicul ăsta şi-a pierdut capul după o doamnă doctor cu părul roşu.

Sean s-a încruntat, aruncând o privire furişată căpitanului care se dădea jos, încheindu-şi nasturii de alamă de la haină.

— Ştii cum o cheamă pe ea? La doamna doctor mă refer.

— N-o să uit niciodată. Am. Şi întâlnit-o, da.

Doar pentru o clipă barul acela aglomerat, zgomotos, a părut să se clatine împrejurul lui Sean ca un vapor în furtună. Ea spusese că avea să devină doctoriţă! Banner nu

visase decât! A asta până când îl zăpăcise pe Sean de cap. Să fi reuşit – poate cu banii pe care îi căpătase trădându-l pe el la poliţie?

— Banner O'Brien, a zis el gânditor.

Desigur că nu şi-ar fi dat numele de Malloy. Nu după ceea ce îi făcuse. Fără a se deranja să răspundă, Sean s-a răsucit de la bar, uitând de planurile lui pentru o cină, o baie şi o femeie. L-a urmărit pe căpitanul Corbin afară din bar şi l-a salutat pe stradă. Corbin s-a întors spre el cu ochii la fel de albaştri ca Marea Nordului. S-a oprit sub un felinar de stradă, cu mâinile băgate în buzunarele hainei, cu părul pe care se aşternea zăpada.

— Poftim?

Lui Sean îi era frică de prea puţini bărbaţi, dar _ acesta îi trezea un fel de îngrijorare. Era în el un fel de autocontrol calm, o siguranţă de sine care spuneau mai mult decât orice altceva.

— Bună seara, i-a răspuns politicos irlandezul.

Căpitanul s-a mulţumit să dea din cap.

— Era pe aici un bărbat... a rânjit Sean

îndatoritor. El a spus că o cunoaşteţi pe sora mea.

Corbin nu i-a răspuns, dar nici nu s-a îndepărtat. Probabil din cauza înfăţişării lui de arhanghel era oprit adesea de fraţii femeilor cu care intra în relaţii.

— Se numeşte Banner, a continuat prudent Sean.

Ceva s-a schimbat în ochii albaştri ca cerneala. Recunoaştere? Suferinţă? Sean nu-şi putea da seama. Iar Corbin încă nu scosese o vorbă.

— Probabil că ea continuă să folosească numele bunică-sii – O'Brien, i-a mai spus Sean, intuind că trebuia neapărat să fie precaut.

Gâtul lui Corbin s-a încordat şi gura a luat o expresie ameninţătoare.

— Dacă Banner e sora ta, îmi închipui că trebuie să ştii ce nume poartă.

Pe Sean l-au invadat în acelaşi timp triumful şi ura. Îl dureau degetele şi palmele, iar sudoarea îi curgea pe spinare, dar a zâmbit.

— Ohoho, aşa ar trebui, dar eu şi soră-mea ne-am certat şi nu ne-am despărţit prieteni.

O să se rezolve când o s-o găsesc.

— Noroc. I-a urat căpitanul.

— Deci o duce bine? S-a repezit Sean.

Dacă uriaşul cu ochi albaştri se hotăra să plece, n-avea ce-i face, pentru a-l opri. Răspunsul a fost un semn din cap.

— E bine.

Şi dansează pe capul tău, băiete. Asta făcea ea mereu şi-a dat seama Sean.

— E o bucăţică bună, sora mea. Te rog, spune-mi unde pot s-o găsesc.

Căpitanul s-a gândit puţin.

— De unde să ştiu că eşti fratele lui Banner? Şi chiar dacă eşti, de unde să ştiu că ea vrea să te vadă?

— Bănuiesc că trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Spune-mi cum te cheamă şi când o văd pe Banner îi spun că eşti aici.

Cristoase! Dacă-i auzea numele, avea s-o ia la goană ca un iepure şi n-o s-o mai găsească niciodată. Numai printr-un noroc chior ajunsese să afle despre ea.

— O s-o vezi în curând?

— Probabil că nu.

Zâmbetul lui Sean era confuz. N-avea să

ajungă nicăieri cu omul ăsta şi nu numai că îşi pierdea timpul, dar risca şi o cafteală.

— Spune-i lui Banner că Robert îi transmite toată dragostea lui, i-a spus, apoi s-a răsucit şi s-a întors în cârciumă…

Bătrânul marinar era încă la bar – acela care îi spusese că o întâlnise pe Banner. Individului părea să-i fie tare sete. Sean a schiţat un zâmbet şi s-a apropiat de el.

Zi după zi, în vreme ce decembrie devenea ianuarie, zăpada se topea, murând pământul. Noroiul adera la pantofii lui Banner şi făcea din călătoria cu trăsura o treabă oribilă. Vremea era decepţionant de blândă; băteau vânturile uşoare din direcţia mării, călduţe şi primăvăratice, iar cerul era luminos, de un bleu-tandru. De câte ori Banner privea la el simţea o împunsătură dulce-amară în inimă. Era mai fericită decât fusese vreodată, deşi căsătoria cu Adam Corbin era o treabă dificilă. În timpul zilei se purta ca un şef, târând-o pe Banner de la o consultaţie la domiciliu la alta, apostrofând-o când făcea vreo greşeală. Dar noaptea era un amant tandru şi inventiv şi acest lucru făcea ca totul să devină

suportabil. Adesea desigur, Banner şi Adam erau chemaţi noaptea.

— O grămadă de bebeluşi preferă să se nască atunci şi întotdeauna erau bătăi pe Water Street care să le dea de lucru. Dacă viaţa ar fi continuat chiar şi în acest ritm zăpăcitor, Banner nu s-ar fi plâns niciodată. Dar sigur că nu aşa se întâmpla. La trei săptămâni după Crăciun, Adam a dispărut din nou. Când s-a întors, după o zi şi o noapte, nu era supărat, dar era necomunicativ.

— Are o femeie, s-a plâns Banner, care stătea în faţa căminului din bucătărie, privind în flăcările.

— Poate, a zis Maggie, preparând legumele pentru mâncare. Dacă ar fi soţul meu, aş căuta să aflu.

Banner s-a întors dinspre foc, frângându-şi degetele. La ferestre era o dantelărie întortocheată de gheaţă, iar cerul era cenuşiu, gata să ningă din nou.

— L-am întrebat.

— L-ai întrebat! S-a zbârlit Maggie. Atâta tot?

— Şi ce sugerezi?

— Să-l urmăreşti. Peste trei săptămâni o să plece din nou, sunt la fel de sigură cum sunt sigură că după primăvară vine vara. Când se duce, îţi iei un cal…

— N-aş putea! Maggie, o să fie furios!

— Ţi-e frică de el?

— Sigur că nu!

— Păi atunci?

Banner a fost salvată să nu răspundă de bocănitul cizmelor pe scările din spate.

— O’Brien!

Banner a suspinat, a întâlnit privirea furioasă a lui Maggie şi s-a uitat în altă parte.

— Ce?

Adam a intrat în bucătărie de-a dreptul, de parcă n-ar fi fost plecat douăzeci şi patru de ore, de parcă nu şi-ar fi înşelat sofia. Îşi schimbase hainele, părul îi era încă umed de la o baie făcută de curând, iar zâmbetul îi era ghiduş, deşi preocupat.

— Am rămas fără mâncare?

Banner ar fi vrut să-l plesnească, dar s-a reţinut. Când a trecut pe lângă el şi Adam a sărutat-o pe frunte, Maggie a părăsit încăperea. Adam era în aşteptarea unei

confruntări, dar tot nu s-a oprit să întrebe.

— Ţi-a fost dor de mine, O’Brien?

— Nu mai mult decât mi-e dor de o gripă.

El a râs, dar era un râs trist, preocupat.

— Nu e nicio femeie la mijloc, O’Brien.

În ochii lui Banner au apărut lacrimi şi ea s-a întors ca să şi le ascundă.

— Atunci spune-mi unde-ai fost, i-a zis, ridicându-şi bărbia…

— Spune-mi cine te-a avut pe tine înaintea mea, i-a replicat el.

Banner l-a plesnit peste obraz cu toată puterea şi fără nicio reţinere. El i-a zâmbit cu obrăznicie, fapt care a făcut-o să răcnească şi să dea din picioare.

— Păi vezi? Amândoi avem micile noastre secrete, nu, O’Brien?

— Numai că eu ţi l-am spus pe al meu a ţipat Banner. Doar că tu erai prea beat ca să mă asculţi!

— Atunci mai spune-mi-l o dată. Crede-mă, acum sunt treaz.

— Tâmpită aş fi să-ţi spun, ticălosule!

Adam o ţinea de mâini acum, iar magia lui intrase în acţiune. A mângâiat-o până la rotunjimea sânilor, iar ea tremura, simţind

că se urăşte pentru dorinţa pe care i-o crea acest bărbat.

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

Încetişor, înnebunitor, Adam a scuturat din cap.

— Am mai discutat asta, nu, O'Brien? Oricând. Oriunde. Îţi aminteşti?

Acum îi strângea sânii şi sfârcurile trădătoare se întăreau sub hainele ei. La dracu cu el, să-l ia dracu. Îl ura, îl iubea, l-ar fi omorât, dar şi-ar fi dat viaţa pentru a-l proteja. Ce vrajă exercita el asupra ei?

— Mi-a fost dor de tine, O'Brien.

Fusta de la rochie i se ridica acum centimetru după centimetru în mod cât se poate de scandalos.

— Încetează, Maggie ar putea…

Rămăsese aşa cu tivul care i se ridicase peste genunchi, peste carnea tare a coapselor goale. De ce oare nu-şi pusese chiloţii? Acum iar o să râdă de ea. Acum o să ştie că el câştigase lupta înainte chiar de a o începe.

— Eu te urăsc!

Mâna lui Adam găsise locul acela important; o mângâia aprinzând în ea o

patimă sălbatică.

— Hmmm, i-a răspuns el.

— Femeia aia a ta nu ţi-a ajuns?

El o frământa fără nicio ruşine; nu-şi putea trage răsuflarea, nici nu-şi putea aduna gândurile. Dumnezeule, avea s-o ia acolo, în bucătărie, iar ei nu-i dădea prin cap să-şi invoce forţele interioare pentru a-l oprii.

— Niciodată nu sunt sătul de tine. S-a aşezat pe bancheta din faţa căminului, fără a-i da drumul din braţe lui Banner. Vino aici.

Inima lui Banner bătea nebuneşte, iar ochii i se înceţoşaseră în timp ce îi urma mişcările aşa cum o obliga el.

— De ce?

— Pentru că te vreau.

Se pregătise şi a tras-o pe Banner înspre el, astfel încât să stea cu picioarele desfăcute în poala lui şi peste banchetă. A posedat-o cu rapiditate şi duritate. Adam o ridica şi o cobora cu propriile mâini şi tot aşa mereu. Era un chin delicios, iar Banner a preluat curând iniţiativa. În această situaţie, soţul ei s-a lăsat pe spate pe banchetă, gemând şi strângând-o cu

coapsele lui puternice. Banner se ţinea de el, de parcă ar fi fost împunsă de o săgeată de foc, cu picioarele larg depărtate, când a sosit momentul descărcării zguduitoare. Numai după câteva secunde, Adam s-a înţepenit sub ea, apoi şi-a arcuit spatele cu o asemenea forţă, încât ea s-a agăţat cu ambele mâini pentru a nu o arunca până în tavan. Şi înăuntrul ei, Banner simţea carnea lui Adam cum se unduia peste a ei, umplând-o cu sămânţa lui, posedând, cucerind, în acelaşi timp. Banner a ţipat în şocul unei eliberări neaşteptate. După mult timp, Adam s-a ridicat. Făcea parcă parte din ea, o parte dulce care creştea încetişor din nou.

— Goală, i-a spus descheind primul nasture de la rochie.

Înroşită de satisfacţie, Banner l-a ţinut de mâini.

— Nu, oh, nu, Maggie ar putea intra…

— N-o să îndrăznească, i-a spus descheindu-i un alt nasture.

— Adam, te rog!

El a chicotit şi a dezbrăcat-o.

— Nu e nevoie să mă rogi, O’Brien. Îţi

promit satisfacţie deplină.

— Păi, tu…

Gura lui Adam s-a apropiat brusc de un sfârc în aşteptare; o ţinea pe Banner de şolduri, o întorcea pe o parte şi pe cealaltă, ca pe o roată în jurul axei. Şi tot ce-ar fi vrut ea să-i spună s-a transformat într-un geamăt de plăcere.

Cu discreţie, Maggie Mcquire s-a îndepărtat de uşa bucătăriei. Avea timp destul să pună la fiert mâncarea mai târziu, s-a gândit zâmbind, căci acum altceva fierbea. Şi n-ar fi fost grozav dacă ar apărea un bebeluş Corbin de care să aibă. Grijă? Zâmbetul lui Maggie a devenit mai larg; din câte auzea prin uşă, lucrurile păreau să fi pornit pe calea cea bună.

Era un lux extraordinar, să stai cufundat în apa aceea fierbinte, parfumată. Cu un suspin, Banner Corbin şi-a pus mâna sub bărbie. Gândurile la Adam şi ceea ce îi făcuse el – ce făcuseră ei împreună – a făcut-o să se înroşească. Dumnezeule, o avusese în bucătărie la lumina zilei! A zâmbit uşor. Bucătăria nu era mare lucru în comparaţie cu celelalte locuri în care o mai

avusese el.

— În trăsură, de exemplu. Pe o masă de consultaţii din mijlocul unui birou într-o zi aglomerată. Şi, o dată, în noaptea trecută când venise târziu, chiar în salon. Zâmbetul i-a dispărut, când s-a gândit la Adam şi la femeia lui. Oare ea îl făcea să geamă şi să strige atât de frumos vulnerabil, în felul în care reuşea Banner? Şi ea se lupta cu el şi îl ţinea la piept. Tandreţea şi furia se amestecau în Banner şi o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz până în apa din baie. Îl iubea sălbatic pe Adam, fără speranţă, dar faptul că îl împărţea cu cineva era o lovitură brutală dată mândriei sale. A oftat de supărare. Uşa de la baie a scârţâit.

— Trifoiaş?

Ea a încercat să se oprească din plâns, dar lacrimile îi curgeau fără a le putea opri. Adam s-a apropiat de marginea căzii şi a îngenuncheat.

— Banner, te rog, nu plânge.

Ea l-a privit şi s-a gândit că se prinsese în cursa iubirii pentru el, precum o pasăre într-un borcan şi zbiera din cauza necazului şi nedreptăţii acestui fapt. Tandru, Adam a

scos-o din apă, a uscat-o cu un prosop şi a înfăşurat-o într-altul. Vorbindu-i cu blândeţe, a pus-o în patul lor, acoperind-o, fără să-i mai ceară nimic.

— Dormi, i-a şoptit, dându-i părul de pe faţă, mângâindu-i buzele cu un deget. Eşti ostenită.

Acum Banner nu mai hohotea – era prea obosită pentru asta – dar mici sughiţuri de umilinţă continuau să o agite.

— Pacienţii…

— E rândul meu să am grijă de ei, O'Brien. Acum dormi. Iubito?

Ea a suspinat din nou.

— Ce?

— Nu mai există nimeni, nimeni, în afară de tine. Pentru că ea era atât de obosită, pentru că îl iubea pe bărbatul ăsta şi avea nevoie de el, pentru că în clipa aceea copilul lui se dezvolta probabil în ea, l-a crezut. Şi, crezându-l, a putut adormi.

Când Adam a coborât, Maggie era în bucătărie, frământând cocă de biscuiţi. Tocana fierbea pe sobă.

— Semeni teribil cu tatăl tău, l-a tachinat menajera. Pentru prima oară de când îl ştia,

Adam s-a înroşit.

Prea târziu, el a reuşit să dea din umeri.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba pe dracu. Apropo, unde este Banner?

— Doarme. Eu mă duc la consultaţii în dimineaţa asta. Să n-o deranjezi pe nevastă-mea decât dacă vine, vreo urgenţă.

Maggie a făcut un salut comic şi Adam i-a răspuns. Avea să fie o zi foarte bună.

Bătaia de la uşa dormitorului nu era a lui Adam; era prea şovăitoare, prea blândă. Banner s-a agitat sub cuverturi şi a căscat, aducându-şi aminte somnoroasă că, în orice caz Adam n-ar fi bătut deloc.

— Intră.

Uşa s-a deschis şi camera a fost invadată de un parfum familiar.

— Ţi-am adus cina, i-a spus Katherine.

Banner s-a răsucit rapid şi şi-a tras păturile până sub bărbie. Pentru o clipă s-a simţit teribil de ruşinată pentru că fusese găsită în patul lui Adam, noroc că şi-a amintit că avea dreptul.

— Poftim ca acasă!

Katherine a zâmbit la această observaţie

plină de miez şi a pus tava în poala lui Banner.

— Aici sunt, într-adevăr. Şi am veşti minunate.

Banner a căscat din nou, apoi a început să mănânce din castronul de pe tavă. Erau şi biscuiţi aromaţi, plutind în unt.

— Ce noutăţi? Am crezut că o să ţii discursuri despre sufragiu…

Katherine s-a aşezat la piciorul patului, zâmbind.

— Astăzi legislatura a votat pentru legalizarea sufragiului pentru femei, Banner.

Ochii lui Banner s-au mărit şi a început să-i bată repede inima. Nu îndrăznise să spere, în ciuda promisiunilor făcute de tatăl Francellei şi a altora ca el.

— Astea da, noutăţi!

— Nu-i aşa?

— L-ai spus lui Adam?

Katherine a dat din cap.

— Cred că i-a plăcut, dar m-a avertizat să mă pregătesc de luptă.

— Luptă? Ar fi posibil să se revină asupra hotărârii?

— Oh, da, a oftat Katherine, netezindu-şi fustele apretate, studiind focul care trosnea în cămin. Ar putea să fie perfect. Am mai avut votul o dată şi apoi ni s-a luat. Bărbaţii sunt îngroziţi când trebuie să predea o parte din control. Banner, cred că le e teamă să nu le luăm din drepturile care le conferă mult iubita lor supremaţie.

— Fără bordeie, fără whisky.

— Cea mai mare fobie a lor, cuprinsă în patru cuvinte simple, a fost de acord Katherine. Şi cum îţi este, Banner? Eşti fericită?

Lui Banner i s-a strâns inima; da, era fericită. Dar acum, că era pe deplin trează, în prezenţa acestei femei sensibile, se simţea nebună pentru că acceptase atât de uşor jurământul de fidelitate al lui Adam. La urma urmei, dacă nu avea o amantă pe undeva, de ce dispărea la fiecare trei săptămâni? De ce refuza să-şi explice absenţele? Şi de ce era atât de prost dispus când se întorcea?

— Banner? Ce este?

Banner şi-a plecat ochii spre tocană. Brusc, nu i se mai părea la fel de gustoasă.

— Nimic, a minţit.

Şeriful a dat de o parte prelata lăsând la vedere trupul mic, bătut, în faţa lui Adam.

— Isuse, a gâfâit el. Ce s-a întâmplat?

Peters a dat din umeri.

— Ştii cum este. A încercat probabil să fure portofelul vreunui marinar…

Adam s-a întors într-o parte, îngreţoşat. A tras aer în piept şi s-a întors din nou.

— Era o prostituată?

Şeriful Peters a dat din cap.

— Mda. Lucra pe Water Street, din câte ştiu. În orice caz, acolo a fost găsită.

Adam a cercetat părul roşu în valuri şi i-a închis ochii verzi, holbaţi, care şi acum reflectau spaima şi oroarea.

— Cum o chema?

— Dunno.

Lui Adam i s-a strâns inima împotriva dorinţei lui; a acoperit-o din nou pe fată. Avusese cel mult şaisprezece ani, nu era mai mare decât Melissa şi ceva în ea îl făcea să simtă o spaimă primitivă, uluitoare. S-a dus în cămăruţa din spatele biroului şerifului şi şi-a frecat mâinile până când carnea dintre degete a început să-l ardă ca

focul. Părul roşu – ochii verzi – Banner. Adam s-a îndreptat şi-a uscat mâinile cu un prosop aspru. Arăta puţin ca Banner, fata aia – asta îl preocupa. Dar nu putea fi nicio legătură – cum ar fi putut? Dintr-odată a fost cuprins de inspiraţie; a privit la ceas şi s-a încruntat. Dacă se grăbea, ar fi avut timp.

Banner s-a uitat fix la inelul auriu; strălucea în lumina lămpii şi a focului. Adam l-a lăsat să cadă din degete pe palmă şi a apucat mâna soţiei sale. A pus inelul la locul lui şi l-a sărutat blând.

— O'Brien, i-a spus, te iubesc.

Banner l-a luat cu braţele pe după gât şi el a ridicat-o cu violenţă, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să se dezintegreze în îmbrăţişarea lui.

— Te iubesc, i-a spus din nou pe un ton jos, disperat. Te iubesc.

Ea s-a dat înapoi, privindu-i cu tandreţe faţa răvăşită.

— Adam, ce este? I-a şoptit, dar el s-a mulţumit s-o strângă mai tare şi a durat mult până când a lăsat-o să-i scape din braţe.

Dimineaţa, a fost mesajul telegrafic. Francelle l-a adus bombănind în biroul pe care acum îl împărţeau Adam şi Banner şi a explodat:

— Poftim!

Telegrama era scurtă:

„Banner. L-am văzut pe Robert la Portland acum câteva săptămâni. Îţi transmite toată dragostea lui. Jeff.”

Banner s-a încruntat. Robert? Nu cunoştea pe nimeni cu numele de Robert, nu-i aşa? A citit din nou mesajul şi un fior i-a străbătut şira spinării, apoi i s-a oprit ca un nod în gât. Banner a înghiţit în sec şi încordarea s-a mutat în stomac, rămânând acolo. Brusc, Banner a mototolit telegrama şi a aruncat-o. N-avea vreme de spaime nelămurite.

În noaptea aceea a visat că Sean stătea lângă patul ei şi o privea cu ură. Banner s-a trezit ţipând. Adam s-a agitat alături de ea şi s-a ridicat.

— Banner?

— Ţine-mă în braţe, i-a şoptit.

El a luat-o în braţe. Acolo se simţea în siguranţă, la căldură. Nu existau nici Sean,

nicio femeie pe munte, niciun monstru care se ascundea.

— Adam?

— Hmmm?

— Eu am mai fost căsătorită.

— Îhâmm.

Banner a suspinat şi s-a strâns mai tare în soţul ei. Dimineaţă avea să-i explice totul, să-i spună întreg adevărul despre Sean şi să suporte consecinţele. Adam însă ieşise din casă când Banner a coborât pe scări de dimineaţă, iar Francelle era în derută, sigură că prima pacientă din acea zi avea de gând să nască în sala de aşteptare.

Cu banii în buzunar, iui Sean Malloy i s-a părut mai uşor să-şi piardă timpul. A luat o cameră pe Water Street şi a vizitat vasul Jonathan Lee pentru cazul în care urma s-o pornească spre Canada. Acum era sigur că Banner locuia în Port Hastings – aproape că îi simţea mireasma, dar nu îi ştia adresa şi nici nu îndrăznea să o afle. Desigur, asta era problema când se gândise că avea să o găsească. Sosise furios, orbeşte de furios, gândindu-se că o s-o găsească pe stradă ca atare, oferindu-se oricărui bărbat în trecere.

Sean o apucase pe fata aceea de braţ şi o târâse pe alee, dorind să-şi exercita drepturile de soţ înainte de a se ocupa de păcatele pe care le făcuse ea. Dar ea ţinuse la preţ şi el simţise că ia foc – până când să-şi dea seama că târâtura nu era câtuşi de puţin Banner, îi şi tăiase gâtlejul. După treaba asta fusese mai atent, evitând orice gâlceavă, făcându-şi plăcerile în încăperi speciale unde era lumină. Sigur că nu era prea în largul lui, dar ce dacă – lui Sean îi plăcea să aibă whisky şi femei în aceeaşi boxă la care putea trăgea cortina. În dimineaţa de trei februarie totuşi, Sean a făcut o greşeală. A băut cam mult şi s-a dondănit cu una din târfele de pe Silver Shadow, iar ea l-a lovit cu o lampă de alamă în moalele capului, astfel că îi cursese mai mult sânge decât îşi închipuise că exista în corpul omenesc. Şi parcă nu ar fi fost destul! Cu prilejul acela fusese arestat.

Banner se ducea de colo-colo prin salon, pregătindu-se. Considera că durase prea mult şi nu-i spusese lui Adam totul despre Sean iar asta numai dintr-o simplă încăpăţânare. Nu vrusese să-l

dezamăgească, cu adevărat nu vrusese, dar ziua nu avea timp, iar noaptea Adam făcea cu ea dragoste cu atâta sălbăticie, încât nu-şi putea trage nici sufletul, de unde să mai fi avut curaj să vorbească? Acum, în seara aceea în care ningea, sosise timpul. Maggie plecase să-şi viziteze sora, Francelle se dusese acasă pentru a dormi, iar Katherine era la Olympia. Nu mai avea nicio scuză. Dar când Adam a intrat în salon, era evident, deloc receptiv la confidenţe din partea soţiei sale. Purta într-o mână trusa, iar pe braţul lui atârna noua manta a lui Banner, bordată cu blană.

— Şeriful Peters tocmai a fost aici, i-a spus. Are în cea mai bună celulă a lui un scandalagiu care sângerează. Mergem?

Banner a tras adânc aer în piept. Poate că era mal bine, mai sigur, să-i spună lui Adam într-un loc public.

— Da, desigur. Rana e serioasă?

Adam a dat din umeri. Era clar că gândurile lui erau în altă parte. Pe munte poate? A ajutat-o pe Banner să se urce în trăsură, apoi au plecat.

— O să te duci din nou, curând? A

îndrăznit să-l întreb, e în timp ce coborau pe colină.

Alături de ea, Adam s-a încordat.

— Mâine.

Vinovăţia lui Banner în privinţa propriilor secrete s-a evaporat brusc. Putea să aibă un trecut, dar acum îi era credincioasă, în caz că avea importanţă treaba asta. Ea nu pleca în vizită la vreun amant misterios când îi venea cheful.

— Vreau să vin cu tine, l-a anunţat.

— Nu.

— De ce nu?

— De-aia, pentru că n-ar fi sănătos.

— Atunci o să te urmăresc.

El i-a aruncat o privire scormonitoare, prelungă.

— Fă asta, O’Brien şi o să te bat la fundul tău frumuşel!

— N-o faci acum? A pufnit Banner, care ştia perfect de bine că ar fi făcut-o dacă l-ar fi incitat. Nu te-aş sfătui, încrezutule, pentru că atunci aş fi obligată să te bag în puşcărie!

A urmat un hohot de râs.

— În puşcărie? O’Brien, vreau să-ţi spun

că, potrivit legilor din acest stat eu te pot atârna de un felinar de stradă legată de degetele mari dacă aşa am poftă.

— Dezgustător!

— Adevărat, dar asta e situaţia. Cât priveşte guvernul, iubita mea scumpă, eu sunt stăpânul tău.

Banner s-a strâmbat.

— Legile se mai schimbă!

Adam şi-a arcuit o sprânceană, conducând trăsura cu uşurinţă pe drumul povârnit.

— Crezi, O'Brien? Tot iadul s-a descătuşat după ultimul amendament şi s-a pornit o mişcare teribilă pentru a retrage dreptul ăla. De ce crezi că mama s-a repezit în oraşul Olympia cu atâta disperare?

Banner era supărată, nu atât pe Adam, cât pe toţi bărbaţii.

— Şi ţie ţi-ar face plăcere, nu-i. Aşa, ca femeile să piardă dreptul la vot?

— Nu plăcere. Dar nici nu m-ar mira.

Banner a frisonat, deşi nu-i era frig în mantaua groasă.

— Ca să zic aşa, tu crezi că sexul meu este inferior sexului tău?

Adam a rânjit – buzele i se curbaseră

ironic – în timp ce dădeau colţul şi intrau pe Strada Principală.

— Dimpotrivă. Genul feminin este probabil superior, închide gura, O'Brien – altfel o să-ţi intre zăpadă în ea.

Superior? Ce joc juca el?

— Tu nu crezi în ceea ce spui!

— Oh, ba da. Femeile sunt în general mai raţionale decât bărbaţii. Ele pot fi mai rezistente la durere, pot suporta mai multe abuzuri…

— Numai pentru că sunt obligate la asta! Femeile sunt la fel ca bărbaţii, Adam!

— Ferească Dumnezeu!

— Ce vrei să spui prin asta?

Adam a oprit trăsura în faţa unei clădiri din cărămizi unde Banner mai fusese pentru a vedea chinezii şi a le semna certificatele de deces. El a tras frâna la loc, a înfăşurat hăţurile în jurul ei, apoi a rânjit iar.

— Ai dormit la orele de anatomie, O'Brien? Femeile şi bărbaţii sunt total diferiţi. Aş fi încântat să-ţi demonstrez această teorie mai târziu.

— Ticălosule, a şuierat Banner, sărind jos înainte ca el să poată înconjura trăsura ca

să o ajute. Eu nu la asta mă, refeream, după cum o ştii prea bine!

Continuau să se certe şi când au ajuns în celulele solide din clădirea tribunalului.

— Taci, i-a spus dulce Adam, când şeriful s-a apropiat cu un inel de chei.

Banner s-a uitat în jur, copleşită de întuneric, de mizeria sordidă a locului. La capătul holului, era un scaun din piele, cu un bici pus pe el. Poate din cauză că Banner l-a văzut s-a întrebat dacă şeriful folosea metode brutale la interogarea prizonierilor; ea intrase deja în prima celulă înainte de a-şi aminti că veniseră să vadă un pacient. Era un bărbat ca o brută, prea lung pentru patul pe care stătea şi părul lui cârlionţat, blond, era îmbibat cu sânge… Banner s-a sprijinit de barele reci ale celulei. Nu! A ţipat ceva din adâncul ei. Nu!

— Îmi trebuie mai multă lumină, a explodat Adam, îngrijorat de teroarea ei, dar atent la bărbatul pe jumătate conştient care zăcea acolo.

— O’Brien…

Banner ar fi vrut să se strecoare printre gratii ca un fum şi să dispară. Şi-a dat

capul. pe spate, ca şi când ar fi vrut să nege, să nu accepte ceva ce ştia că era adevărat. Şeriful a adus o lampă şi a scăpărat un chibrit pentru a o aprinde.

— E rău, Doc?

— Nu neapărat. Rănile de la cap sângerează adesea foarte tare. Un lighean cu apă fierbinte, Peters şi nişte cârpe curate.

Banner se apropia de uşa celulei când aceasta s-a deschis; procesul părea teribil de încet, dar ea progresa parcurgând graţie cu graţie. Peters a trântit uşa chiar înainte ca ea să ajungă să iasă. Sean s-a răsucit pe saltea şi-a pironit ochii pe silueta tremurătoare a lui Banner şi a zâmbit.

— Bună, dragă, i-a spus.

Capitolul 9

Încheieturile lui Banner o dureau, atât de tare strângea gratiile, iar gâtui i se încordase, nemaiputând să vorbească. Adam s-a dus la ea şi a luat-o de mâini. La atingerea lui, a leşinat pe tăcute. Când Banner s-a trezit, după câteva minute, părea că lumea se învârteşte de jur-

împrejurul axei, ieşită din propria orbită.

Ea zăcea pe saltea şi cineva îi ţinea săruri mirositoare sub nas. Îngreţoşată, a ţâşnit în picioare, dar a fost din nou apăsată în jos.

— Trebuie să vă odihniţi, doamnă Corbin, a obligat-o şeriful cu grosolănie. Soţul dumneavoastră e ocupat acum, suturează capul nebunului de irlandez.

Banner şi-a închis ochii. Auzea vocea lui Sean şi a lui Adam, se aflau în apropiere, ta o celulă distanţă, totuşi vorbele lor păreau să-i ajungă la ureche ca printr-un tunel lung.

— Bună bucăţică, nu-i aşa?

— Şi eu cred, i-a replicat Adam pe un ton neutru.

Banner nu avea nevoie să-l vadă ca să-şi dea seama că se concentra să-i cureţe rana lui Sean sau deja să i-o coasă.

— Ea lucrează pentru dumneata sau îţi încălzeşte patul pentru o noapte?

— Banner este soţia mea, i-a răspuns Adam. Şi cum ţi s-ar părea dacă ţi-aş coase loburile urechilor de vârful nasului?

— Acum e nevasta dumitale? Ciudat, cu adevărat ciudat. A urmat o tăcere lungă, o

tăcere în timpul căreia lui Banner i-a îngheţat sângele în vine. E ciudat ţinând cont de faptul că ea este deja măritată cu mine. A urmat o altă tăcere, dar aceasta era explozivă, ca atunci când era un răgaz în timpul unui cutremur violent de pământ. Sean a râs; sunetul era jos şi îngrijorat, rămânând parcă în atmosfera închisă a celulei. Ai crezut că ai fost primul care i-a desfăcut picioarele, nu-i aşa? Păi adevărul e altul, băiete. Adam n-a spus nimic, absolut nimic. Şi, într-un fel, asta era mai rău decât dacă s-ar fi înfuriat. Banner s-a ridicat, făcând un efort conştient de a nu vomita. Avea să-i explice, Adam o să înţeleagă după ce o să-i explice…

Soţul ei a terminat treaba, a luat-o într-o tăcere ameninţătoare din celula în care stătuse ca să-şi revină din şoc. Pe faţă avea întipărită o expresie rece, iar ochii îi erau şi mai reci, încât Banner ar fi vrut să moară. Afară, în aerul rece al nopţii, Adam a ridicat-o de mijloc şi a băgat-o frumuşel în trăsură.

— E adevărat, nu-i aşa? A gâfâit fără a o privi pe Banner, în timp ce trăsura se punea

în mişcare. Banner şi-a plecat ochii şi o lacrimă a alunecat până pe manşonul din blană lucioasă de vulpe, care îi. Încălzea mâinile. Toate lucrurile raţionale pe care plănuise să i le spună i-au rămas în gât. Adam n-a spus nimic până când au ajuns la grajduri, până când nu a încredinţat calul şi trăsura omului care avea grijă de ele.

— Spune-mi povestea, O'Brien, a lătrat Adam, apucând-o pe Banner de braţ pe jumătate sprijinind-o, pe jumătate târând-o în direcţia casei. Spune-mi acum!

Banner a înghiţit în sec ameţită. Strânsoarea lui Adam era dureroasă iar el o târa înainte. Sala de aşteptare era întunecată şi umbrită, iar monştrii o pândeau.

— Eu, eu ţi-am spus…

— La dracu, O'Brien, nu-mi amintesc ce mi-ai spus şi ştii asta! A explodat Adam trecând şi el de partea monştrilor. Eşti soţia mea sau a lui?

— A ta!

— Mulţumesc foarte mult. Atunci de ce îţi spune „dragă" şi strigă că eşti căsătorită cu el?

Banner şi-a muşcat buza de jos, închizându-şi ochii.

— El probabil crede că încă suntem căsătoriţi.

— Minunat. Hai, vorbeşte!

— Eu eram foarte tânără când ne-am căsătorit, nu-l cunoşteam cu adevărat pe Sean. El mă bătea şi avea de-a face cu alte femei. Într-o noapte a fost o luptă, într-o tavernă şi un bărbat a fost omorât. Bărbatul acela era bogat, iar familia lui a oferit o recompensă…

Adam şi-a pus mâinile pe umerii lui Banner, dar ea nu-şi dădea seama dacă pentru a o mângâia sau pentru a o ţine la distanţă.

— Continuă, a şoptit el.

— Mie îmi era frică de Sean şi ştiam că el ar fi fost în stare să-l bată pe bărbatul ăia, se lăudase cu asta, Adam! El se lăudase…

— Da?

— Eu m-am dus ia poliţie, Adam şi le-am spus. Ei au găsit probe împotriva lui Sean şi au venit să-l ridice. Când i-a văzut în stradă şi-a dat seama ce-am făcut eu şi m-a lovit şi m-a tot lovit…

Adam a strâns-o mai tare lângă el.

— Am fost dusă la spital, a continuat cu faţa vârâtă în umărul lui. Acolo am fost îngrijită. Şi după ce m-am făcut bine, am rămas, folosind banii de recompensă ca să plătesc pentru cărţi şi cursuri. Când am terminat, mi-am luat atestatul.

— Şi divorţul?

— Oamenii de la spital m-au ajutat să dau divorţ. Când noi am auzit că Sean o să fie eliberat din închisoare, unele dintre femeile de la facultatea doctorului Blackwell m-au sfătuit să plec în West.

— De ce l-au eliberat din închisoare, Banner?

— Nu ştiu, Adam, presupun că au acceptat că omul acela îl provocase pe Sean sau aşa ceva. Eu îmi luasem diploma, aşa că mi-am cumpărat un bilet de tren şi am plecat. Îmbrăţişarea lui a devenit mai puternică.

— N-o să-l las pe Sean şi pe nimeni altcineva să te rănească, Trifoiaş, i-a promis într-o şoaptă răguşită. Banner însă tremura, temându-se acum nu pentru sine, ci pentru Adam.

— Sean este parşiv, n-o să se oprească

până când…

Adam a ridicat-o în braţe, legănând-o ca pe un copil.

— Îi pot face faţă, Banner, i-a spus. Între timp, nu trebuie să ieşi singură din casă orice s-ar întâmpla. Ai înţeles?

Banner a suspinat, prea ostenită ca să se împotrivească. În sinea sa ştia că nimic n-avea să-l oprească pe Sean Malloy în afară de moarte, ca să se răzbune. Şi nu era decât o singură cale prin care se putea asigura că viaţa lui Adam va fi în siguranţă.

Cusăturile îl dureau, la fel şi faptul că Banner îşi împărţea patul cu alt bărbat. Sean a înjurat şi s-a ridicat în capul oaselor pe saltea, dar camera părea să se rotească în jurul lui. S-a întrebat dacă ei îi plăcea să aibă de-a face cu doctorul ăla, un fel de intuiţie îl făcea să spună că da. Sean a înjurat din nou. Cu el nu-i plăcuse niciodată, se înţepenea de câte ori o lua. Cu el, propriul ei soţ! S-a gândit la doctor. După haine şi maniere, era un bărbat bogat, crescut cu de toate. Şi acum îşi închipuia că este soţul lui Banner. Sean s-a întrebat dacă târfa îi făcea bărbatului aceluia bogat ceea

ce lui nu îi făcuse niciodată şi l-a invadat furia, făcându-l să sară în picioare. A zâmbit. O găsise. În sfârşit, o găsise. Şi ea o să plătească, această Iuda-femeie, pentru că îl vânduse poliţiei în felul în care o făcuse! Malloy a râs răguşit. Doamne, o să-i facă felul, o să-i facă toate trucurile pe care le ştia şi alte câteva pe care avea el de gând să i le impună. Cât despre „soţul" ei, mă rog, el o să privească, bastardul. Şi o să moară cu imaginea aceea în minte…

— Nu! A ţipat Banner, înroşindu-se…

— Ba da, i-a replicat Adam, care îşi sorbea cafeaua la masa din bucătărie şi citea fără grijă un ziar. Şi ăsta este sfârşitul, O'Brien, aşa că fă-ţi bagajul.

Banner a aruncat o privire imploratoare spre Maggie, dar se părea că femeia asta surzise dintr-o dată.

— Wenatchee este atât de departe!

Adam a întors o pagină şi s-a încruntat.

— Asta este şi ideea! Banner s-a clătinat, a căzut pe banchetă, cu fundul spre Adam şi Maggie, cu faţa spre foc. Îi venea să plece, aşa cum plecase din New York când îşi luase diploma. Îi venea să se piardă pentru

totdeauna, să-şi piardă urma pentru a-l îndepărta pe Sean de Adam şi familia lui. Dar mergând la Wenatchee, după cum insista Adam, avea să-l pună în pericol pe Keith. Maggie a strâns-o pe Banner de umăr într-o înţelegere fără cuvinte şi a părăsit încăperea. A urmat o tăcere scurtă, apoi Adam a venit lângă ea, cu ochii lui indigo aţintiţi în focul stacojiu. Banner s-a întrebat dacă el îşi amintea de ziua în care făcuseră dragoste chiar pe bancheta aceea şi s-a înroşit.

— Măcar lasă-mă să plec de tot, Adam, lasă-mă să părăsesc oraşul ăsta şi statul ăsta înainte ca Sean să te omoare. Adam a zâmbit, dar faţa lui era chinuită şi îi lipsea umorul.

— N-o să mă omoare el pe mine, Banner, iar tu n-o să mă părăseşti. Cel puţin, nu permanent…

— Nu înţelegi că Sean o să mă urmărească? Şi dacă tu îţi închipui că o să ezite să-i omoare pe Keith…

Adam şi-a pus mâna pe mâna ei şi i-a dus-o la buze.

— Nu te îngrijora pentru Keith. El se

roagă foarte mult, dar se pricepe ca un drac să se lupte.

Banner şi-a scuturat capul neîncrezătoare.

— Asta n-o să fie o bătaie în grădina din faţă între fraţi care se iubesc, Adam. Sean este puternic şi nu e dus la biserică.

— Mulţumesc, a râs Adam de ea. În cazul ăsta, o să mă ascund sub pat şi o să le spun şi fraţilor mei să facă la fel. O să rămânem acolo, în praf, până când Malloy o să o violeze şi o să o omoare pe una din femeile noastre!

— Asta este! A ţipat Banner cu faţa luminată. M-aş putea ascunde pe munte, cu femeia ta! N-o să mă caute niciodată acolo!

A fost rândul lui Adam să scuture din cap, Adam era uluit.

— Asta ar fi o idee măreaţă, O'Brien, cu o singură reţinere. Nu am nicio blestemată de femeie pe blestematul ăia de munte!

— Şi nici luna nu are cratere!

Umerii masivi ai lui Adam au tresărit şi el a oftat plin de necaz.

— Dumnezeu ştie, a gâfâit. Ţi-am fost credincios, mă auzi? Credincios! Poţi să-ţi bagi asta în cap sau e nevoie să scriu pe o

stâncă şi să sap în piatră o inscripţie?

— Desigur, a pufnit Banner, căci dacă nu s-ar fi certat, mai mult ca sigur ar fi plâns, ar fi pledat şi ar fi făcut ca toţi dracii. Eu nu îţi sunt de ajuns, iar tu te duci la ea!

— Dimpotrivă, Trifoiaş şi dacă aş vrea să^mi iau o amantă, tot n-aş avea atâta energie. Tu mă foloseşti până la istovire, nevastă dragă şi chiar mai mult decât atât.

Banner s-a înroşit, sperând că acesta era adevărul, rugându-se să fie astfel.

— Te rog, nu mă trimite la Keith.

— Dă-mi un stilou şi o piatră întinsă, O'Brien.

— Eşti imposibil, ştii asta? Adam a dat din cap.

— Dar tu eşti pe drumul spre Wenatchee, i-a spus.

S-a aplecat şi i-a atins buzele cu ale sale. Fii atentă, O'Brien…

— Ce?

— Pune-ţi chiloţii.

A fost o surpriză când Katherine Corbin a năvălit pe chei, roşie de furie.

— Să-l ia dracu pe tâmpitul ăsta egoist…

Banner a uitat că pleca la Wenatchee, deşi

nu avea nicio poftă, a uitat de Sean, a uitat de bărbatul iritat, cu voinţa de neclintit de lângă ea.

— Katherine! Ce Dumnezeu…

Zăpada se adunase pe nasul Katherinei, pe gene şi pe borurile pălăriei ei la modă, cu pene.

— Tribunalul Suprem Teritorial a respins hotărârea legislaturii! a urlat ea. Sufragiul, spun ei, este neconstituţional! Îţi vine să crezi? Neconstituţional!

Oamenii se holbau la Katherine cu o afecţiune amuzată.

— Mamă, a încercat Adam. Ai atâta public de faţă.

— Nu-mi pasă! I-a întors-o Katherine. Dar voi doi ce faceţi pe-aici?

— Banner pleacă.

— Ce? Pometii eleganţi ai Katherinei s-au albit uşor.

Banner s-a uitat furioasă la soţul ei.

— Nu mă duc la Wenatchee! L-a informat. În clipa în care ajung la Tacoma cu vaporul, am de gând să dispar!

Era evident că Adam nu luase în consideraţie această posibilitate; se vedea

după supărarea şi surprinderea de pe chipul lui. Şi vorba pronunţată de el a făcut să se întoarcă mai multe capete decât diatriba Katherinei despre Tribunalul Suprem.

— Uite ce-ai făcut, i-a spus satisfăcută Banner, ai făcut scandal, Adam Corbin.

El s-a aplecat până când nasul i-a ajuns aproape de-al ei.

— Oh, asta nu-i nimic, O'Brien, i-a şuierat. Dacă vrei scandal, o să-ţi arăt eu scandal!

— Mai bine s-o pornim afară, în vânt şi zăpadă, i-a tăiat-o Katherine, devenind brusc diplomată.

Adam a dat din cap.

— Sigur, a spus. De cum se urcă pe vapor O'Brien. Mama, o să te văd acasă.

Banner şi-a împins în afară bărbia şi şi-a încrucişat braţele. Avea de furcă, nu glumă, cu Adam Corbin.

— O să-ţi scriu pentru cazul că mă hotărăsc să plec, dragă, i-a spus îngăduitoare. Adam s-a dus spre Banner şi a scos-o de pe doc. Amândoi ştiau că Adam nu dispunea de timp cât s-o însoţească până la Wenatchee, iar în alt mod nu putea fi sigur c-o să-l asculte.

— Tu, mică…

— Mă poţi lăsa cu femeia ta, ştii asta.

Iar s-a auzit o înjurătură.

— Te temi că o să schimbăm păreri despre tine? L-a împuns Banner. Era la capătul digului acum; încă un pas şi devenea momeală pentru peşti.

Adam era furios de mama focului.

— Du-te în trăsură!

— Şi dacă refuz? A exclamat Banner pe un ton dulce, conştientă că erau mulţi martori în jurul lor, pe doc, oameni care-şi luau bagajele şi se urcau în caleştile şi căruţele de pe ţărm.

— Nu cred că vrei să afli ce s-ar întâmpla, O’Brien.

— Oh, ba da, vreau, i-a întors-o ea, încântată de faptul că îl învinsese.

El a dat din umerii impunători, apoi a apucat-o de mijloc şi a aruncat-o pe un umăr. Speriată, Banner îl lovea cu pumnii şi se zbătea, dar Adam şi-a continuat drumul spre trăsura familiei Corbin, ridicând-o ca pe un sac cu cereale, aparent nepăsându-i de oamenii amuzaţi care-i înconjurau.

Ajuns la trăsură, a deschis uşa furios şi a

aruncat-o pe nevastă-sa înăuntru, observând nepăsător cum se rostogolea pe podeaua murdară a vehiculului ca o minge de indignare şi de lână de culoare verde.

Katherine s-a suit şi ea pe locul ei şi s-a uitat pe fereastră, prefăcându-se a nu fi observat spectacolul. Adam i-a spus ceva vizitiului, apoi a intrat înăuntru exact când soţia lui, roşie toată şi tăvălită pe jos, se ridica. A întins braţul şi a trântit-o pe genunchii lui, cu faţa în jos. Banner şi-a dat seama că Adam a ridicat mâna şi şi-a abătut-o asupra fundului ei, aşa că a închis ochii.

— Doamne, Adam, s-a băgat crispată Katherine. Asta e o barbarie! Ţi-ai pierdut minţile?

— Da, i-a răspuns şi mâna lui a făcut contact cu fundul lui Banner.

Ieşind din şoc, Banner a răcnit, mai mult jignită, decât din pricina durerii şi s-a zbătut. Drept răsplată a mai primit o palmă mai puternică.

— Adam Corbin, a explodat Katherine acoperind cu vocea ei zgomotul. Dacă o baţi pe copila asta, eu opresc trăsura şi cobori.

— E lung drumul până acasă, mamă, l-a replicat Adam, apoi i-a ridicat brutal fustele lui Banner până când i s-au văzut chiloţii şi vântul rece i-a ajuns la fese prin ţesătura subţire. Uluită de acest afront, Banner a tremurat.

— Ţi-e frig, draga mea? A lătrat Adam.

Acum Banner se zbătea din răsputeri să scape.

— Da! A ţipat ascuţit.

— Asta o să te încălzească, a asigurat-o, apoi a bătut-o serios la fund.

Banner stătea în faţa căminului din salon ca un bastion mic şi ţeapăn al indignării.

— Să nu vii lângă mine, Adam Corbin, a mormăit fără a-i arunca o privire. Adam a chicotit.

— De ce nu stai jos? A tachinat-o.

— De ce nu cazi tu mort pe jos? I-a întors-o ea.

Adam a râs iar amintindu-şi într-o străfulgerare imaginea lui Banner întoarsă cu fundul în sus şi mama lui caraghios de necăjită…

— Ţi-ai căutat-o cu lumânarea, Trifoiaş.

Banner s-a răsucit spre el cu ochii verzi ca

trifoiul sclipind de furie, cu bărbia împinsă în sus.

— Cum îndrăzneşti să mă loveşti în felul ăsta? Şi încă în faţa mamei tale, pentru numele lui Dumnezeu! Niciodată în viaţă nu m-am simţit atât de ruşinată şi… şi ai lăsat să mi se vadă chiloţii!

Adam a rânjit, încântat la amintirea acelei scene.

— Mai înfruntă-mă tu iar, Trifoiaş şi chiloţii or să-ţi ajungă din nou în jurul gleznelor.

Ea s-a îmbujorat toată, dar a tăcut şi a dat din cap aproape cu supunere. Adam a rămas uluit de asemenea schimbare şi în acel moment Banner l-a lovit violent în tibia piciorului drept. S-a încovrigat de durere amestecată cu furie, iar femeia a luat-o la goană, îngrijorată pentru viaţa ei.

Când Adam a găsit-o, Banner stătea în genunchi pe un fotoliu de lângă căminul din dormitor. L-a privit cu ochii mari, serioşi.

— Dacă mă trimiţi la Wenatchee, i-a spus, o să te părăsesc.

Gândul l-a îngrozit pe Adam aproape la fel de tare. ca şi pericolul pe care-l putea

reprezenta Sean Malloy pentru ea. N-a lăsat să se vadă ceea ce simţea, făcându-şi de lucru cu cravata îngustă de la gâtui lui şi descheindu-şi cămaşa.

— Chiar atât de mult îţi doreşti să mă părăseşti?

Ea a scuturat încet din cap şi părul i s-a văzut ca o minunată coamă roşu – Tiţian, în care se reflecta focul de parcă ar fi fost o parte din el.

— Nu vreau să te părăsesc niciodată, a şoptit ea şi s-a ridicat de pe fotoliu, iar lui i-a stat inima văzând că purta doar o cămăşuţă şi chiloţei. Ea şi-a ridicat bărbia. Iţi pare rău pentru ceea ce ai făcut?

— Nu, i-a răspuns el după ce a reflectat îndelung. Ţie îţi pare rău că m-ai înfruntat?

Banner a zâmbit galeş, ştiind ce efect îi producea.

— Nu, a replicat.

— Frumos, a zis el mai impresionat ca oricând de frumuseţea ei obraznică. Vino aici.

Uimitor, dar Banner l-a ascultat. Mireasma ei primitivă, moale, îl excita pe Adam. A ridicat-o în braţe şi a dus-o înapoi, în fotoliul

pe care-l aşteptase ea şi şi-a pus-o în poală. Dar acum era altceva decât data trecută, căci Banner stătea cu faţa la el, cu sânii urcând şi coborând sub dantela spumoasă şi mătasea cămăşuţei, cu ochii verzi întunecaţi de o ghiduşie parşivă. Şi-a vârât o mână sub cămaşa lui, încurcându-şi degetele într-o mângâiere care-i producea fiori de foc până în măduva oaselor. Cu cealaltă mână şi-a dezlegat chiloţii. Adam a gemut când i-a luat mâna şi i-a dus-o în mătasea ascunsă dintre picioare, desfăcându-şi genunchii şi dându-şi capul pe spate. Banner a închis ochii, iar de pe buze i-a ieşit un suspin de mulţumire. El era încântat, privind-o cu uimire şi iubire cum se ridica şi cobora iarăşi în ritmul pasiunii. Când Banner şi-a arcuit spatele şi a ţipat, apoi a căzut înapoi în poalele lui tremurând, Adam a avut impresia distinctă că el fusese cel sedus, el fusese cel iubit, mângâiat, până la deplina satisfacţie. Banner i-a alunecat din braţe ca o sirenă strălucitoare, cufundându-se ca într-o mare fermecată. Banner şi-a dus degetele la nasturii pantalonilor lui şi i-a desfăcut cu uşurinţă, iar partea aceea a lui

plină de dorinţă a apărut la vedere spre ea. L-a sărutat uşor, plăcerea lui Adam devenind aproape insuportabilă.

— Te rog… a şoptit la capătul puterii.

Ea l-a sărutat din nou în locul acela. Adam a fost zguduit de un spasm şi a început să pronunţe febril vorbe fără sens.

Banner a chicotit şi l-a chinuit neîndurătoare cu limba. Adam s-a agitat, înnebunit, iar ea continua să se delecteze. Apoi Banner s-a dat înapoi, refuzând să facă altceva decât să-l sărute, oricât de fierbinte o ruga el. Continuându-şi jocul, ea i-a înşirat toate locurile în care ar fi vrut să-i facă lui lucrul acela, întrerupându-şi promisiunile cu alintările pe care i le făcea cu sfârcurile. Ceva dinăuntrul lui Adam, ceva niciodată atins, a izbucnit în afară. El şi-a strigat cu voce tare iubirea pentru ea şi triumful. Îşi închipuise că o stăpânea pe Banner, dar acum îşi dădea seama că adevărul stătea chiar invers, iar ea îl mângâia, îl alinta, aprinzând în el un foc încă şi mai violent decât cel de dinainte.

— Te iubesc, Adam, i-a spus.

Adam a tăcut, nu reuşea decât să-şi tragă

sufletul. A gemut. Hmmm şi-a zis ea. Adam se înviorase iar.

— N-nu… a reuşit să spună: Banner…

Ea a râs ca un drăcuşor.

— Ba da, a zis. El se excită din nou, până la durere, întinzându-se spre ea ca şi când i-ar fi cerşit îndurarea, dar ea nu avea aşa ceva şi nu era dispusă să-i acorde.

Adam dormea profund, exact aşa cum îşi dorise Banner. L-a mângâiat pe părul negru şi s-a aplecat să-l sărute pe tâmplă.

— La revedere, iubirea mea, i-a spus.

Adam s-a întins şi s-a cufundat mai adânc în pat, întinzându-şi o mână înspre locui în care ar fi trebuit să doarmă ea. Ochii lui Banner s-au întunecat de lacrimi când s-a îndepărtat. Noaptea era teribil de rece, întunecoasă şi Banner şi-ar fi pierdut curajul dacă nu s-ar fi gândit atât de tare la soarta lui Adam, de îndată ce ar fi nimerit în mâinile lui Sean.

Ningea când a coborât dealul; pantofii şi ciorapii i se udaseră înainte de a ajunge pe Strada Principală, iar mantaua nu-i era de mare folos, cu toată bordura ei din blană. Drept ar fi fost să fi lăsat acolo haina; şi

mantaua, ca şi trifoiul de la gât, ajunseseră la ea datorită căsătoriei, nu datorită eforturilor ei cinstite.

Apropiindu-se de hotelul în care locuise atât de puţin, Banner şi-a trecut trusa medicală dintr-o mână în cealaltă şi şi-a ridicat bărbia. Lăsase acolo toate celelalte haine, nu-i aşa? Lăsase şi manşonul de blană pe care i-l dăruise Katherine de Crăciun şi jucăria de la Jeff, inelul de căsătorie. Banner s-a gândit la Adam, care dormea în patul cald de acasă. Lăsase împreună cu el inima şi sufletul ei. Urcând treptele tocite ale hotelului şi l-a imaginat trezindu-se, descoperind că ea plecase. Avea să fie furios? Avea să-l doară sufletul aşa cum o durea pe ea, aşa cum bănuia că o să o doară întotdeauna? Banner s-a oprit la uşile solide ale hotelului, a închis ochii pentru o clipă. Adam o să facă o criză de furie când o să-şi dea seama că plecase şi o să simtă durerea o vreme, dar femeia lui o să-l reconforteze. Gândul ăsta i-a dat lui Banner avântul să deschidă uşa, să se ducă la recepţie şi să sune la soneria pentru servicii. Banner n-a dormit toată noaptea, în

parte pentru că nu putea să stea liniştită şi în parte pentru că îi era frică. Şi dacă Sean fusese eliberat din puşcărie? Să spunem că funcţionarul, care desigur o recunoscuse pe Banner, fugise deja sus pe deal pentru a-i raporta lui Adam prezenţa ei în hotel?

Vaporul a sosit la şapte treizeci în dimineaţa următoare, iar Banner a fost prima care şi-a luat bilet şi s-a urcat la bord. Nu conta încotro se îndrepta ambarcaţiunea, nu se gândea decât să se îndepărteze, iar ciudăţenia a fost atunci când Banner s-a uitat pe tichet şi a aflat că era în drum spre Seattle.

Chiar înainte de a deschide ochii pentru a afla confirmarea faptului, Adam şi-a dat seama că plecase. Şi-a dat seama că nu era jos, vorbind cu Maggie sau curăţând instrumentarul la chirurgie, ea plecase. Adam s-a simţit invadat de o furie cutremurătoare, dureroasă. Unde s-o caute mai întâi? Şi ce-o să facă dacă n-o s-o găsească niciodată? Adam a deschis ochii şi a coborât din pat, sărind drept în haine. Inelul se afla pe masa de alături, împreună cu tobiţa pe care i-o dăduse Banner de

Crăciun. El a atins jucăria, a luat inelul şi l-a răsucit între degete. Bine că am scăpat, O'Brien, s-a gândit. Apoi s-a aşezat pe marginea patului şi a plâns.

Seattle, era de obicei o viermuială; bărbaţii ţipau pe docuri când vaporul a acostat, femeile indiene vindeau coşuri şi mărgele, chinezii se grăbeau de-a lungul punţilor de lemn de lângă port, mărunţei sub sarcinile cu lemne de foc, albituri sau peşte sărat.

Banner a tras adânc aer în piept şi s-a îndreptat hotărâtă la baza pontonului, apoi s-a aşezat pe un cufăr prăfuit plin cu whisky ca să cântărească zilele, săptămânile, lunile care-i stăteau în faţă. Oare călătorise destul de departe? Cât timp or să-i ajungă puţinii bani pe care-i avea? De jur împrejur răsunau fluierături şi clopoţeii şi vocile oamenilor care se împingeau unii pe ceilalţi. Cât de singură se simţea Banner, ştiind că acolo nu era nimeni care să o îmbrăţişeze şi să o vâre într-o trăsură caldă, să o întrebe cu bunăvoinţă cum fusese călătoria. Pe obrazul lui Banner a alunecat o lacrimă şi ea a şters-o lovindu-şi nasul de colţul trusei

medicale.

— La dracu! A suspinat ea.

— Banner?

— Ea s-a încordat privind în sus. În faţa ei stătea Jeff Corbin, cu haina albastră strălucind de. Fulgii de nea care se topeau, cu ochii calzi şi uşor bănuitori în timp ce scociorau cu atenţie docul şi apoi s-au întors spre faţa lui Banner.

— Unde este Adam?

Banner a dat din umeri. Cu mâinile vârâte comod în buzunarele hainei, Jeff şi-a dat capul pe spate, a cercetat cerul cu un interes ciudat, apoi şi-a pironit din nou privirea asupra cumnatei lui.

— Ai fugit de-acasă, nu-i aşa?

— Da, a admis Banner necăjită.

— De ce?

— El… s-a gândit. Repede, cu disperare, el mă bate.

Jeff a râs…

— Adam? Caută altceva, Banner. Mai degrabă te-aş crede că a ieşit pe fereastra de la etajul al doilea şi a zburat în jurul casei.

Degetele de la picioarele lui Banner erau

înţepenite în pantofii grei, îi era foame şi era obosită până la disperare. Iar acum, dintre toţi oamenii din Pacific Northwest, pentru Dumnezeu, îl întâlnise tocmai pe fratele soţului ei. Cât de rupt în fund putea fi norocul unui om?

— Ba m-a bătut, a insistat nu prea convingătoare. M-a pus pe genunchi şi… Jeff şi-a strâmbat gura.

— Cu asta pot fi de acord.

— Mulţumesc foarte mult, a pufnit Banner, care era aproape să plângă cu toată rezolvarea curajoasă pe care crezuse a o fi găsit.

Jeff a înconjurat-o cu un braţ.

— Vino. O să găsim ceva de mâncare şi o să discutăm despre tendinţa spre brutalitate a fratelui meu.

Banner ştia că el îşi bătea joc, dar era prea moale ca să ridice obiecţii.

— Nu mă întorc în Port Hastings, i-a spus, când s-a ridicat de pe cufărul de whisky şi a luat braţul căpitanului. După zece minute, Jeff şi Banner intrau în sala de mese aglomerată şi zgomotoasă a unui hotel scump.

— Aici stai? L-a întrebat Banner, sperând să devieze discuţia decât să vorbească despre Adam şi motivele pentru care îl părăsise.

— Aici am dormit noaptea trecută, i-a spus Jeff, în timp ce o chelneriţă drăguţă îşi făcea de lucru la o parte a mesei, dându-şi osteneala să capteze atenţia căpitanului. În sfârşit, fata a plecat. Am venit în port ieri, a terminat el povestirea. Stomacul lui Banner a chiorăit grosolan şi ea şi-a fixat ochii asupra meniului.

— Ai plecat cam brusc, i-a spus ea, referindu-se la felul în care dispăruse în ziua de Crăciun.

— Şi tu la fel, pot paria, i-a întors-o. Şi tu nu i-ai spus fratelui meu că o să pleci, nu-i aşa?

— Desigur, i-am spus, l-a minţit.

— Ba nu. Dacă i-ai fi spus n-ai fi ajuns până aici.

Prea înfometată ca să i se opună, Banner pur şi simplu a dat din umeri. Chelneriţa s-a întors, întâi cu nişte cafea, apoi cu platouri cu friptură de vacă, cartofi fierţi şi fasole verde. Banner a mâncat cu lăcomie,

scotocind în minte după un alt plan de fugă.

— Aici există… există toaletă? A întrebat după ce a golit farfuria.

Jeff a privit-o amuzat…

— Desigur, i-a spus arătând spre foaier.

Banner s-a şters la gură cu şerveţelul şi a încercat să facă pe nevinovata.

— Mă poţi scuza un moment?

El a dat din cap şi s-a aşezat pe scaun, încrucişându-şi braţele. Banner s-a ridicat şi a pornit-o liniştită spre uşile care duceau spre foaier. Viclenia ei era numai parţială; nu avea nevoie de toaletă. Îşi spăla mâinile când şi-a amintit că îşi lăsase în sala de mese mantaua şi trusa medicală. Cum putea să şi le ia fără a da din nou de Jeff? Continua să reflecteze la această dilemă, când a deschis uşa şi a intrat din nou în foaier. Jeff era acolo, ţinând trusa şi mantaua lui Banner şi rânjind îngăduitor. Era clar că nu-l fraierise.

— Eşti gata? A întrebat-o el.

— Dă-mi lucrurile mele! A şuierat Banner.

El s-a uitat la pantofii ei, la tivul umed al fustei. Pe chipul lui se amestecau preocuparea şi amuzamentul.

— Nu, i-a replicat fără nicio intonaţie.

Banner obosise să tot trateze cu aceşti Corbini pe care nu-i putea clinti, care voiau să domine totul. Jeff a dat doar din umeri şi a luat-o de braţ astfel încât nici n-o durea, dar nici nu-i putea scăpa sub nicio formă.

— N-o să te duci nicăieri, i-a spus. Numai în camera mea, unde o să poţi face o baie fierbinte şi o să dormi.

— În camera ta? În niciun caz!

— Ba da. Ai hainele ude şi eşti extrem de obosită.

— Ai de gând să-i spui lui Adam că sunt aici?

— Ai ghicit, doamnă Corbin. Oricât te-aş adora eu, în primul rând îi datorez loialitate fratelui meu. Interesele lui Adam sunt şi ale mele şi m-ar lua dracu dacă aş lăsa-o pe nevastă-sa să plece sau să facă pneumonie.

— Dacă mergi cu mine mai departe încă un pas, căpitane, o să ţip.

— Şi eu o să le explic politicos tuturor privitorilor că eşti mireasa mea şi că suferi de isterie. Ei or să mă creadă pe mine, Banner…

Ei or să-l creadă pe el, Banner ştia asta.

Simpatia lor o să se îndrepte spre Jeff, nu spre ea.

— Nu înţelegi, a pledat, în timp ce o conducea pe scările cu covoraş. Nu vreau să-l mai văd pe Adam. Nu mă pot întoarce! Jeff a zâmbit spre portarul care arăta ca un domn şi a tras-o mai departe.

— El te iubeşte. Au ajuns la o uşă pe care scria mare 7 şi Jeff a scos o cheie din buzunarul hainei. Banner a devenit disperată.

— Adam are o femeie!

Jeff a împins-o în încăperea spaţioasă.

— Poate da, dar poate nu. În orice caz, dulceaţo, n-o să părăseşti camera asta până n-o să discuţi cu el.

— Ţi-am spus că mă bate!

Căpitanul şi-a arcuit o sprânceană blondă.

— Încerc să înţeleg ce anume îl îndeamnă pe fratele meu spre violenţă: Vezi că acolo e o cadă, prin uşa asta, i-a spus. Dezbracă-te de hainele ude, fă o baie şi bagă-te în pat.

— Eu nu sunt unul din oamenii tăi de pe punte, căpitane! Te rog frumos să termini să-mi dai ordine!

— Te rog frumos să încetezi cu prosteala!

— Când Adam o să descopere că m-ai făcut să rămân aici, o să te bată!

— Ba o să-mi mulţumească. Tu eşti aia care o s-o păţească.

— Te rog, Jeff.

El s-a întors să plece, cu mâna pe clanţă.

— Odihneşte-te puţin, doamnă Corbin, mă întorc peste câteva ore. Jeff şi-a clătinat capul în direcţia ei. Un om din echipajul meu o să stea afară, în hol, aşa că nu încerca să pleci. Învinsă, Banner şi-a plecat capul. Uşa s-a închis, iar cheia s-a răsucit în broască.

Când Adam a ajuns la tribunal, poştaşul l-a strigat.

— Am primit o telegramă pentru dumneata, Doc! Adam a apucat mesajul, cu mâinile tremurându-i uşor, în timp ce desfăcea plicul. Cuvintele de pe bucata umedă de hârtie l-au făcut să-i tresară inima: „Banner aici cu mine, în Seattle. Hotel Capitol, s-o aduc? Jeff?” Adam a râs ameţit de uşurare şi i-a dat poştaşului o monedă de cinci dolari.

— Trimiteţi vreun răspuns? A întrebat băiatul, holbându-se la moneda din palma

lui bătătorită.

Adam i-a dictat un răspuns scurt şi s-a repezit la trăsură.

Cu stoicism, Banner Corbin şi-a scos hainele ude şi le-a atârnat pe un paravan din faţa căminului mic. Apoi, după ce şi-a luat drept prosop o cămaşă a lui Jeff, s-a dus în baie şi a început să umple cada. Când s-a băgat în apă, a remarcat numai că familia Corbin călătorea cu stil. Nu era nici. Un boiler fixat de cadă, cel puţin niciunul care să se vadă, totuşi apa curgea fierbinte din robinet. Baia era reconfortantă; Banner nu-şi dăduse seama cât de frig îi fusese şi cât de obosită era până când nu s-a vârât în apă. Când apa a devenit călduţă, a ieşit, s-a uscat cu un prosop moale care mirosea a naftalină şi a golit cada. După câteva momente, înotând în cearşafurile moi din flanelă, Banner a căscat şi s-a gândit că, dacă o persoană trebuia să fie ţinută prizonieră, precis că se găseau şi locuri mai rele decât acesta.

Jeff a pus cheia pe bar şi a rânjit.

— Numărul şapte, a zis.

Adam a ridicat paharul.

— Mulţumesc. Se simte bine, Jeff? Unde ai găsit-o?

— Prea multe întrebări în acelaşi timp, frate. Banner se simte bine şi am găsit-o pe ţărm, stând lângă un cufăr şi arătând ca un copil pierdut. Mi-a trebuit o jumătate de oră ca s-o fac să-mi mărturisească faptul că te-a părăsit şi deşi n-a spus mai mult decât că: „el mă bate” şi „el are o femeie” asta mi-a fost suficient.

Adam a luat cheia de la cameră şi şi-a vârât-o în buzunar.

— N-am bătut-o, nici nu am vreo femeie. A tăcut, a luat o sorbitură din whisky, apoi i-a explicat ce ştia în legătură cu Sean Malloy şi cu motivele lui Banner de a se teme de bărbatul acela.

— Dumnezeule bun, a gâfâit Jeff când fratele lui a terminat. Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Nu pot fi tot timpul lângă Banner, pur şi simplu nu mi-e posibil. Singurul lucru sănătos pe care îl pot face este să o trimit undeva, până îi pierde urma Malloy. Necazul este că, atunci când m-am trezit azi-dimineaţă şi am descoperit că plecase, m-am simţit ca şi când cineva mi-ar

fi scotocit măruntaiele cu un bisturiu, bont. Jeff a dat din cap. Ochii îi erau amuzaţi şi în colţul gurii îi apăru un rânjet.

— Mai e şi o altă soluţie. Nu prea este etică, dar…

— Ce…

Jeff a chicotit lovindu-l pe umăr pe fratele lui.

— Du-te sus la nevastă-ta, frăţioare. Eu o pornesc spre Port Hastings.

Capitolul 10

Tatăl lui Francelle arăta la fel de îngâmfat şi de gata de ceartă ca de obicei. Banner părea absentă, privind fix în paharul ei cu vin ca şi când s-ar fi aşteptat să se ridice din el un dragon, iar Adam era agitat, nervos.

Jeff a rânjit şi şi-a concentrat atenţia asupra mâncării.

— E o ruşine, asta el a lătrat senatorul Mayhugh care nu scăpa niciodată ocazia de a da din gură.

— Te referi la hotărârea privitoare la sufragiu, sper, s-a băgat Katherine veninoasă.

— Şi la asta, a recunoscut senatorul înroşindu-se.

— Tata e enervat pentru că şi acum sunt luaţi oamenii cu arcanul, s-a băgat Francelle. Am discutat despre treaba asta pe drumul spre voi astă-seară. Gândiţi-vă la asta, bărbaţi luaţi în robie în zilele noastre!

Jeff şi-a ridicat ochii în tăcere, în timp ce Adam şi-a îndreptat capul cu violenţă. Cele două perechi de ochi albaştri s-au întâlnit şi atmosfera s-a încărcat de tensiune.

— Tu eşti un om al mării, Jeff, a tunat Mayhugh. Ce părere ai de această practică?

— A luării cu arcanul pe mare? Jeff se forţa să îndepărteze de pe faţa lui rânjetul larg. Teribil, groaznic.

Adam s-a încordat, încruntându-se gânditor.

— Când o porneşti pe mare, căpitane?

— La miezul nopţii, i-a răspuns Jeff ridicând paharul.

— Unde este Malloy? A întrebat Adam, sfredelind cu ochii spinarea lată a fratelui lui.

Jeff se întorcea din magazia de băuturi în cabina de pe vaporul „Stăpâna Mărilor” cu o sticlă de coniac în mână.

— În cală, i-a răspuns.

— Câtă neruşi…

Jeff l-a privit fix.

— Recunoştinţa e cel mai minunat lucru, a remarcat.

— Recunoştinţă! Îţi dai seama că poţi fi azvârlit în închisoare pentru asta? Dacă cei de la percepţie vin să facă o inspecţie pe cargoul tău?

— Totul e legal. Mărfuri naţionale chinezeşti nu sunt, rom canadian tot nu, absolut nimic de contrabandă.

— Cu excepţia lui Sean Malloy.

Jeff a rânjit şi a dat din umeri.

— Hidrantul de clor e nefolosit de douăsprezece ore. Dacă zărim vreo şalupă, îl ameţesc pe ticălos şi-l vâr într-un pat, apoi le spun inspectorilor că şi-a făcut de cap pe Water Street înainte de a o porni pe mare, A făcut o pauză. De altfel, chiar aşa a fost, la urma urmei. Drept acolo s-a dus după ce-a ieşit din puşcărie.

— Şi oamenii tăi l-au înhăţat.

Jeff a ridicat paharul şi a rânjit iar.

— De ştiam cât de uşor este, mă ocupam de treburi de-astea criminale mai de mult.

Pe Adam l-a pufnit râsul fără să vrea, dar

ştia el ce-l durea pe fratele lui şi din ce cauză.

— O să-mi spui când soseşte Malloy la bord?

— Nu m-am gândit să-l fac să părăsească ţărmul prea curând, dar dacă se-ntâmplă, îţi dau un semn.

Adam s-a îndreptat spre uşă, apoi a privit peste umăr înapoi.

— Jeff?

— Da.

— Fii prudent, da?

— Şi tu. Şi ai grijă de Banner.

Adam a dat din cap. Erau atâtea de spus, atât de multe de spus, dar nu ştia cum să înceapă, aşa că a ieşit din cabina fratelui şi a luat-o spre punte. După ce a închis uşa, Adam a auzit izbitura. Jeff aruncase în perete sticla de coniac.

Katherine Corbin a privit-o pe furiş şi teribil de amuzată pe nora ei, care stătea pe marginea patului şi a tresărit.

— Adam a fost furios, Banner?

Banner a dat din cap. Oricum o dădea de gol roşeaţa care i se urca în obraji.

— A fost foarte furios, i-a răspuns.

Katherine îşi putea imagina destul de lesne scenariul care trebuia să se fi petrecut în camera de hotel de la Seattle. Trecuse printr-o grămadă de situaţii asemănătoare cu Daniel, deşi circumstanţele fuseseră diferite.

Daniel. Dumnezeule, simplul gând la el îi producea o strângere de inimă, chiar şi după ce trecuseră cinci ani fără acest om. Daniel murise, dar iubirea Katherinei pentru el nu.

— Ar fi trebuit să te previn, a zis ea, aşezându-se lângă Banner, pe pat şi mângâind-o pe mână. De secole, bărbaţii din familia Corbin şi-au altoit femeile cu scatoalce. De neiertat, dar ei nu se pot abţine.

Frumoşii ochi verzi s-au mărit.

— Pe mine mă înnebuneşte faptul că tot îl mai iubesc pe Adam, i s-a confesat pe un ton meditativ. Ce-i cu mine? Sunt descreierată? Perversă?

Katherine a râs.

— Dacă tu eşti şi eu am fost la fel. Odinioară, Daniel şi cu mine ne-am certat groaznic, pe atunci Adam şi Jeff erau

bebeluşi, iar eu am pus absolut toate hainele bărbatului meu în mijlocul drumului şi le-am dat foc!

Ochii lui Banner îşi ieşiseră din orbite.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

La această aducere-aminte Katherine a pufnit în râs.

— Para focului a putut fi zărită tocmai de la Mont Rainier, sunt sigură! A zis. Iar Daniel era furios la culme, îţi dai seama. Nu voi uita niciodată cum trăgea de cămaşa lui de duminică, încercând s-o scoată din flăcări!

— Şi tu nu te-ai speriat?

— „Speriat”? Katherine a râs iar. Banner, eram terorizată! Însă nu l-am lăsat pe el să-şi dea seama de asta, ci am înrăutăţit mai tare lucrurile ţipând că aveam de gând să iau băieţii şi să-l părăsesc pentru totdeauna.

— Şi el ce-a făcut?

— Îndurare, a bâiguit Katherine, cutremurându-se. Daniel al meu s-a năpustit ca o furtună, nebun de legat în locul ăsta unde suntem acum. Mi-a azvârlit fustele în toate părţile, a tras sertarele şi m-a făcut băşici. Maggie trecea pe-aici, binecuvântată

să-l fie inima, m-a auzit ţipând şi şi-a închipuit că aveam de furcă cu indienii. Aşa că ea s-a repezit în casă cu puşca soţului ei şi m-a găsit cu mutra la fel de înroşită ca şi fundul. Eram gata să cad pe podea ca o zdreanţă.

Banner a zâmbit şi în ochii ei minunaţi şi obosiţi a apărut o sclipire de înţelegere.

— Dar îl iubeai prea mult pe Daniel pentru a-l părăsi.

— Da. Ca să-ţi spun adevărul, numai mândria mă râcâia uneori, însă când Daniel făcea dragoste cu mine, orice urmă de mândrie pierea.

Banner a dat din cap plină de simpatie, l-a povestit răguşită episodul de la hotel.

Focul argintiu îşi arunca umbrele pe sânii lui Banner în vreme ce Adam îl săruta pe unul şi îl frământa blând pe celălalt. Era bine, atât de bine, să se afle din nou în patul lui, să-i simtă greutatea trupului peste al ei şi să se vadă ridicată la ceruri de iubirea lui nesăţioasă. A scâncit când a ciupit-o uşurel de un sfârc.

— Ştiai… că tatăl tău… obişnuia să… o bată… pe mama ta?

Adam a chicotit, apoi i-a atins sfârcul cu limba fierbinte.

— Îmi amintesc perfect, a zis.

— E o… aberaţie…

El a continuat să o sugă, lasciv, gângurind când ea s-a îndârjit.

— Groaznic, groaznic… o să încerc… să desfiinţez tradiţia asta.

Banner l-a împins brusc într-o parte cu puterea dată de furie.

— Va trebui să faci mai mult decât să încerci, Adam Corbin! Nu sunt un copil şi n-o să-ţi permit să te porţi de parcă aş fi!

El a privit-o cu seriozitate.

— Perfect, O'Brien, a zis în sfârşit. Eşti adultă şi doctoriţă şi-o să te tratez corespunzător. Dar vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

— O promisiune, Banner! Dacă doreşti cu adevărat să mă părăseşti, eu nu am cum să te opresc, dar, te rog, nu mai pleca pe furiş altă dată. Dacă trebuie să pleci, spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu. Tu nici nu-ţi poţi imagina câte mi-au trecut mie prin minte… până când nu m-am dus la Tribunal şi nu m-am asigurat că Malloy era tot în

celulă, te şi văzusem răpită de el în vreun fel sau altul.

— Mie… mie îmi pare rău, Adam. Am crezut că tu ţi-ai dat seama, când am lăsat inelul şi toba.

— Am înţeles, într-un fel. Dar, pe de altă parte m-am îngrozit, m-am speriat mai rău decât oricând în viaţa mea.

Ea l-a mângâiat cu un deget de-a lungul maxilarului puternic, voluntar.

— Mai există şi Sean. Noi ce-o să facem, Adam?

— Câteva săptămâni sau chiar luni de acum înainte n-o să constituie o problemă.

— De ce?

— Pentru că a fost luat pe navă cu forţa.

Banner a gemut.

— Jeff?

— Jeff, i-a confirmat Adam cu un suspin. Uneori fratele meu se pricepe să aleagă cea mai rapidă soluţie.

În ciuda tuturor nemulţumirilor şi spaimelor ei, Banner a râs.

— Asta chiar că-i adevărat, nu? Pare a fi o caracteristică a familiei.

Buzele lui Adam se lipiseră din nou de

sânii ei, cu lăcomie, într-un fel de posesiune delicioasă.

— Dacă tot vorbim de soluţii rapide…

— Îhâmmm, i-a răspuns Banner.

Banner s-a trezit veselă. Ea şi Adam atinseseră un alt nivel de maturitate în legătura lor, aşa i se părea. În plus, cel puţin pentru o vreme, nu mai era niciun pericol să-l întâlnească pe Sean. Coborând scările din spate ca să-şi ia cafeaua de dimineaţă, Banner se felicita singură pentru viaţa ei încântătoare. În schimb, Maggie se încruntă de zor spălând vasele în chiuvetă.

— Nebunul ăla, a mormăit ea. Blestematul, tâmpitul, prăpăditul ăla de nebun.

O presimţire a făcut-o pe Banner să i se strângă stomacul.

— Maggie, ce este asta?

Maggie a privit-o bătăios pe Banner şi şi-a înghiţit în sec. Îşi mişca mâinile cu o rapiditate furioasă şi s-a apucat să frece un cuţit.

— Maggie, a insistat Banner.

— N-am nicio treabă cu ceea ce face Adam Corbin, s-a dezumflat Maggie pe un ton

tensionat şi criptic.

Banner s-a îngrijorat şi toată fericirea ei s-a risipit pe loc precum pulberea luată de un vânt puternic. După câte îşi spuseseră şi făcuseră împreună, Adam plecase din nou pe munte.

— O să mă duc pe urmele lui, s-a hotărât nevasta lui.

De data asta...

Dar Maggie şi-a scuturat tare capul.

— A plecat de mai bine de o oră. Şi sunt o grămadă de poteci pe muntele ăsta, ar fi putut s-o apuce pe oricare dintre ele.

— Tu eşti cea care a spus că ar fi cazul să-l urmăresc pe Adam data viitoare!

— Nu m-am gândit, i-a întors-o menajera furioasă. Acolo sunt animale sălbatice şi indieni nomazi. Singură nu ai fi în siguranţă.

— Animale sălbatice! A pufnit Banner. E iarnă. Urşii hibernează...

— Nu-s numai urşi! A izbucnit Maggie. Mai există şi lei de munte. Şi lincşi.

Banner n-o mai asculta, încerca să se hotărască cu ce haine să se îmbrace şi ce cal să ceară de la grajduri. Adam avea un ceas în avans, dar atelajul lui avea să lase

urme în zăpada înaltă. Până la urmă o să-l găsească.

— Banner Corbin… i-a spus Maggie pe un ton amenințător când femeia mai tânără s-a răsucit şi a luat-o spre scările din bucătărie.

Frigul era groaznic şi din pădurile dese răzbăteau zgomote stranii. Învăluită în broboade de lână şi într-o haină veche pe care o găsise în şifonierul adânc al lui Adam, Banner a pornit-o călare fără şovăială. Iapa bălțată cu cenuşiu, pe care o înşeuase ea însăşi, păşea încet pe drumul abrupt, nechezând şi scuturând din cap, oprindu-se să pască ori de câte ori se ivea vreun smoc de iarbă din zăpadă. Nu-i fusese chiar atât de uşor pe cât crezuse să găsească poteca; pe coastele muntelui erau tot felul de urme care scrijeleau locurile precum o rețea. O dată trebuise să se învârtă pe loc şi să se întoarcă mal bine de o milă, dându-şi seama că urmele paralele pe care o luase erau prea apropiate ca să fi fost făcute de o căruță sau chiar o şaretă. Pe măsură ce înainta, încet, bâjbâind, sus pe povârnişul înşelător ai acestui munte, Banner Corbin se întreba dacă nu cumva

făcea o greşeală dezastruoasă. Dacă îi găsea pe Adam cu femeia lui şi bănuielile ei ar fi devenit o realitate cutremurătoare?

Dacă o să găsească o cabană cochetă, cu fumul unduindu-se pe coş şi cu ferestrele tivite de nea? Dacă în curtea din faţă va găsi nişte copii jucându-se?

Banner s-a mustrat singură. Adam îi spusese că nu exista nicio femeie, i-o spusese de-atâtea ori. Totuşi, era evident că ascundea un secret, nu numai faţă de nevasta lui, dar faţă de toată lumea, iar ea trebuia să afle despre ce era vorba. Supărarea şi orgoliul îi dădeau lui Banner puterea de a merge înainte. Ea îi spusese lui Adam despre Sean şi prima ei căsătorie, deşi cu oarecare întârziere. De ce refuza oare să arunce o umbră de lumină asupra misterului lui?

În desişul pădurii din dreapta lui Banner, s-a auzit ţipătul unei bufniţe şi ceva a fâşâit printre rugii ţepoşi de mure din marginea potecii, speriind iapa şi făcând-o să-şi dea capul pe spate.

A început din nou să ningă, acoperind încetul cu încetul urmele lăsate în zăpadă

de atelajul iui Adam.

Pe Banner a cuprins-o frigul. Şi teama.

Dar dacă avea să se dovedească că mergea nu pe urmele lui Adam, ci pe ale vreunui om de la munte sau miner? Dacă ea o să îngheţe, o să moară şi nimeni n-o să-i mai găsească trupul? În depărtare, o fiinţă nevăzută a scos un ţipăt ascuţit, înfiorător. Iapa a devenit foarte nervoasă, rostogolindu-şi ochii în toate părţile şi muşcând frâul cu dinţii.

— Încet, a implorat-o Banner, care nu era o călăreaţă prea grozavă şi se speriase la fel de tare ca şi calul, încetişor…

Animalul nu putea fi însă domolit. Într-o bruscă izbucnire de furie, a nechezat, s-a ridicat în două picioare şi şi-a azvârlit pasagera uluită într-un desiş de alun. Înainte ca Banner să reuşească a se elibera dintre spini şi rugi ca să se pună iar pe picioare, calul o pornise pe munte, în jos, târându-şi frâul pe pământ.

— Stai! A ţipat Banner disperată, iar aburul răsuflării ei a făcut un fel de con alb în aerul îngheţat. Calul şi-a continuat drumul, desigur, iar Banner şi-a vârât

mâinile în buzunarele vechii haine a lui Adam. Javră ce eşti! A ţipat.

Acum, pădurile i se păreau mai îngrozitoare. I se părea că brazii uriaşi se apropie tot mai tare de ea ori de câte ori clipea din ochi. Banner s-a uitat întâi în sus, pe coastă, apoi în josul muntelui încercând să se decidă în ce direcţie s-o apuce. În buzunar se găsea ceva ce a scos la vedere, luptând din greu cu panica. Era o carte de vizită: „Domnişoara Lou, Camera 4, Silver Shadow întotdeauna o să fiţi bine venit”. Banner s-a aşezat pe o buturugă acoperită de zăpadă şi a plâns fără nicio ruşine. Ningea pe îndesate şi poteca se acoperea treptat. Înţepenită, doctoriţa s-a pregătit să-şi aştepte moartea care avea desigur să vină. De undeva din apropiere, fiara care-o făcuse pe iapă să fugă a scos iar un strigăt ascuţit. Banner s-a înfiorat, tremurând din tot trupul. Creatura se apropia tot mai mult şi, orice specie o fi fost, probabil că o să-şi ia masa cu trupul ei. Şi-a îndreptat umerii şi a aşteptat cu curajul pe care l-a mai găsit să se întâmple ireparabilul. A trecut o oră, apoi alta. Temperatura scăzuse, iar zăpada era

atât de densă, încât Banner nu putea zări nimic. Ar fi fost preferabil să îngheţe înainte ca animalul să pună laba pe ea…

— O’Brien?

Moartea trebuie să fie foarte aproape acum; Banner auzea vocea lui Adam, îi simţea braţele puternice sub genunchi şi pe spate. Asta era, euforia. Citise că atunci când oamenii mor prin îngheţ simt un fel de euforie.

— La dracu, O’Brien, a explodat vocea din închipuirea ei finală… Dacă mori la mine în braţe, n-o să te iert niciodată!

Acest vis dinaintea morţii părea atât de real! Banner simţea chiar o haină aspră care i se freca de obraz, mirosea aroma atât de particulară a lui Adam. Avea ciudata senzaţie de legănare de parcă cineva ar fi cărat-o în braţe.

Apoi n-a mai simţit nimic.

Dumnezeule! Nu se ştia cum, dar Banner trecuse prin flăcările iadului şi întunecimea purgatoriului şi fusese primită în ceruri. Îi era cald, atât de cald şi era vârâtă în ceva mângâietor, moale.

— Am divorţat, i-a spus ea celui mai

apropiat înger, o siluetă neclară şi tremurătoare. Chicotitul. Care i-a răspuns era ciudat de familiar şi prea brutal şi senzual pentru a fi divin. Viziunea înceţoşată a lui Banner s-a limpezit până la urmă şi ea a oftat. Alături, arătând istovit şi foarte furios, stătea Adam. Ea era întinsă pe un pat, complet goală şi deasupra ei erau mai multe pături moi.

— Unde…

— Taci! Adam s-a dus până la un cămin în care licărea focul şi a revenit cu o cană conţinând un lichid fierbinte, cu o mireasmă dulce. Băutura era un amestec de cafea, zahăr şi rom, iar Banner s-a ridicat ca să o soarbă în timp ce Adam îi ţinea capul. Mă urmăreai pe mine, nu, O'Brien? A cuvântat iar pe un ton tandru şi diabolic totodată. Banner a căzut înapoi pe perne; îi era greu să-şi ţină capul sus. Genele i s-au umplut de lacrimi, apoi lacrimile i-au alunecat pe faţă lăsând dâre fierbinţi. Va să zică exista o cabană. Era evident că Adam era de-al locului, se simţea acasă acolo.

— Ăsta e patul tău? A şoptit ea.

— Aparţine unui prieten al meu. Dormi,

O’Brien. Vorbim mai târziu.

— Ea unde este?

— Cine? A făcut ecou prin camera caldă întrebarea lui exasperată.

— Ea… prietena ta. Banner a închis ochii, apăsată de vechea îngrijorare. Păturile îi veneau până sub bărbie, salteaua a scârţâit când Adam s-a aşezat pe pat. Brusc, lui Banner i s-a făcut din nou frig.

— Dormi, fir-ar să fie, s-a răstit Adam.

— Nu pot… prea… fffrig…

S-a auzit un sunet înfundat. Oare cizmele au fost aruncate pe podea? Banner nu-şi prea dădea seama. Dar apoi Adam se afla sub pături, alături de ea. Era îmbrăcat şi cald, atât de minunat de cald. Deşi se simţea bine, fizic vorbind, Banner se jeluia în sinea ei. Ăsta era patul lui Adam, patul femeii aceleia. Ea nu aparţinea acelui loc.

Zăpada era înaltă şi continua să ningă. Adam Corbin s-a încruntat, a sorbit iar din cana cu cafea şi a blestemat viscolul care avea să-l oblige să trădeze secretul pe care-l păstrase o viaţă întreagă. O’Brien dormea în patul din cealaltă parte a cabanei. Curând o să se trezească, refăcută după atâta odihnă

şi o să se pună pe întrebări.

Adam s-a gândit ia cât îl speriase ea în ziua de dinainte şi şi-a regretat promisiunea pe care i-o făcuse de a nu o trata ca pe un copil. În momentul acela, nimic n-ar fi fost mai potrivit decât s-o pună pe genunchii lui şi să-i dea cu biciul pe fundul gol.

A zâmbit. Mă rog, poate că mai exista şi încă un singur lucru mai potrivit pe care i l-ar fi putut face. Adam a făcut un pas spre pat, dar s-a oprit. Nu era momentul pentru făcut amor. Banner fusese aproape de moarte ziua trecută. Slavă Domnului, nu murise, s-a gândit el. S-a dus iar la fereastră şi a studiat ninsoarea care nu se oprea, dorind să găsească o metodă prin care el şi Banner să coboare muntele fără primejdii, întrebându-se dacă într-adevăr era cald în şopron, după cum îl asigurase Lulani.

Banner a deschis ochii. Interiorul cabanei era învăluit în umbre mişcătoare şi mirosea a mâncare gătită bine. A strigat.

— Adam?

L-a răspuns o voce de femeie.

— El este cu... el nu este aici. Vrei să mănânci?

Lui Banner parcă îi bătea inima în gât. De-abia de putea desluşi silueta subţire care stătea lângă soba din cealaltă parte a încăperii.

— Tu eşti femeia lui, i-a spus pe un ton lipsit de vlagă.

A urmat o tăcere şovăitoare înainte de a se auzi răspunsul.

— Da.

Banner ar fi preferat să moară. El o minţise. Adam o minţise.

— Eu sunt soţia lui Adam, a zis cu duritate, ducându-şi genunchii la gură şi apucându-i cu braţele.

— Da. Femeia s-a apropiat. Adam a vorbit despre tine.

„Adam a vorbit despre tine”. Cuvintele fuseseră pronunţate fără nicio nuanţă, fără ciudă sau indignare. Oare femeii nu îi păsa? Îl iubea atât de tare pe Adam încât nu-i păsa că o înşela?

Banner era îndurerată. Era foarte posibil. Trebuia să ia în consideraţie ideea de a-l părăsi pe Adam.

— Ăsta e patul tău? A mormăit, copleşită de durerea care devenea tot mai puternică.

— Da. Ţi-e foame?

Banner a studiat-o pe amanta soţului ei, era înaltă şi probabil indiană, părul şi pielea erau închise la culoare, dar din cauza luminii slabe, nu-şi putea dă seama de alte amănunte.

— Nu, mulţumesc.

— O să-l iubeşti? A întrebat-o femeia pe un ton ciudat, indiferent. Întotdeauna o să te porţi frumos cu Adam?

Să se poarte frumos cu el? Dacă ticălosul ăia ar fi fost acolo, Banner i-ar fi scos ochii. A izbucnit zgomotos în lacrimi. Femeia a mângâiat-o pe umăr.

— Lasă, micuţo, face rău să te chinui atâta. Dormi, mănâncă. Mâine, du-te înapoi în oraş. Spunând aceste vorbe misterioase, femeia stingea lucrurile de prin cabană, aţâţa focul, fredona de parcă n-ar fi fost dată afară din pat de către soţia amantului ei. În final, a revenit cu un castron de lemn plin ochi cu ostropel şi i l-a întins cu amândouă mâinile.

— Nu pot mânca, a informat-o Banner, sprijinindu-şi fruntea de genunchii aduşi spre gură.

— E nevoie să mănânci.

— Nu. S-a auzit un păcănit uşor, femeia lui Adam aşezase castronul pe podea, lângă pat şi după aceea Banner a rămas singură. Se auzea prin pereţii solizi cum vâjâia vântul de iarnă şi se izbea în ferestre.

Banner a încercat să se dea jos din pat şi şi-a dat seama că era mai slăbită decât crezuse, aşa că a căzut înapoi pe saltea. De câte ori o înşelase Adam aici, între aceste pături? Un ţipăt de durere înăbuşită şi de furie i-a scăpat fără de voie, exact în clipa în care s-a deschis uşa cabanei şi a intrat Adam, aducând un braţ de lemne de foc.

— Ce-i cu tine, O'Brien?

Banner a ţipat din nou, s-a aplecat să înhaţe castronul cu carne şi l-a azvârlit în el.

— Mincinosule! A răcnit. Mincinos mizerabil ce eşti!

El n-a părut deloc impresionat de atac şi s-a îndreptat spre foc unde a lăsat să-i cadă lemnele aduse cu braţul.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Femeia ta! Ea se află chiar aici… Banner Corbin tremura cuprinsă de friguri… tu, bastardule, bastardule!

Adam s-a dus la ea, a apucat-o de umerii goi şi a scuturat-o viguros.

— Încetează, O'Brien! Tu nu Înţelegi nimic!

Banner s-a pus pe râs, convulsiv, isteric, întocmai ca o nebună pe care o văzuse ea odată la spital.

— Am văzut-o cu ochii mei, am vorbit cu ea…

— O'Brien!

Râsul de maniacă s-a transformat în suspine adânci, cutremurătoare.

— Te urăsc, Adam. Te urăsc!

Banner se aşteptase ca el să se înfurie, să nege, se aşteptase la orice, însă nu la ceea ce a făcut. A strâns-o lângă el şi a luat-o în braţe.

— Nu, a rugat-o. Nu.

Ea i s-a zbătut în braţe, în acelaşi timp cu repulsie, dar şi atrasă de acest bărbat.

— Lasă-mă în pace, nu mă atinge…

Adam nu-i dădea drumul.

— Tu ai văzut-o pe Lulani, i-a spus blând. Ţi-am spus că această cabană aparţine unei prietene de-a mea şi aşa este. E a lui Lulani.

— Amanta ta! Banner izbea cu pumnii în

haina groasă de lână a lui Adam.

— Nu. Prietena mea.

— Prietenă!

— Da.

— Te dispreţuiesc. Lăsaţi-mă-n pace, să nu mă mai atingi de-acum înainte!

— La o gură bună de aer, O'Brien şi încetează să mai gândeşti ca o găină. Crezi că aş fi fost atât de tâmpit, încât să te aduc aici dacă Lulani ar fi fost femeia mea?

Banner tremura. Nu mai ştia ce să creadă. Putea doar simţi şi nu simţea altceva decât o durere sfâşietoare.

— Eram prea departe pe munte şi gata să îngheţ. Ce altceva puteai face decât să mă aduci aici?

El nu i-a răspuns, ci a băgat-o pe Banner din nou în pat şi acest lucru putea să reprezinte o replică.

— Unde o să doarmă ea, aici cu mine? L-a întrebat Banner cu ironie.

— E o sobă în şopron, ea stă acolo.

— Ce plăcut pentru ea!

Adam s-a îndepărtat de pat.

— O să-ţi aduc alt castron cu ostropel, i-a spus, ajuns la capătul răbdării.

— N-o să mănânc.

— Ba da, i-a replicat el moale. A urmat un sunet înăbuşit, clinchetul capacului de la ceainic, zgomotul unei linguri de lemn.

— Ţi-e ruşine cu Lulani? De-aia ţii secrete vizitele tale la ea?

Cu toată lumina scăzută, Banner îl vedea încordându-şi umerii.

— Sigur că nu mi-e ruşine cu ea. E o prietenă bună, una dintre cele mai bune prietene din viaţa mea.

— Atunci de ce nu vorbeşti despre ea?

Tăcere…

— Adam.

El a venit iar lângă ea şi i-a vârât în gură o lingură cu ostropel. Ea a scuipat-o în el.

Adam i-a deschis gura cu forţa.

— Încearcă să mai fad asta încă o dată, O’Brien, a gâfâit şi o să te trag afară din pat şi o să mătur cu tine cabana fără să-mi pese de verişoara ta de încăpăţânată şi de bănuitoare ce eşti!

Când lingura s-a apropiat din nou de gura ei, Banner a mâncat. Trebuia. Dar asta nu însemna totodată să fie şi politicoasă.

— Ea te satisface?

Chipul lui Adam s-a întunecat, scăldat în lumina flăcărilor.

— Pe tine Sean Malloy te satisfăcea? I-a întors-o el.

Aceste vorbe au izbit-o aproape fizic pe Banner. Din ochi i-au ţâşnit lacrimi, iar prin vene i s-a răspândit furia, înfierbântându-i sângele.

— Da! A minţit, dorind să-l rănească pe Adam aşa cum o rănise el pe ea. Adam a închis ochii o clipă, iar când i-a redeschis, erau ochii încărcaţi de cruzime, ca ai unui străin.

— Şi el ţi-a dat lecţii grozave, nu? Presupun că ar trebui să-i fiu recunoscător bunului Sean.

Încăperea era încărcată de mânia lui Banner; inima îi bătea rapid, iar ochii îi scânteiau. Banner a dat să îl zgârie pe Adam drept pe faţă. Dar Adam a strâns-o de încheietura mâinii şi a oprit-o.

— Nu aşa, a avertizat-o pe un ton jos, brutal.

După aceea a obligat-o pe Banner să mănânce absolut tot ce se afla în castron până la ultima bucăţică.

Mult mai târziu, când s-a urcat lângă ea în pat, gol şi puternic, ea s-a întors agitată cu spatele. Adam a răsucit-o din nou spre el.

— Lulani nu este femeia mea, i-a spus fierbinte. Tu eşti şi o să rămâi; pentru Dumnezeu, poartă-te ca atare!

Banner şi-a adunat saliva în gură şi l-a scuipat. Cu o rapiditate teribilă, el s-a urcat deasupra ei. A ţinut-o cu mâinile de încheieturi, întinzându-i braţele deasupra capului, coapsele lui o apăsau cu greutatea granitului.

Ochii lui albaştri ca cerneala sclipeau şi îşi arăta dinţii precum un animal sălbatic înfuriat.

— Desfă-ţi picioarele, O'Brien, a mormăit.

Banner s-a zgâit la el cu ură şi cu iubire. Mai rău decât atât. Îl şi dorea. Chiar şi acum, cu tot ceea ce ştia, ceva mai tare decât ea îi poruncea să-l primească.

— Du-te dracului! A şuierat.

— Dracul e acolo unde te afli tu, O'Brien, a spus Adam. Şi nu numai, oricât de paradoxal ar părea. Tu eşti soţia mea şi ăsta e un lucru pe care n-o să mi-l refuzi!

Banner a început să se zbată şi să se

zvârcolească sub el, plângând de furie. O s-o aibă în patul lui Lulani, nu-i putea ţine piept. Nu reuşea!

— Du-te la ea şi lasă-mă în pace pe mine!

Cu un genunchi, Adam i-a desfăcut picioarele, îi simţea căldura, masculinitatea sălbatică, poruncitoare, care nu admitea respingerea. El i-a lăsat mâinile din strânsoare şi a alunecat mai jos ca să îi sărute îndelung sânul drept. Banner a gemut şi a încetat să se zvârcolească.

S-au cuplat cu sălbăticie, Adam şi Banner se izbeau unul în celălalt cu pasiunea lor feroce şi duşmănoasă, amândoi febrili, amândoi gemând de plăcere. Au atins culmea într-un tumult de încordare nervoasă care i-a făcut să scoată răcnete răguşite în care se împleteau victoria şi înfrângerea.

Adam părea decis s-o supună pe Banner şi, după expresia feţei lui, s-a gândit că Adam o ura.

— Ţi-e destul de cald acum? A întrebat-o, trăgând de pe balansoarul din partea ei pielea de urs şi acoperind cu ea picioarele lui şi ale lui Banner.

— Delicios, a zis ea cu o aciditate dulceagă.

Ninsoarea se oprise, dar era teribil de rece în dimineaţa aceea. La fel de rece ca şi sclipirea din ochii lui Adam.

— Dacă te bate gândul să pleci când o să ne întoarcem pe Port Hastings, a zis el, nu-ţi pot spune decât un singur cuvânt de avertisment: Să n-o faci!

Trăsurica, trasă de doi cai solizi se îndepărta de cabana lui Lulani. Era greu de călătorit prin nămeţii mari, înghеţaţi.

— În ce mă priveşte pe mine, i-a răspuns Banner cu bărbia împinsă în sus, plecarea nu poate fi decât o simplă formalitate. Nu mai eşti soţul meu de-acum înainte, eşti doar un bărbat care m-a luat cu asalt.

Adam a râs din gâtlej nu prea amuzat.

— Te-am luat cu asalt, da? Şi acum îţi simt călcâiele izbindu-mă în fund, O’Brien. Cine pe cine a luat cu asalt?

— Te urăsc!

El i-a zâmbit cu răceală.

— Ştiu, i-a spus şi a apucat-o zdravăn de coapsă, vârându-şi mâna sub adăpostul discutabil al păturii din poală.

— Încetează cu asta!

Adam îi ridică fustele, ele au ajuns încet, dar sigur, până la mijloc.

— Când o să te înveţi minte? A suspinat el.

Banner gemea neajutorată în vreme ce el scotocea printre flanelele pe care le îmbrăcase pentru a-i ţine de cald.

— Termină… nu…

Adam a râs iar, frământând-o lent cu degetele lui fermecate.

— Să termin? Nici prin gând nu-mi trece, O’Brien. Vreau să te văd cum mă urăşti.

Banner s-a cutremurat, înroşindu-se la faţă. Asta era tortură curată, o tortură scandaloasă, imposibil de înţeles. Atunci de ce îi plăcea atât de tare?

— O să te urăsc, jur că aşa o să fac!

— Văd şi eu asta, a zis tărăgănat Adam.

Acum respiraţia lui Banner se accelerase, gâfâia febril, genunchii ei, trădătorii, se desfăceau.

— Oh, Dumnezeule, te rog!

— Să mă opresc? A bâiguit el.

— Să te ia dracu!

Adam nu-i dădea nicio şansă; cu degetul mare o excita măiestrit, iar cu celelalte

degete o cucerea total.

— M-a luat dracu în ziua în care tu ai apărut în viaţa mea, i-a răspuns.

Banner şi-a lăsat capul pe spate, ţinând ochii închişi. Inima îi pulsa rapid, iar înăuntrul ei creştea o fierbinţeală brutală, disperată. Clătinarea şi alunecarea trăsurii, care-şi continua drumul, îi intensificau senzaţiile tulburătoare pe care Adam le stârnea înăuntrul ei.

— Oh, a gemut ea cu disperare. Oh…

Adam râdea.

— Spune-mi că îmi aparţii.

Banner gâfâia sub puterea dulce a presiunii lui şi de aceea şi-a scuturat capul cu încăpăţânare.

— Spune-mi, Banner!

Lumea parcă s-a prăbuşit, desfăcându-se în bucăţi când, în final, Banner l-a ascultat.

Au ajuns Ia Port Hastings la apusul soarelui şi au fost întâmpinaţi cu încântare de Maggie şi Katherine. Nu se petrecuseră mari dezastre cât timp lipsiseră, dar mai mulţi oameni lăsaseră vorbă că ar avea nevoie de serviciile unui doctor.

— Du-te la culcare, O’Brien, i-a poruncit

Adam când se aflau în căldura primitoare a bucătăriei lui Maggie. O să fac eu consultaţiile.

Altădată Banner s-ar fi opus. In seara aceea era prea obosită şi prea năucă, aşa că s-a predat fără luptă. Urcând însă pe scările din dos, dorindu-şi o baie şi o odihnă prelungită. A simţit cum i se trezea mândria. Dacă Adam Corbin îşi închipuie că va mai profita de favorurile ei în noaptea aceea, după tot ceea ce îi făcuse, se înşela.

În grabă, fără a solicita ajutorul lui Maggie, Banner a mutat lucrurile care îi aparţineau din camera lui Adam în camera de oaspeţi aflată în celălalt capăt al holului. Terminând cu asta şi-a făcut baie, s-a înfăşurat într-o flanelă groasă şi a trecut cu hotărâre dincolo de uşa de la camera soţului ei. În camera ei proprie, a ei măcar pentru noaptea aceea, Banner a zăvorât uşa şi s-a vârât în pat. Adormise încă înainte de a reuşi să se acopere bine.

Adam se dusese hotărât să o înşele. Şi-aşa O'Brien îl considera un fustangiu, aşa că, pentru Dumnezeu, de ce n-ar face-o?

— Arăţi ca dracu, a comentat Bessie,

aşezându-se pe pat şi încrucişându-şi picioarele bine făcute. Bei ceva?

Adam şi-a încrucişat braţele, stând sprijinit de un birou. Probabil că ea murea de frig în ciorapii aceia subţiri şi cu lucruşorul ăla prea scurt din satin cu dantele, cum dracu o chema?

— Bombon, i-a zis până la urmă.

Bessie s-a ridicat şi i-a turnat băutura cerută.

— Roşcata nu-ţi oferă ceea ce ai tu nevoie? A croncănit ea.

Lui Adam i s-a întors stomacul pe dos. Cum să nu? O'Brien îi oferea ce îi trebuia lui şi încă mai mult decât îi dădea el ei, dar n-avea de gând să discute despre soţia lui cu târfa asta.

Bessie s-a îndreptat spre el şi i-a luat băutura din mână. N-a lăsat să se vadă că îi păsa de tăcerea lui.

— A trecut multă vreme, iubitule, i-a spus.

— Mda, a zis el încruntându-se la pahar.

Bessie şi-a pus mâinile pe umerii lui într-un gest familiar, îndemânatic.

— Nu te teme! Bessie ţine minte ce anume îţi place ţie.

Adam s-a smucit de lângă ea şi s-a întors. Pe o masă din apropiere erau cărţi de vizită şi el a luat una în mână, dar n-a reuşit să descifreze niciun cuvânt. Poate că Bessie ţinea minte ce îi plăcea lui, dar el? Lui nu-i era capul decât la Banner şi la felul în care îl putea ea face să moară şi apoi să învie din nou.

Adam şi-a vârât agale o carte de vizită în buzunarul hainei. Bessie era în spatele lui şi îl ţinea cu ambele mâini de mijloc.

— Ea n-o să afle niciodată, l-a asigurat plină de înţelegere. Şi îţi promit că o să ne simţim bine.

— S-ar putea, a gâfâit Adam exasperat şi eliberându-se din strânsoarea ei, dar ar fi al dracului de stupid. Trebuie să plec acasă.

Bessie s-a strâmbat când el i-a întins nişte bani; era pentru prima oară că o plătea.

— Voiam să mă ofer ţie în loc de dar de nuntă! A protestat ea.

Ironia situaţiei l-a făcut pe Adam să râdă cu grosolănie în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Oricum, îţi mulţumesc, i-a aruncat peste umăr, ieşind din încăpere.

Banner Corbin a dormit toată noaptea, deşi nu prea grozav. Aşteptase într-un fel ca Adam să îi bată în uşă continuu sau chiar să spargă uşa.

S-a odihnit superficial, incomplet şi înspre dimineaţă a visat că Adam şi Lulani făceau dragoste în patul unic din cabană. Niciunul dintre ei nu se sinchisea că Banner era afară, în bătaia vântului şi sub ninsoare, îngheţând până la moarte.

Capitolul 11

Fredonând, Francelle Mayhugh s-a aşezat la biroul el şi-a netezit fusta şi a scos husa maşinii de scris. Lângă ea se afla un teanc de note şi scrisori, toate scrise de mâna lui Adam şi aproape indescifrabile.

Adam a intrat în birou în vreme ce se lupta să descifreze un studiu arid asupra vezicii biliare a cuiva. Francelle şi-a amintit toată bârfa aceea delicioasă din seara trecută, de la cină, cu tatăl ei şi cu şeriful Peters şi s-a simţit invadată de o speranţă nebună.

— Bună dimineaţa, a cântat ea.

Adam s-a încruntat la un punct aflat pe

peretele din spatele ei, de parcă ea ar fi fost transparentă, apoi şi-a trecut o mână prin păr. Era evident că nu se odihnise bine în acea noapte; deşi se dichisise ca lumea, avea cearcăne sub ochi, iar gura îi trăda nervozitatea.

— N-ai văzut-o pe nevasta mea? A explodat de parcă Francelle ar fi fost cea care o ascundea pe undeva pe ticăloasă.

— Nu, i-a răspuns secretara cu demnitate. Dacă dumneavoastră nu ştiţi unde este, de unde să ştiu eu?

Adam a părut gata să ucidă o clipă, apoi a oftat.

— Chiar aşa, de unde să ştii? A revenit, după care s-a dus spre sobiţa din colţ şi şi-a pus singur cafea din preparatul veşnic gata şi niciodată apreciat.

Francelle s-a foit în scaun.

— Marshal Peters a venit la noi la cină aseară, a zis prevenitoare.

Adam şi-a ridicat cana cu cafea în ironie.

— Ura! A zis.

Francelle s-a îmbujorat. Ca bărbat cu o nevastă care avea şi un soţ de rezervă, Adam se comporta cam năbădăios.

— Şeriful ne-a povestit mie şi lui Tati despre irlandezul acela, domnul Malloy?

Spre satisfacţia ei ascunsă cu grijă, Adam a rămas ţeapăn. Pentru prima oară în viaţă, el o observa pe Francelle Mayhugh şi o asculta cu atenţie.

— Şi ce-ai aflat despre el?

Francelle a dat din umeri.

— Este un târâie-brâu după părerea şerifului Peters. Un beţivan şi o brută…

Adam arăta acum de-a dreptul ameninţător.

— Şi?

— Şi, a îndrăznit Francelle, ridicându-se de pe scaun într-un impuls de clarificare, el afirmă sus şi tare că este căsătorit cu soţia dumneavoastră!

Pe gâtui lui Adam s-a încordat un muşchi.

— Aşa am auzit şi eu, a zis el pe un ton jos, dar încărcat de furie.

Francelle a rămas încremenită. Era atât de uluită încât s-a pierdut cu firea şi a uitat de cuvântarea pe care şi-o pregătise din timp.

— Dumneavoastră ştiţi? A strigat. Şi nu vă pasă chiar deloc, doctore Corbin, că v-aţi

putut căsători cu o… O bigamă?

— Banner e divorţată, Francelle. Deşi asta nu este treaba ta, mi-ar părea bine să le comunici acest fapt lui Peters, tatălui tău şi tuturor celor care bârfesc de zor prin oraş.

Francelle s-a prăbuşit la loc în scaun, rănită. Se aşteptase ca Adam să declare nulă acea căsătorie, furios şi să vină spre ea până la urmă, pentru a-şi găsi o mângâiere. Nu se aşteptase să o apere cu îndârjire pe acea femeie care nu-l merita.

— Straniu, a zis ea cu nepăsare, dar domnul Malloy a dispărut imediat după ce a proclamat faptul că el şi doctoriţa O'Brien sunt căsătoriţi. Nu-i ciudat?

Adam şi-a terminat cafeaua şi doar jocul uşor al muşchilor de pe obrajii proaspăt raşi îi mai trăda supărarea.

— De ce mă plictiseşti cu toate astea, Francelle?

Răspunsul la întrebarea lui era complicat şi dureros, aşa că Francelle a preferat să nu i-l dea.

— M-am gândit doar că trebuia să aflaţi ce se spune despre dumneavoastră şi soţia dumneavoastră, nimic altceva.

— Mulţumesc, i-a zis Adam rânjind ironic şi înclinându-se uşor, apoi a pus jos cana şi-a luat trusa şi a plecat pe teren.

După ce uşa s-a închis în spatele lui, Francelle şi-a pus capul pe braţe şi a bocit pentru că Adam nu ştia cât îl iubea ea şi probabil că nici nu i-ar fi păsat chiar dacă ar fi aflat. Ce soţie bună i-ar fi fost ea, de n-ar fi apărut neruşinata aia de Banner O'Brien, care nu se mulţumea cu un soţ, ci trebuia să aibă de-a dreptul doi.

Banner se simţea foarte obosită şi slăbită.

— Bună dimineaţa, Francelle, a zis ea cu un oftat.

Francelle s-a holbat la ea:

— Bună dimineaţa!

— Adam a şi plecat?

Fata a dat din cap, a măsurat-o din priviri pe Banner şi a zâmbit misterios, apucându-se iar de lucru.

Banner şi-a turnat cafeaua şi s-a întors în birou. Poate că era preferabil să nu se confrunte cu Adam azi; nu se simţea predispusă să asiste la o nouă izbucnire.

A luat de pe biroul lui Adam un text despre anatomia piciorului la om şi s-a pus

pe citit. Dacă nu avea pacienţi, putea cel puţin să mai afle câte ceva.

— Doctore?

Banner s-a uitat în sus şi a văzut-o pe Francelle în prag.

— Da?

Fata era vizibil maliţioasă şi amuzată.

— E aici o femeie care vrea să te vadă.

Se întâmpla rar ca un pacient să ceară în mod special să fie consultat de Banner; cei mai mulţi îl preferau pe Adam. S-a ridicat şi şi-a netezit fusta înainte de a o urma pe Francelle într-una din sălile de consultaţie.

— Bună ziua, doamnă Corbin, a zâmbit Bessie, prostituata care-i arătase atâta interes lui Adam în prima zi, la bordul vaporului Silver Shadow. Banner simţea o încordare în salutul politicos, dar i-a zâmbit femeii la fel cum îi zâmbise ea.

— Ce pot face pentru dumneata?

— Mă doare în gât, a zis Bessie, cu ochii ciudat de voalaţi; deşi erau fixaţi drept pe chipul lui Banner. Şi mă doare în piept.

Banner s-a dus spre uşă, poate că îşi imaginase că femeia aceea nu venise la consultaţie şi i-a cerut Francellei să-i aducă

trusa.

După o aşteptare plictisitoare, fata a adus lucrurile cerute şi Banner şi-a scos stetoscopul.

— Ai tuşit mult?

Bessie a zâmbit după ce s-a lăsat examinată puţin.

— Nu.

Lui Banner plămânii femeii i se păreau sănătoşi şi când i s-a uitat în gât, n-a găsit niciun motiv de durere. Încruntându-se, s-a dat înapoi de lângă masa la care stătea Bessie şi şi-a pliat braţele.

— De fapt pentru ce ai venit să mă vezi? A întrebat-o.

— Doream să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Soţul dumitale a venit la mine noaptea trecută.

Banner a simţit că amuţeşte. A căutat să nu se vadă starea ei.

Părea neîncrezătoare. Chiar generoasă.

— Chiar aşa?

— Da, i-a replicat Bessie cu fermitate. Dacă tu n-ai chef să-i porţi de grijă, suntem o grămadă care putem să ne ocupăm de el.

Dar îmi placi, roşcato şi ăsta-i motivul pentru care am venit. Vreau să te ajut.

Banner n-a spus nimic; se gândea prea profund la modul în care ea se mutase din dormitorul lui Adam în noaptea trecută.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Nu te cred, a minţit Banner.

Bessie şi-a strâns gura senzuală.

— Atunci n-ai decât să te uiţi în buzunarul hainei lui Adam din noaptea trecută, scumpi.

— Ieşi afară!

Femeia s-a ridicat şi-a aranjat cu atenţie haina ţipătoare, cu blană pe margini.

— Eu îţi pot povesti cum li place să-i faci bărbatului tău, i-a zis pe un ton melodios care i-a mărit brusc tensiunea lui Banner.

— Mulţumesc frumos, dar cred că mă pricep şi eu. Vrei să pleci de-aici, te rog?

Bessie s-a legănat şi a pornit-o spre uşă.

— Nu-i nevoie să-mi tot repeţi, dulceaţo, sunt binecrescută. Vezi să nu uiţi să cauţi în buzunarul hainei.

După ce s-a închis uşa şi a rămas singură cu această nouă supărare, Banner şi-a plecat capul. Acum ştia de ce Adam nu

venise în camera de oaspeţi noaptea trecută, furios ca de obicei. EI nu fusese acasă. Poate că nici nu-şi dăduse seama de gestul sfidător al soţiei lui sau nici nu-i păsase.

Banner a mai zăbovit câteva minute pentru a-şi reveni şi apoi a trecut pe lângă Francelle cea batjocoritoare ca să-şi ia cartea pe care o citise mai înainte. N-avea să mai intre de-acum înainte în dormitorul lui Adam, în niciun caz. Nu, cel puţin până când el n-o să-şi ceară scuze şi n-o să înceteze o dată pentru totdeauna s-o vadă pe Lulani. Dar haina era acolo, ştia ea şi o atrăgea precum un magnet.

În final, convinsă că n-o să-şi găsească liniştea altfel, Banner a plecat din birou, a urcat scările şi a deschis uşa de la Adam…

Haina în chestiune era uşor de găsit; fusese lăsată pe jos la piciorul patului, care era gata făcut. Deşi n-ar fi vrut, Banner s-a dus la haină şi a căutat în buzunar.

Acolo se găsea o carte de vizită, ca şi cea pe care o găsise în altă haină într-o zi în care fusese sigură că o să moară, singură pe o cărare, troienită de munte. A citit-o cu

ochii înceţoşaţi de lacrimi: „Bessie Ingram, Camera 8 Silver Shadow. Discreţia asigurată”. Când a fost în stare să se mişte din nou, Banner a lăsat să cadă pe podea şi haina şi cartea de vizită. Apoi, în grabă şi cu demnitate şi-a mutat şi restul lucrurilor în camera ei proprie.

Adam a înţeles ce se întâmplase înainte de a ridica haina de pe podea sau de a citi cartea de vizită mototolită. Disperarea i-a făcut să îl doară stomacul şi să simtă o gheară în gât. Acum chiar că îl luase dracu, s-a gândit, aşezându-se pe marginea patului şi ţinându-şi capul cu mâinile. Dacă O’Brien nu îl credea că Lulani nu era nevasta lui, cum avea să-l creadă că nu se culcase cu Bessie Ingram?

Adam a înjurat răguşit şi şi-a frecat ceafa cu o mână; îl durea oribil capul în zona aceea. După un timp, s-a ridicat iar în picioare şi s-a dus la şifonier. Era după cum îşi închipuise. Lucrurile Trifoiaşului dispăruseră. A oftat. Se putea duce la ea, o putea târî afară din camera de oaspeţi ca să o aducă înapoi, unde era normal să fie, dar la ce bun? N-o putea forja să îl iubească, iar

el asta dorea de la Banner mai presus de orice altceva.

Casa nu era luminată când Adam a coborât pe scări după o oră ca să se refugieze în biroul lui. Dacă nu reuşea să doarmă, putea măcar citi. N-a izbutit, îi era greu să se concentreze asupra lecturii, normal, aşa că s-a decis să-şi adune gândurile, pentru a ajunge la o concluzie în privinţa felului în care trebuia să se comporte faţă de O'Brien. În micul lui birou, Adam a aprins o lampă, s-a prăbuşit într-un scaun de lemn şi a trecut în evidenţă fără pic de interes cărţile aflate pe rafturi. Numele lui Banner nu-i dispărea din minte; o iubea, o dorea, ea era acum sus, într-un pat îngheţat. Un pat din care el fusese izgonit. Înfuriat, a cotrobăit prin sertarul de jos al biroului şi a găsit o sticlă. Adam a sărit în picioare, a deşurubat capacul de la sticla de whisky şi a băut. Cu fiecare înghiţitură, gândurile i se învălmăşeau mai tare. Adam a început să analizeze ce tâmpit nefericit era în realitate, cu secretul lui stupid şi cu iubirea pentru o femeie gata să-l scuipe şi să-i trântească în faţă amintirea

romantică a măiestriei amoroase a fostului ei soţ la cea mai mică provocare. A ridicat iar sticla; apa de foc i-a ars gâtlejul şi s-a rostogolit în stomacul lui dureros.

— Adam!

A coborât sticla şi a studiat-o pe O'Brien, întrebându-se dacă era ea în persoană sau fantoma invocată de el.

— Îhî?

— Ce faci?

Era reală, perfect. Şi încă în stare războinică, judecind după înfăţişarea scormonitoare şi atitudinea de nevastă cu care se repezise spre el.

— Beau, i-a spus, cuvântul fiind ciudat de greu de pronunţat.

— Văd asta. Ar trebui să te afli în pat.

Adam şi-a ridicat o sprânceană şi a rânjit.

— Într-adevăr, madam, aşa ar trebui. Totuşi nu sunt acolo.

— E evident.

— O să mă duc dacă vii şi tu, a râs el.

Banner şi-a încrucişat braţele pe corsajul cămăşii din flanel şi s-a uitat la sticla pe care Adam continua să o ţină în mână.

— De ce nu faci biberon din sticlă ca s-o

iei în pat?

Adam s-a încruntat la whisky.

— Mi se pare că ea face referiri la maturitatea mea emoţională, s-a mărturisit el lichidului de culoare aurie.

— Şi mai zici să eşti doctor! S-a răstit O'Brien, iar vocea ei a pătruns până în creierul amorţit al lui Adam. Dacă cineva se îmbolnăveşte? De mare ajutor ai putea fi tu acum!

Adam şi-a unit sprâncenele şi a studiat-o pe O'Brien jignit şi cu un fel de aprobare solemnă.

— La nevoie te-aş trimite pe tine, i-a spus.

— Du-te la culcare, Adam.

— Oh, nu. Prea frig. Sunt prea singur.

— Fireşte. Lulani este prea departe ca să te încălzească, dar Bessie e mai aproape. Ştii doar, discreţia e asigurată!

Adam a râs, fapt ciudat de vreme ce se simţea atât de distrus şi de mizerabil.

— Apropos, ce fel de nume este Lulani pentru o piele-roşie? S-a repezit O'Brien, arătând îmbujorată, furioasă şi teribil de atrăgătoare…

— Lulani nu e indiană, a bodogănit Adam.

Este din Hawaii.

La dracu, de ce spusese asta. A dus sticla la gură şi a băut ca să se ferească să mai spună altceva.

— O să încetezi cu vizitele la ea.

— Adam a pus sticla jos şi-a coborât picioarele pe podea şi şi-a frecat cu degetele ochii dureroşi.

— Nu.

O'Brien s-a răsucit rapid şi a ieşit ca o furtună; în felul acesta el a izbutit să n-o cheme înapoi şi să-şi păstreze secretul.

A trecut o săptămână, apoi alta. Adam nu s-a dus în camera de oaspeţi, nici n-a încercat s-o ademenească pe Banner să se întoarcă în patul lui. În 22 februarie s-a dus din nou pe munte. De astă dată, totuşi, Banner n-a făcut nicio tentativă de a-l urmări.

— De ce stai cu el? A întrebat-o blând Melissa, cu ochii el de un albastru cristalin aţintiţi asupra cumnatei. Banner n-a băgat în seamă întrebarea, cel puţin pe moment. Ce să-i răspundă când nici ea nu ştia?

— Te simţi mai bine? S-a eschivat ea, aranjând mai bine pătura pe Melissa şi

umplându-i cana cu ceai. Păcat că vizita ta aici a fost perturbată în felul ăsta.

— Mâine o să mă simt mai bine, a zis Mellisa ridicându-şi mândră bărbia. Singurul lucru bun la crampe. Faptul că vin, apoi se termină. Banner s-a clătinat. Crampe. Când o durase pe ea ultima oară, de când nu mai avusese ea un ciclu? Melissa s-a încruntat.

— Banner? Ce-i cu tine?

— Oh, nu! A şoptit Banner, deplasându-se dintr-o parte în alta a încăperii şi frângându-şi mâinile. Nu, nu…

— Banner!

Ea s-a oprit în faţa cumnatei. Decembrie. Din decembrie nu mai sângerase, din săptămână de când venise din Oregon în Port Hastings!

— N-am nimic, a minţit ea ca să potolească îngrijorarea din ochii Melissei…

— Ba ai, a insistat fata, punând brusc alături cana. Banner Corbin, o să-mi spui imediat care-i problema!

Banner s-a trântit pe un scaun de la piciorul patului Melissei. Se înstrăinase de soţul ei, un soţ pe care plănuise îndurerată

să-l părăsească. Umblau tot felul de bârfe despre ea şi Sean, care se putea întoarce în orice clipă. Şi acum, colac peste pupăză, se putea să fie gravidă!

— Cred că o să am un copil! S-a jeluit Banner, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Melissa a îmbrăţişat-o lăcrimând.

— Oh, e minunat, Banner! Acum totul se va aranja…

Banner hohotea. Se va aranja? Cum, când Adam făcea probabil dragoste cu Lulani în vreme ce Sean voia să o omoare pe Banner? Şi-aşa îi era destul de greu să-şi suporte propria situaţie, dată fiind atitudinea pe care o aveau cei mai mulţi oameni faţă de o femeie doctor. Ce-ar fi fost să trebuiască să-şi câştige traiul pentru ea şi copil?

— Banner, nu plânge, a pledat Melissa, legănând-o ca pe un copilaş. Dacă Adam nu se sinchiseşte de tine, Mama, Jeff, Keith şi cu mine o să avem grijă de tine. Noi suntem acum familia ta.

— Voi sunteţi familia lui Adam.

— Mă rog, tot o să fim de partea ta!

Banner nu se simţea mângâiată cu atâta lucru. Toată dragostea din lume n-avea

niciun preţ dacă nu venea din partea lui Adam.

Hotărât să o cruţe pe O'Brien împreună cu restul familiei de proasta lui dispoziţie măcar o dată, Adam a trecut pe lângă casă la întoarcerea de pe munte şi s-a dus la Silver Shadow. O să bea puţin, o să mănânce o friptură bună, curând o să se simtă mai bine. Păşind pe rampa de scânduri, Adam a analizat-o pe Bessie şi uşurarea ciudată pe care i-o oferea ea. Dumnezeu ştia, cu O'Brien dormind în altă cameră şi arătându-i clar că ar prefera să se cupleze cu o gorilă, dar cu el nu, îşi putea oferi o consolare feminină.

Cârciuma era bine luminată şi un pic prea zgomotoasă pentru gustul lui Adam, dar s-a dus la bar gândindu-se cât de oribil de însurat era. Oare chiar nu trecuseră decât două luni de când era capabil să vină la stabilimentul lui Temple Royce şi să-şi facă plăcerile fără nicio mustrare de cuget?

Bordelul era înţesat de lume în noaptea aceea; pe scenă cânta un firicel de fată blondă cu ochii întunecaţi, fără expresie. Adam şi-a cumpărat ceva de băut şi s-a

apropiat încercând s-o asculte. În loc s-o audă pe ea, i-au ajuns la urechi vorbele lui Cam Peters, şeriful, care stătea la o masă alăturată, cu paharul în mână, în centrul atenţiei.

— Mi-am dat seama că un singur bărbat nu poate să-i ajungă încă de la prima vedere, răcnea Peters. Nu, domnule, nu-i nevoie să-mi spună cineva că în roşcata aia e atâta patimă cât să marcheze pe viaţă un bărbat!

Adam şi-a încordat mâna pe pahar; a citit întâi cu atenţie inscripţia de lângă scenă în ideea că o să-şi pună astfel gândurile la punct: „Faney Jordan. Cântă. Dansează. Face scamatorii.”

— Vă asigur că n-am nicio alternativă, a continuat Peters, fără a-şi da seama de bărbatul care se afla drept în spatele lui. E contrar legii ca o femeie să aibă doi soţi, chiar dacă unul dintre ei e un Corbin.

Stewart Henderson se afla şi el la masă şi a ridicat paharul în semn de aprobare, apoi a vorbit limpede fără firele care îi ţinuseră maxilarul la locul său.

— Domnul Royce a dorit să aibă de-a face

cu ea, dar era deja…

Cam Peters a izbucnit într-o chicoteală libidinoasă.

— Doi soţi! S-a minunat. Recunosc că de-ar vrea şi un al treilea, s-ar găsi mulţi bărbaţi să aştepte la rând!

Adam şi-a închis ochii.

— Încetaţi, a zis el pe un ton tunător, care a reuşit să înăbuşe vocea tremurată a lui Faney Jordan şi toate celelalte zgomote din cârciumă. Peters s-a răsucit în scaunul lui şi pe faţa lui grosolană a apărut spaima.

— Adam! Isuse, n-am ştiut că erai…

Adam şi-a pus jos paharul, luptând cu furia criminală care clocotea în el.

— Evident că n-ai ştiut, a zis. Dar trupul lui părea a acţiona independent de raţiune; s-a apropiat de Peters şi l-a apucat de revere cu pumnii care îl dureau, zguduindu-l pe om din toate puterile. Continuă, Cam, a zis pe un ton de îngropăciune. Spune-ne totul despre nevastă-mea şi cei doi soţi ai ei.

— Cristoase, Adam…

— Vorbeşte. Ştii multe pe tema asta.

— N-am nimic de spus!

Din spirit de conservare, Adam i-a dat

drumul şerifului şi l-a privit cum se cufundă înapoi pe locul lui cu toată demnitatea unei gelatine. Fata de pe scenă a început să cânte din nou. Adam s-a întors la bar, la băutura lui care acum nu-l mai ispitea deloc. Nu mai avea chef nici de friptură, nici nu mai poftea la o femeie.

Pe deasupra, nu dorea câtuşi de puţin s-o audă cântând pe Faney Jordan. Dorind din suflet să n-o fi întâlnit niciodată pe Banner O'Brien, să n-o fi luat de nevastă şi-a adunat ultimele puteri şi s-a dus acasă.

Şeriful se clătina de pe un picior pe altul, arătând şovăitor şi supărat în lumina puţină a dimineţii.

— Mă tem că trebuie să veniţi la puşcărie cu mine, doamnă Corbin, a zis.

Banner s-a clătinat şi i-a aruncat o privire Francellei, care îşi găsise brusc de treabă cu maşina de scris.

— Puşcărie? A repetat crezând că n-a auzit bine.

— E contra legii să aveţi mai mult decât un singur soţ, a spus solemn şeriful.

Banner s-a îmbujorat…

— Cred că nu pricepi, şerifule. Sean

Malloy şi cu mine suntem divorţaţi, am actele doveditoare.

— Aş vrea să le văd, i-a întors-o omul legii.

— O să… nu trebuie decât să caut în trusă.

— Perfect, doamnă O'Brien. Minunat.

Banner s-a repezit în birou, a dat deoparte de pe hârtiile, cărţile şi un plic galben. Pentru un om atât de deosebit, Adam era cam prea dezordonat, s-a gândit. Şi unde era el acum, când avea nevoie de el ca să-i spună şerifului că ea era nevasta lui şi a nimănui altcuiva?

Şi-a găsit trusa şi a deschis-o, băgând mâna înăuntru unde îşi păstra nu numai hotărârea de divorţ, ci şi documentele care-i atestau titlul de doctor şi certificatele ambelor el căsătorii. Diploma de la Institutul de medicină şi New York era acolo, ca şi certificatul de căsătorie cu Adam Corbin. În schimb hotărârea de divorţ şi licenţa prin care nu mai purta numele lui Sean dispăruseră.

Banner s-a cutremurat. N-avusese cum să piardă hârtiile, nu le scosese niciodată din trusă. Niciodată.

— Doctore? A insistat şeriful Peters din

biroul de dincolo. Găsiţi documentele alea?

Încet, resemnată în faţa soartei, Banner şi-a scuturat capul.

— Aici erau, trebuie să mă crezi…

— Îmi pare rău.

Banner şi-a închis ochii o clipă, a tras adânc aer în piept şi s-a întors să se uite la şerif.

— Cine… cineva mi-a luat actele. Adam să fi fost? Să fi fost atât de dornic să se elibereze de ea, acum, de când îşi refuza drepturile de soţ?

— Sigur că au fost, a zis şeriful Peters. Acum, poftiţi cu mine.

Banner şi-a înăbuşit un suspin de spaimă şi frustrare. Apoi şi-a ridicat bărbia şi-a luat mantaua şi a ieşit demnă din birou.

După cincisprezece minute, aşa unei celule mucegăite şi strâmte s-a închis după ea.

Zăpăcită, se plimba de colo-colo pe podeaua cu rumeguş, întrebându-se dacă Adam fusese cel care o adusese acolo. Dumnezeu ştia, el putea găsi uşor actele acelea în trusa ei. Cine avea acces la ele în afara lui?

O lacrimă i-a alunecat pe faţă. Adam o ura, îi era necredincios, era dur şi nesimţitor, totuşi îi era greu să creadă că ar fi făcut ceva atât de josnic ca asta. De-ar fi vrut să scape de o nevastă nedorită, ar fi găsit metode mai simple. Dar, în fond, ce ştia cu adevăra Banner despre Adam? Era chipeş, era un doctor excelent şi intuitiv, se pricepea să facă dragoste. Îi plăcea cafeaua cu frişcă, purta ochelari pentru citit şi nu avea nicio încredere în politicieni. Dându-şi seama că aceste date disparate constituiau aproape tot ce ştia despre soţul ei, tatăl copilului ei, Banner s-a pus pe plâns…

Adam era îngheţat, obosit, înfometat şi furios; s-a oprit clătinându-se când a văzut-o pe mama lui alergând prin curtea din dos spre el, ţinându-se de fuste, cu furia întipărită pe faţă.

— Unde dracu ai fost? L-a întrebat.

Adam fusese într-o casă izolată de la fermă, cea mai mare parte a zilei, ca un copil bosumflat, dar nu era dispus să se explice. A înfruntat-o tăcut şi încăpăţânat.

— Banner e la închisoare! A ţipat ea clocotind.

Adam s-a îndoit ca sub efectul unei lovituri.

— Ce?

— Idiotul ăla de Peters a venit şi a luat-o. Este^acuzată de bigamie! M-am oferit să plătesc cauţiunea, dar…

Înjurând printre dinţi, Adam s-a repezit spre grajduri după trăsură. Asta era plata pentru că-l inoportunase pe Cam Peters la bordelul Silver Shadow noaptea trecută, ştia el. Şi când o să pună mâna pe ăla… Katherine se zbătea pe lângă el ca un căţeluş furios.

— Cam n-a vrut cauţiunea şi nu m-a lăsat s-o văd pe Banner niciun minut! S-a plâns ea; producându-i lui Adam o intensificare a durerii de cap şi de stomac.

— La dracu, are decizia de divorţ, a explodat el. De ce nu i-a arătat-o?

— Cam spune că n-a avut niciun act, i-a replicat Katherine la capătul puterii, în timp ce fiul ei începuse să înhame calul obosit la trăsura murdară în întunecimea hangarului. El mi-a arătat un certificat de căsătorie semnat de Banner şi de un bărbat numit Malloy.

— Sean, a gâfâit Adam plin de ură.

— Sean? Adam cine…

— Acum n-am timp de explicaţii, i-a tăiat-o, scoţând afară calul care necheza cu trăsura după el. Se putea duce mai repede pe cal până la tribunal, dar voia s-o aducă înapoi pe Banner şi ea n-ar fi fost capabilă să stea pe cal împreună cu el. In ciuda trăsuricii care îl încurca puţin, Adam a ajuns la tribunal în câteva minute.

Din toată lumea asta, tocmai Royce se afla acolo, arătând plin de gentileţe şi de solicitudine în timp ce o sprijinea pe Banner ameţită să coboare treptele de piatră. Adam a ţâşnit din trăsură, îndreptându-se spre ei aproape orbit de furie.

— Ce…

Temple Royce i-a zâmbit şi a ridicat o mână, cu cealaltă apucând-o pe Banner de cot.

— Ai făcut destule, Adam, i-a spus. Te rog, lasă-ne să trecem.

Ochii lui Adam au aţintit-o drept în faţă pe Banner şi o mie de întrebări i s-au învălmăşit în minte. Cum de reuşise Royce s-o elibereze pe nevasta lui de vreme ce

Katherine dăduse greş? De ce se holba Trifoiaş la el în felul acela, de parcă şi l-ar fi amintit, ca prin ceaţă?

— Da-mi nevasta, a zis.

— Mă tem că sunt nişte lămuriri în privinţa faptului că nu ştim a cui nevastă e Banner, Adam. Şi se află în custodia mea până se vor face cercetări.

— Să fiu al dracului că mi-e nevastă! A răcnit Adam, întinzând mâinile după Banner, simţind apoi o durere răscolitoare în stomac, când ea s-a lipit de Royce ca pentru a-i căuta protecţia.

— N-ai făcut destul? L-a întrebat pe un ton egal Royce, privindu-l scormonitor. Uită-te la ea! Este terorizată, nici nu cred că te mai cunoaşte!

Părea să fie adevărat, ochii lui O'Brien erau reci şi goi; tremura, agăţată de braţul lui Royce.

— Banner, a îndrăznit Adam, cu un glas blând.

Ea a scuturat din cap şi şi-a ascuns faţa în umărul aflat aproape, al lui Temple.

— Nu, a zis. Te rog! Lasă-mă în pace.

Adam era în pragul apoplexiei; nu reuşea

să priceapă unde se termina spaima lui şi unde începea furia.

— Ce dracu se petrece aici? S-a răstit.

— Nu ştiu decât că Banner a fost acuzată, pe ne drept, sunt sigur, de bigamie. Bineînţeles, când am auzit despre asta, am venit şi l-am convins pe Cam Peters să o elibereze, încredinţându-mi-o mie. — De ce a eliberat-o pe Banner prin tine?

— În timp ce n-a vrut să i-o încredinţeze mamei tale? A terminat Royce fraza în locul lui, zâmbind cordial, cu bunătate. E simplu, Adam. Ea era copleşită de perspectiva de a se întoarce la tine acasă. Şeriful Peters mi-a spus că sărmana te consideră vinovată pe tine de arestarea ei, ca să fim drepţi.

— Ce? Cuvântul pronunţat cu asprime a făcut-o pe O'Brien să-şi vâre capul în haina lui Temple din nou şi să frisoneze.

— O'Brien uită-te la mine.

Ea l-a privit, deşi n-avea niciun chef, iar în ochii ei verzi se citea clar teama.

— Nu ţi-aş fi făcut aşa ceva, a gâfâit disperat Adam. Trebuie să fii convinsă.

Banner îl recunoştea; acum vedea că îl recunoştea. Măcar în privinţa asta nu mai

era terorizată.

— Nu vreau să vin acasă cu tine, i-a spus.

Adam a clătinat din cap şi a respirat cu mare efort. Aerul nopţii era rece, dur, prevestind o nouă ninsoare.

— Unde ai de gând să te duci, Banner? În patul lui Temple?

După cum îşi dorise Adam, ea s-a dezlipit de susţinerea tandră a lui Royce şi s-a năpustit spre soţul ei, zgâriind, ţipând şi scuipând precum o pisică. El a apucat-o de mâini.

— Asta e, O'Brien. Trebuie să lupţi.

Pe faţa ei curgeau lacrimi.

— Te urăsc! A şuierat. Aş dormi în oricare alt pat, dar într-al tău nu!

— Şi eu te iubesc, scumpo, i-a replicat calm Adam. Mulţumeşte-i domnului Royce pentru drăgălăşenie şi o să mergem acasă.

— Stai puţin… a protestat Royce jalnic.

Adam i-a zâmbit lui Banner cu dragoste, încântat că îşi revenise şi era la fel de pătimaşă. Chiar şi ura ei era preferabilă disperării tăcute, împietrite de mai înainte.

— Scuze, Temple, a zis, apoi a luat-o în braţe pe Banner după cum se cuvenea şi a

dus-o la trăsură.

— Peters o s-o ia înapoi în arest preventiv! L-a avertizat Royce, care era, fără îndoială, mai puţin preocupat de această perspectivă şi mai mult de faptul că i se stricau planurile de a-i oferi mângâiere şi consolare nevinovatei infractoare.

Adam era ocupat, cu hăţurile într-o mână şi luptând cu Banner cu cealaltă mână. Totuşi a reuşit să-l salute politicos pe bătrânul şi respectatul lui adversar.

— Noapte bună, Temple. Şi mulţumesc încă o dată.

Royce a înjurat obscen pe sub mustaţă şi şi-a azvârlit frumoasa lui pălărie de castor în zloata de lângă treptele tribunalului.

Banner îl ura pe Adam Corbin. Îl ura. Şi, când el a aruncat-o fără nicio ceremonie pe patul lui, aproape că a sperat să facă dragoste cu ea, astfel încât să îl poată urî şi mai tare. El a început s-o dezbrace aşa cum un tată bun ar fi dezbrăcat un copil tulburat, desfăcându-i nasturii, trăgându-i pantofii, rulându-i ciorapii în jos.

— Să nu îndrăzneşti să faci dragoste cu minei a şoptit Banner cu obrajii în flăcări.

— N-o să îndrăznesc, i-a replicat Adam cu un mic rânjet şi ridicând o sprânceană.

— Ţi-e frică de mine?

Adam i-a scos cămaşa şi a pus-o alături, privindu-i sânii cu un interes pur cinic, cel puţin în aparenţă.

— Sunt îngrozit, i-a spus.

— Încetează să-ţi baţi joc de mine!

El n-a băgat-o în seamă, dându-i jos chiloţii.

— A trecut mult timp, i-a amintit Banner, pe un ton ţâfnos şi oarecum şovăitor.

— Prea lung. Adam a găsit o cămaşă de noapte din flanel, una pe care voise mai de mult s-o ardă ca fiind prea simplă, ca de fată mare. Dumnezeule! Nu e nevoie să-mi faci nici fel de avansuri…

— Adam a împins-o pe perne, a acoperit-o cu păturile, a sărutat-o neutru pe frunte, deşi tare ar fi vrut s-o audă că se roagă de el.

— Dormi. Vom vorbi mâine dimineaţă.

— Nu mă doreşti?

Adam a râs.

— Ba te doresc.

— Atunci…

— Dormi. Acum se îndreptase spre uşă.

— Aşteaptă! A gâfâit Banner.

— Ce este?

— Tu… tu… nu m-ai băgat la închisoare, nu?

Chipul superb al lui Adam s-a strâmbat uşor, în ciuda zâmbetului blând de pe buze, care-i ascundea expresia din ochi.

— Sigur că nu, însă, dat fiind că tu nu-mi crezi niciodată vorbele, o să te cruţ de obişnuitele negaţii pe care le urăşti atâta.

Banner s-a înroşit. Nu-I prea credea când era vorba de Bessie Ingram sau Lulani, dar ştia că acum spunea adevărul, în privinţa arestării ei.

— Nu m-aş. fi dus acasă cu domnul Royce, i-a spus în încercarea de a-i oferi o ramură de măslin.

Maxilarul lui Adam s-a încordat şi din ochii lui a ţâşnit un foc albastru, sălbatic.

— De ce-aş crede asta, Trifoiaş? A lătrat. Erai atârnată de braţul lui de îmi venea să te ucid acolo, în stradă!

Va-să-zică era capabil de gelozie. Banner a zâmbit în sine gândindu-se că trebuia să i-o întoarcă prin aceeaşi monedă.

— Totul e foarte nevinovat, Adam, a afirmat. Temple este prietenul meu.

Emfaza spuselor ei l-a izbit pe Adam cu o forţă vizibilă, satisfăcătoare. El o ţinuse ferm, una şi bună că Lulani era „prietena” lui, aşa că n-avea decât să-şi pună întrebări în legătură cu ea şi cu Temple Royce. Să-l lase să se gândească la nopţile pe care le petrecuseră separat aşa cum se gândea şi ea.

— Templee foarte chipeş, nu? S-a aruncat ea pe o pantă periculoasă de discuţie.

— De fapt, nu mă excită prea tare, i-a întors-o Adam cu un zâmbet muşcător, sardonic.

Banner a dat din umeri şi şi-a lăsat ochii în jos. Juca un joc stupid, copilăros, care o obosea până şi pe ea. Era prea supărată şi speriată.

— Crezi că va trebui să mă întorc la închisoare?

— Nu, i-a replicat neutru Adam, deschizând uşa.

Lui Banner parcă i se urcase inima în gâtlej. Nu putea sta singură acum, în noaptea asta.

— Nu pleca, Adam, i-a spus. Te rog, nu pleca.

Adam a închis iar uşa, s-a dus încetişor spre ea, ca şi când ar fi făcut un mare efort. S-a aşezat pe marginea patului şi a mângâiat-o blând cu degetul pe obraji…

— O'Brien, i-a spus şi vocea i-a sunat ca şi când ar fi vrut să ceară ajutor. Am avut nevoie de tine, te-am dorit…

— Dar de iubit, m-ai iubit, Adam Corbin?

El şi-a închis ochii şi pe faţa lui fină, arogantă, a apărut o expresie de emoţie indescifrabilă.

— Da, a gâfâit el. Banner i-a luat o mână şi i-a dus-o pe pieptul acoperit de flanel.

— În noaptea aceea, la cabană, când am spus că Sean m-a satisfăcut, nu am spus adevărul.

Încetişor şi parcă împotriva dorinţei lui, Adam a început să-i frământe trupul cu mâna. Şi-a deschis ochii superbi şi ea a văzut chinul din profunzimea lor.

— Ştiu, i-a spus.

— El niciodată n-a făcut altceva; decât să fie rău pentru mine.

Degetele lui Adam se îndreptară acum

spre sfârcul adăpostit în cămaşa de noapte, făcându-l să se întărească.

— Dezbracă-te, a mormăit el.

Banner l-a ascultat, descheindu-şi cămaşa de noapte şi scoţându-şi-o. Sânii ei erau rotunzi, mândri şi fermi, nerăbdători după săptămâni de pasiune neîmplinită.

— Banner… i-a scăpat lui Adam un strigăt aproape disperat la vederea minunăţiei care îl aştepta. Ea i-a pus cu blândeţe mâna pe după capul magnific, cu părul de abanos şi i i-a aplecat în jos pentru a-l lăsa să îi sugă sfârcurile.

Capitolul 12

Lui Adam i s-a tăiat respiraţia când a văzut mesajul telegrafic pe jumătate ascuns în dezordinea de pe biroul lui. Cât rămăsese acolo fără a-l băga în seamă? De ce nu i-l adusese Francelle lui personal de cum îl primise? A desfăcut prea nervos plicul; mesajul dinăuntru se rupsese. Înjurând, Adam l-a pus bucată lângă bucată. Era mult aşteptatul aviz de |a Jeff care-i comunica faptul că Sean se urcase la bordul vaporului. Banner era în siguranţă, cel puţin

pentru moment.

Sprijinindu-se de birou cu ambele mâini, Adam a citit din nou mesajul. L-a mototolit şi l-a aruncat…

— Adam! În pragul biroului se afla Francelle îmbujorată şi stingherită.

— Da!

— Banner, doamna Corbin, se simte bine?

Adam s-a aşezat şi-a împreunat degetele şi s-a aranjat mai bine în fotoliu.

— De ce mă întrebi, Francelle? A întrebat-o ca să zică ceva, deşi bănuia că ştia deja răspunsul.

— Păi… a fost arestată şi… Mă întrebam…

— Unde sunt actele, Francelle?

Roşeaţa de pe chipul fetei a dat-o de gol. Ea luase hotărârea de divorţ a lui Banner împreună cu certificatul care dovedea că se căsătorise cu Sean. Pe acesta din urmă i-l dăduse probabil şerifului Peters într-un avânt cetăţenesc, iar hotărârea de divorţ o ascunsese sau o distrusese.

Doamne, de n-ar fi fost doar o copilă şi totodată una dintre cele mai apropiate prietene ale Melissei, ar fi gâtuit-o pe loc.

— Care acte? A întrebat ea în sfârşit.

— Cred că ştii tu care, Francelle. Tu i-ai dat certificatul de căsătorie tatălui tău, nu? Iar el, fiind un iubitor al legii, i l-a înmânat şerifului Peters. Cum toată lumea ştia că Banner era măritată cu mine, era un caz evident de bigamie, nu-i aşa?

— Eu n-am luat niciun fel de hârtii.

— Francelle.

— N-am nimic de-a face cu toate astea!

— Unde este hotărârea de divorţ, Francelle?

Ea şi-a ridicat bărbia arătând în acelaşi timp sfidătoare şi gata s-o ia ia fugă. N-a spus nimic. Adam era calm, tăcut, dar şi suficient de furios încât să vrea s-o gâtuie.

— Cine altcineva a avut ocazia să ia hârtiile, draga mea?

Buzele ei tremurau.

— Cum… cum, tu ai făcut asta.

— Perfect, o să-l întreb pe tatăl tău şi e greu de crezut c-o să mă mintă, Francelle, a suspinat el.

Francelle şi-a plecat capul, încercând să reflecteze. Când privirile li s-au întâlnit din nou, ochii ei străluceau, iar obrajii i se înroşiseră.

— Tu o crezi pe Banner, nu? S-a minunat ea. Tu o crezi când spune ci era liberă să se mărite cu tine!

— Sigur că da. Tu nu, Francelle?

Copila îşi căuta un răspuns când pe uşă a apărut brusc Melissa, cu ochii iradiind de o furie sălbatică.

— Am o vorbă cu tine, Francelle Mayhugh! A explodat, fără a-l băga în seamă pe fratele ei şi împingând-o pe prietena din copilărie într-un, raft cu cărţi. Banner mi-a povestit despre dispariţia hotărârii ei de divorţ şi vreau să ştiu unde este!

Francelle arăta precum un iepure încolţit.

— Eu n-am… vreau să spun…

Spectacolul era teribil de amuzant. Melissa o înghesuia pe Francelle cu năsucul aproape lipit de al fetei de parcă ar fi vrut s-o omoare.

— O să dai documentele alea înapoi! Dacă nu, domnişoară Francelle Mayhugh, tatăl tău n-o să mai ştie de soarta ta!

Francelle a izbucnit în lacrimi.

— Am făcut asta din iubire! A ţipat precum o eroină de roman.

Adam şi-a plecat ochii, amuzat şi înţelegător în acelaşi timp. Ar fi putut să-şi dea seama, dar niciodată nu-şi bătuse capul mai ales de când O'Brien intrase în viaţa lui şi întorsese totul pe dos.

— N-aveai dreptul să-i faci aşa ceva lui Banner, i-a replicat cu mai multă blândeţe Melissa. Francelle, cumnata mea a petrecut o zi în celula aia oribilă şi ar fi putut fi trimisă la puşcărie! Cum ar fi să ai tu un copil şi să fii în închisoarea teritorială, când n-ai greşit cu nimic?

Adam s-a simţit zguduit, nu mai auzea nimic altceva din conversaţia lor. Un copil. O'Brien avea să aibă un copil?

A ţâşnit din fotoliu şi s-a repezit înspre partea centrală a casei strigându-şi din când în când soţia.

Avea să fie o zi de odihnă, fără consultaţii la domiciliu şi Banner de-abia aştepta. Era în bucătăria lui Maggie cu Jenny, bând cafea şi sporovăind.

— O'Brien! Strigătul răsuna în casa mare ca un muget. Jenny şi-a strâmbat buzele şi a schimbat o privire cu Maggie.

— Ce-o să faci acum, Banner? A tachinat-

o.

Banner tremura când a pus jos cana; s-a ridicat de la masă şi-a netezit fustele, apoi s-a aşezat cu hotărâre la loc. Ce voia să facă? Să facă drepţi ca un soldat înainte de venirea generalului?

Uşa bucătăriei a fost dată de perete şi Adam a năvălit încruntat.

— Eşti gravidă? A acuzat-o de parcă tocmai ar fi fost declarată vinovată de cine ştie ce crimă abominabilă.

Jenny a chicotit.

— Nu poţi niciodată fraieri un doctor, a spus în timp ce Maggie se evapora din bucătărie pe tăcute.

— Poartă-te frumos, i-a zis Banner lui Adam pe un ton aspru, îndreptându-şi umerii şi ridicându-şi bărbia. Ca prin minune, Adam şi-a mai revenit puţin; s-a trântit pe un fotoliu din partea opusă şi şi-a trecut o mână prin păr, arătând mai amuzat.

— Când?

— Dacă vrei să afli când o să apară copilul, i-a spus Banner, atunci răspunsul e septembrie. Dacă însă…

— Taci, O’Brien.

Banner a înghiţit în sec şi şi-a dat seama că îşi strângea singură mâinile una cu cealaltă atât de tare, încât o dureau încheieturile degetelor.

— Septembrie, a zis meditativ soţul ei. Apoi faţa i s-a încreţit într-un zâmbet. Septembrie!

— Da, vine după august şi înainte de octombrie, l-a tachinat Banner mai uşurată.

Zâmbetul lui Adam s-a stins şi ea şi-a dat seama că se gândea la Sean. Deşi se gândeau rar la întoarcerea lui, ideea rămânea neclintită ca muntele. La fel ca Lulani şi femeia aceea de pe Silver Shadow.

Adam i-a luat mâna în mâna lui caldă, aspră şi puternică.

— Trifoiaş, eu…

Banner s-a dat înapoi, necăjită, otrăvită de propriile ei gânduri. Aproape că uitase în fierbinţeala ultimei nopţi de dragoste ce dezastru era în realitate căsătoria ei cu Adam Corbin.

— Lasă, i-a şoptit închizând ochii.

A auzit fotoliul scârţâind când s-a ridicat el şi şi-a dat seama că se îndepărtase de ea. Se gândea probabil că viaţa lui ar fi fost mai

uşoară fără Banner O’Brien. Nu fusese pentru el decât o sursă de necazuri, la urma urmei, cu presupusul ei fost soţ şi cu limba ei răutăcioasă, certăreaţă!

— O să angajez un alt doctor, i-a spus el.

Banner a căscat ochii holbându-se la spatele larg, musculos, nemişcat al soţului ei. — Ce-ai spus?

Adam s-a întors, apucându-se cu mâinile de spătarul fotoliului. I se albiseră degetele.

— Tu o să fii ocupată, O’Brien şi dacă-ţi închipui că mi te poţi opune, lasă-mă să-ţi spun că niciun copil de-al meu n-o să fie târât prin tabăra indienilor şi bordeie în caz că vrei să continui a consulta pacienţii!

— Niciun copil al tău? Dar nu e şi al meu?

— Ba să fiu al dracului dacă n-ai dreptate, doctore şi o să te porţi corespunzător!

În momentul acela, lui Banner i s-a părut că a pierdut totul, iubirea şi fidelitatea soţului, mândria. Şi uite că acum îşi pierdea şi cariera.

— Să nu-mi faci asta, Adam, l-a rugat într-o şoaptă de om învins, căci ştia că-i putea face aşa ceva. După lege, el o putea azvârli în stradă şi avea dreptul să păstreze copilul

pentru creştere. Ea n-avea niciun drept legal în căzui căsătoriei lor. Tu nu ştii cât de greu am trudit, cât de greu fac doctorii bărbaţi unele treburi…

— Cred că ştiu, a şuierat Adam. Dar riscul era inerent, nu, O'Brien? La urma urmei eşti femeie.

Resemnarea lui Banner a fost înlocuită de furie.

— După cum a spus Jenny, nu poţi fraieri un doctor!

— Foarte nostim. S-a uitat gânditor în tavan. Dar tu eşti, înainte de orice, femeie, pot jura treaba asta.

— O să te părăsesc dacă mă faci să las total medicina, l-a avertizat, sărind în picioare şi răsturnând un scaun. De data asta Adam Corbin n-avea s-o mai învingă cu stilul lui de a face dragoste!

— Nu, câtă vreme porţi copilul meu, n-o să. Pleci.

Banner şi-a închis, apoi şi-a redeschis ochii. Încăperea tremura şi se unduia în jurul ei.

— E şi copilul meu, i-a amintit din nou tristă. Şi dacă vreau să-mi iau copilul şi să

plec, o s-o fac.

— Greşeşti…

Banner şi-a înghiţit restul argumentelor; fusese Idioată să se ambaleze…

— N-am putea ajunge la un compromis? L-a întrebat calmă…

— Ce fel de compromis?

— Doar din când în când, Maggie ar putea vedea de copil, iar eu aş putea continua să lucrez la spital…

Adam a suspinat şi a slăbit puţin strânsoarea asupra spătarului scaunului.

— O'Brien, a început pe un ton jos, măsurat, noi n-am vorbit niciodată despre posibilitatea de a avea copii. Am înţeles doar că tu îţi doreai la fel de mult ca mine să ai o familie. Greşesc? În ochii lui Banner au apărut lacrimi; şi-a muşcat buza de jos şi a scuturat din cap.

— Nu, a zis…

— Dar vrei şi să practici medicina. Ea a dat din cap. Adam s-a uitat în sus, apoi a privit-o din nou pe ea. Nu avem noi destule probleme şi fără asta, O'Brien? Nu-i Suficient că trebuie mereu să fiu atent, să mă uit peste umăr, aşteptând ca Malloy să

iasă din pădure şi să te lovească? Poate chiar să te omoare?

— Mai sunt şi alte lucruri care nu-mi plac în căsătoria noastră, a ţipăt brusc Banner. Ca, de pildă, Lulani!

— Iar începi…

— Da, încep! Cum îndrăzneşti să mă îndepărtezi de tot ce mă interesează pe mine, Adam? Mi-am pierdut mândria, sunt nevoită să te văd cum pleci în vizită la femeia aia o dată la trei săptămâni, a trebuit să zac singură în pat ştiind că erai la Silver Shadow cu…

Adam a oprit-o mormăind o înjurătură.

— S-a făcut, O'Brien, asta este. Fă-ţi treburile şi pune-ţi hainele cele mai călduroase, căci o să urcăm pe munte chiar acum!

— Ce? S-a bâlbâit Banner.

— Vreau să-ţi arăt exact ce ascund de tine.

— De ce nu mi-ai putea spune? I-a întors-o Banner zăpăcită şi tulburată, dintr-o dată nesigură că ar fi dorii să-i afle secretul. Ochii lui Adam însă zăboveau asupra abdomenului ei şi Banner ştia că se gândea la copil.

— Nu-ţi pot spune, O’Brien, trebuie să-ţi arăt. Dar…

Neştiind dacă era cazul să fie pentru sau contra călătoriei, Banner a rămas tăcută, aşteptând.

— Trebuie să faci cum îţi spun eu, i-a zis el după o lungă şi vizibilă deliberare. O singură dată va trebui să mă asculţi, Trifoiaş.

Ea a dat din cap incapabilă să vorbească, deşi ar fi preferat să nu tacă. Adam era pe punctul de a spune încă ceva când zgomotul unei explozii îndepărtate a zguduit ferestrele şi a făcut să se clatine podeaua de sub picioarele lor. El a înjurat şi s-a repezit afară din bucătărie, urmat îndeaproape de Banner, înnebunită, care îşi regăsise brusc vocea.

— Ce-a fost asta? A ţipat ea, ridicându-şi fustele ca să nu se împiedice în ele şi să cadă.

— Fabrica de cherestea, a gâfâit Adam. Aş spune că a explodat un boiler.

— Dumnezeule!

Au ajuns la birou; Adam scotocea într-un dulap cu instrumente de urgenţă, punându-

şi tot felul de. Lucruri în trusă.

— Lasă-mă să vin cu tine!

El i-a aruncat o privire care nu suporta contrazicere.

— Nu! O să fie nevoie de tine aici. Umple cât mai multe căzi cu apă foarte rece. Să le ai pe Maggie, pe mama şi pe oricine mai găseşti, ca să te ajute.

Banner nu i-a mai pus întrebări. Dacă explodase un boiler la fabrică, aşa cum presupusese el, însemna că erau multe victime ale arsurilor. S-a întors în corpul principal al casei ca să le strige pe Maggie, doamna Corbin şi Melissa. Era o binecuvântare că Jenny se mai afla acolo, căci avea să fie nevoie de multe mâini ca ajutor, dar Francelle nu putea fi de niciun folos aşa cum stătea într-un colţ mormăind ceva despre nu se ştia ce hârtii. Oamenii de la grajduri fuseseră adunaţi ca să aducă jos cada din camera de baie de sus, în vreme ce Maggie scotea căzile de baie stivuite în mansardă, Jenny şi Melissa se apucaseră să toarne apa.

Banner a scos fiolele cu morfină şi a sterilizat acele seringilor, implorând-o pe

Francelle să se facă şi ea folositoare, supraveghind ca cearşafurile de pe paturile din secţia de spital să fie bine întinse şi curate. Văzând că vorbele nu ajung, s-a dus la fată şi a apucat-o de umeri, scuturând-o.

— Francelle, ascultă-mă! A fost un accident. Or să sosească aici oameni răniţi. La dracu, termină cu nepăsarea şi ajută-mă!

— N-am intenţionat să-ţi fac necazuri, a scheunat Francelle. Iartă-mă, iartă-mă…

— Francelle!

— Crezi că Adam mă urăşte?

Banner a plesnit-o cu putere pe Francelle.

— Fă treabă! A răcnit.

Oamenii de la grajduri au apărut cărând cada de sus. Lăsând-o pe Francelle, Banner le-a poruncit să umple cada cu apă şi blocuri de gheaţă din gheţăria de afară. Ei au ascultat-o fără a-i pune întrebări, iar Banner s-a târât să caute singură cearşafurile de pat, căci Francelle plecase pe undeva, mormăind şi ţinându-şi obrazul lovit cu o mână.

Paturile, după cum se aşteptase Banner, erau curate. Dar erau numai opt. Şi de-ar fi fost douăsprezece urgenţe? Unde aveau ei

să pună atâta lume? Banner a rezolvat rapid dilema repezindu-se pe scări şi luând cearşafuri curate din şifonierul cu albituri de la capătul holului. În acest timp au apărut şi primii răniţi, transportaţi cu trăsura, iar la etajul ar doilea ea primenise deja toate paturile, inclusiv pe-al său. În primul grup erau cinci bărbaţi, unii în stare de inconştienţă, alţii agonizând, alţii ţipând de durere.

Rapide ca nişte demoni, Maggie şi Banner tăiau hainele oamenilor ca să le scoată de pe trupurile lor şi îi băgau în căzile cu apă rece pe cei conştienţi, care sufereau foarte tare. Începeau să sosească şi oamenii din alte case, Temple Royce se afla printre ei, aducând gheaţă şi pături, înarmat cu o dorinţă stoică de a ajuta.

A sosit un nou lot de oameni răniţi şi Banner a înţeles că Adam reapăruse, auzindu-i vocea încărcată de tensiune. Cu toate că era teribil de ocupată, venirea lui a reconfortat-o. Căra împreună cu Jenny, Melissa şi Katherine apă şi duceau afară gunoiul. Făcea injecţii cu morfină şi supraveghea aşezarea în pat a acelor

pacienţi care puteau suporta să fie scoşi din căzi.

Din depărtare continua să se audă uruiala incendiului de la fabrica de cherestea, care se mistuia în flăcări.

Soarele apunea şi cerul avea aceeaşi culoare stacojie, de iad, cu scânteieri furioase. Muriseră patru oameni şi peste o duzina îşi doreau moartea din pricina suferinţelor.

Adam Corbin s-a răsucit necăjit de la fereastră, căutând-o din ochi pe Banner. Văzând-o, a mai căpătat puţină speranţă. Banner se ocupa de unul dintre pacienţi şi frumosul ei păr ca scorţişoara era ciufulit şi i se desprinsese din agrafe, iar rochia îi era pătată cu Dumnezeu ştia ce.

Te iubesc, i-a spus fără vorbe. Ea i-a privit, a zâmbit mulţumită şi buzele i s-au mişcat într-un răspuns tăcut.

Adam a fost satisfăcut cu acest schimb de priviri, s-a întors la pacienţii lui, aceia de la etaj, din paturile familiei. Zilele care vor urma aveau să fie lungi, grele. Ironia soartei făcea ca el să aibă acum nevoie, de O’Brien mult mai tare ca doctor, decât ca nevastă.

Keith Corbin s-a oprit uluit. Pe podeaua sălii de mese dormeau nişte oameni. Melissa ta perete, Maggie lângă uşa bucătăriei, Adam şi Banner sub masă.

— Suntem pe cale de evacuare? A întrebat în lumina neclară dinaintea zorilor.

Mama lui a mormăit ceva şi s-a ridicat din fotoliul de lângă fereastră, căscând.

— Keith?

— Ce se petrece aici?

Katherine a căscat din nou şi a gesticulat spre el să vorbească mai încet.

— A fost explozie la fabrica de cherestea ieri, i-a explicat. Fii calm. Keith s-a uitat de jur-împrejur.

— Paturile sunt pline? Atât de mulţi oameni au fost răniţi?

Katherine a dat din cap.

— Mă tem că ar fi trebuit să alegi un alt moment pentru a veni în vizită.

— De fapt am venit în livadă, i-a replicat zâmbind fiul său, observând cum Adam se agita prinzând cu o mână sânul drept al lui Banner. Katherine, care-i urmărise privirea, l-a mustrat blând.

— Keith. El a chicotit, dând din umeri.

— Măcar câte ceva merge şi bine, după cum se vede.

— N-am auzit o judecată mai nesăbuită ca asta. Katherine s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a întins. O să-ţi fac nişte cafea, dacă o să putem trece peste Maggie, asta e şi-o să-ţi spun cât de „bine” merge totul.

— Bigamie? A gâfâit Keith, peste câteva minute în locul liniştit din bucătărie. Nu cred!

Katherine şi-a strâns mâinile în jurul ceştii cu cafea.

— Sigur că nu crezi, nici nu-i adevărat. Ăsta e măcar un lucru bun, că şi aşa Adam şi Banner au destule necazuri.

Keith a oftat.

— El continuă cu plecările alea pe munte, nu-i aşa?

Ea a dat din cap.

— Vrei să vorbeşti cu/el, Keith? Jeff, desigur, nu e aici şi eu ştiu că Adam nu m-ar asculta pe mine, dar pe tine te respectă şi ai putea să-l faci să-şi vină în minţi.

Keith era apropiat de Adam, dar se îndoia că l-ar fi putut face pe fratele lui să-i vorbească despre acele călătorii misterioase

şi periodice.

— Am mai încercat, mamă, a spus. Şi Jeff la fel. O dată am vrut chiar să-l urmărim.

Katherine şi-a arcuit o sprânceană.

— Oh! Şi ce s-a întâmplat?

— Nimic. Adică nimic cu care să mă fălesc în mândria mea masculină.

— A fost furios, a ghicit Katherine.

— Jeff a pierdut doi dinţi după o săptămână, a reflectat Keith. Tar eu n-o să mai pot face copii.

Katherine l-a privit îngrozită, apoi a chicotit.

— Vorbind despre copii, Melissa îmi spune că sunt pe punctul de a avea nepoţelul pe care mi-l doresc de atâta vreme. Zâmbetul i-a dispărut. Dacă Adam n-o face pe Banner să plece înainte de a se naşte copilul. Asta e!

— Aşa. Fratele meu se poartă ca de obicei, dominator, imposibil de egoist, aşa se pare. Presupun că o să vrea ca Banner să-şi uite meseria până când copilul o să ajungă la vârsta de a vota?

Katherine s-a albit; neacceptarea sufragiului fusese o mare lovitură pentru ea

şi lui Keith îi părea rău pentru că adusese din greşeală subiectul în discuţie.

— Şi asta cred, i-a răspuns mama lui. Dar cred că Adam vrea s-o ţină pe Banner sub acelaşi acoperiş cât mai mult cu putinţă, nu atât pentru a o avea sub ochi, cât mai ales pentru că speră să se afle în siguranţă aici.

— Siguranţă?

— Faţă de Sean Malloy, primul ei soţ. Katherine a continuat să-i spună uluitoarea poveste, culminând cu dispariţia actelor de divorţ ale lui Banner, arestarea ei şi bârfa oribilă de după aceea.

— Unde este Malloy acum?

Katherine şi-a ridicat din nou o sprânceană.

— Cred că e cu Jeff, pasager fără de voie pe vasul Doamna Mărilor, dacă vrei.

— Jeff l-a răpit?

— Aşa mi se pare. Era încântat de sine în noaptea în care a pornit-o pe mare. Şi domnul Malloy n-a mai fost văzut de-atunci.

— Dumnezeule! Jeff şi-a pierdut minţile? Ai putea fi băgat la închisoare pentru asta!

Katherine a dat nepăsătoare din umeri.

— Spune-i fratelui tău treaba asta.

Doamne, Keith; tare mi-aş dori să mai trăiască tatăl vostru. El s-ar pricepe să le descurce pe toate.

Keith a rânjit uşor.

— Ce-i asta? Admiţi că tata – un sărman bărbat, dacă-mi dai voie, ar putea reuşi într-o situaţie în care tu nu te descurci?

Nu sunt atât de puternică încât să-i iau pe Jeff şi pe Adam de păr şi să-i dau cap în cap, a spus Katherine cu duritate. Crede-mă, asta aş vrea să fac.

— Nu te-aş ajuta, să ştii. Amândoi au capete tari ca piatra…

— Şi pumnii grei, a zis Adam de sus, aşa că fii atent la ce scoţi pe gură, frăţioare.

Keith a rânjit spre fratele său.

— Vino aici, i-a spus blând. Tocmai despre tine vorbeam…

Adam s-a apropiat de plită şi şi-a turnat singur nişte cafea.

— Asta am auzit. Ce te aduce pe munte, pastore?

— Providenţa, după câte se pare. Din câte am auzit, ai nevoie de puţin ajutor.

Adam şi-a ridicat ceaşca.

Katherine s-a ridicat, s-a strecurat tăcută

din odaie pe aceleaşi scări pe care tocmai le coborâse fiul ei. Adam s-a aşezat pe scaunul ei.

— Nu, a spus necăjit şi îngrijorat.

— Nu ce? I-a întors-o Keith.

— Nu, n-o să-ţi spun de ce mă duc eu sus pe munte din trei în trei săptămâni.

— Cine ţi-a cerut?

— Tu mi-ai ti ceruta la dorinţa mamei. Crede-mă Keith, e preferabil să nu aflaţi…

— Şi pentru Banner?

Adam şi-a încordat ameninţător maxilarul în stilul lui binecunoscut.

— Asta n-are nicio legătură cu soţia mea.

— Ba are, dacă tu o înşeli, Adam. Ea are dreptul să-ţi ceară să-i fii fidel.

— Şi eu sunt de acord.

— Vrei să rămâi fără ea, Adam? Asta este? Nu vrei să duci o viaţă fericită?

— Nu vreau s-o pierd… n-o s-o pierd.

— Ba s-ar putea. E o femeie mândră. Doctoriţă. Cât crezi că o să accepte această situaţie?

— Sper că Banner va avea încredere în mine…

— Pe ce bază, Adam? Pe cuvântul tău?

— Ar trebui să fie suficient, nu crezi?

— În majoritatea cazurilor, da, însă nu în acest caz anume. Mama mi-a spus şi că ai de gând s-o obligi pe Banner să se lase de meseria ei. Adevărat?

— Poate. Vreau ca fiul meu să aibă o mamă, nu o cruciată care face mici popasuri între o înfrângere şi o victorie.

Keith şi-a încrucişat braţele şi s-a aşezat.

— Acum nu despre Banner discutăm, nu? Vorbim de fapt despre mama.

Adam a dat din umeri, dar a tăcut.

— Acum eşti mare, i-a amintit Keith. Toţi am crescut. De ce-ar trebui mama să cutreiere pe-aici aşteptând ca unul dintre noi să aibă nevoie de ea? A fost mereu aici când a trebuit, Adam, la fel şi tata.

Expresia lui Adam era întunecată, indescifrabilă. Ce dracu ascundea el dincolo de ostilitatea asta şi de tăcerea încrâncenată?

— Adam?

Fratele mai mare a sărit din locul lui, s-a răsucit, a aruncat restul de cafea în chiuvetă şi a pus cana alături.

— Am de consultat nişte pacienţi, a

mormăit, apoi s-a izbit de Maggie, care se afla de cealaltă parte a uşii şi s-a grăbit să înfrunte o nouă zi care avea să fie, probabil, doar cu puţin mai înnebunitoare decât cea care trecuse.

Banner de-abia de avea timp să bage de seamă că stomacul i se rotunjea în ultimele zile şi săptămâni, avea prea mult de lucru. Spitalul era plin, dar destui pacienţi se refăcuseră suficient cât să fie preluaţi de familii şi să stea în paturile lor. Până la urmă Keith s-a întors la livezile lui, Katherine la demersurile ei politice în Olympia, iar Melissa a început iar cursurile. Între timp, Francelle luase trenul înapoi spre Est, unde intenţionase să-şi desăvârşească studiile.

Deşi actele de divorţ ale lui Banner reapăruseră în chip misterios în trusa medicală şi nu se mai făcea nicio referire la închisoare, se bârfea mult, aflase ea, despre moralitatea îndoielnică a femeii cu părul roşu cu care se însurase Adam Corbin. Cu rarele prilejuri în care Banner se ducea prin magazinele din Port Hastings, femeile o ignorau şi-şi fereau fustele de atingerea ei

pe drum.

Deşi n-ar fi vrut să recunoască pentru nimic în lume, Banner se simţea profund rănită pentru această respingere a comunităţii…

Şi, ca şi când toate acestea n-ar fi fost de ajuns, Adam îşi continua călătoriile regulate pe munte. Nu s-a mai oferit s-o ia şi pe Banner şi nici ea nu i-a cerut, ceva îi spunea că nu era cazul.

Nu putea face altceva decât să aştepte. Dacă zilele erau grele, nopţile erau dumnezeieşti, preocupat şi necomunicativ cum era, Adam nu-i mai dăduse voie să plece din patul lui. Şi nici ea nu-şi dorise. Ruşinos, stupid, poate, Banner se atârna de singurul lucru din viaţa ei care părea a merge bine…

— În aprilie, când copacii se trezeau la viaţă şi începea să apară iarba de sub zăpadă, a sosit telegrama. Banner ştia doar că venise din Portland, Oregon, nu a îndrăznit s-o deschidă.

Adam se afla pe munte şi, când s-a întors târziu în acea noapte, arăta atât de obosit, încât Banner n-a avut inimă să-l hărţuiască

în legătură cu Lulani sau să-i povestească evenimentele nu prea vesele ale zilei. Uitase şi de telegrama de pe biroul lui.

Dimineaţa totuşi şi-a amintit şi s-a alarmat când a văzut plicul galben în acelaşi loc în care îl lăsase în urmă cu o zi. În graba lui de a se duce pe teren, Adam probabil că nu-l văzuse. Banner a luat plicul, l-a învârtit în mâini şi l-a pus iar jos. De ce o deranja atât de tare? Putea fi doar o felicitare de la un prieten. Numele adresantului era al lui Adam, nu al ei. Banner s-a răsucit şi s-a dus la treburile ei.

Jeff Corbin avea pe o parte a capului un nod greu de durere şi junghiuri oribile. La fel îşi simţea şi mândria, rănită.

La naiba, ce tâmpit fusese să-i întoarcă spatele lui Malloy chiar şi pentru o clipă.

Cu mâinile în buzunare, Jeff se îndrepta ţeapăn spre Silver Shadow. Îl avertizase pe Adam, asta conta. Cât despre ideea de a se duce acasă pentru a explica în ce mod ajunsese pe jos în cabina lui de pe vasul Doamna Mărilor, asta nu-l ademenea deloc. Acum voia să bea din belşug, dorea femei şi nu voia să se gândească la modul în care

Malloy îl luase prin surprindere. Pentru noaptea aceea, Silver Shadow era locul predestinat.

Adam n-ar fi vrut să iasă; ar fi preferat să rămână în pat cu O'Brien, să se îndestuleze cu farmecele ei, să doarmă. Numai că Maggie bătuse la uşă şi îi spusese că era nevoie de el pe Water Street, iar fusese o încăierare, desigur, aşa că ieşise şi se apropia de trăsura pe care cineva i-o pregătise cu grijă.

Ciudat, totuşi, că era la capătul aleii din faţă în loc să se afle ca de obicei la uşa spitalului. Şi mai era, aşa i s-a părut lui Adam, înclinată în mod ciudat după felul în care stătea trăsura pe roţile cu ax.

A căscat şi şi-a scuturat capul, încercând să-şi alunge somnul din creier. O să se ducă pe Water Street, o să termine cât mai curând şi când o să se întoarcă, o s-o trezească pe O'Brien şi o să o aibă iar.

Adam a rânjit şi-a pus trusa în trăsură şi s-a urcat pe scăriţă. Avea mai multe idei despre felul în care o să procedeze când o s-o trezească pe O'Brien şi îi făcea plăcere să le treacă în revistă. Poate că…

Dintr-o dată a simţit o durere explozivă în cap. S-a pomenit ca într-un tunel în care mergea înapoi printr-un univers tubular, cu stele sclipitoare.

Jeff a văzut trăsura şi s-a încruntat.

— Adam? Niciun răspuns, niciun sunet decât respiraţia calului răbdător şi cântecul greierilor şi orăcăitul broaştelor…

Jeff a dat din umeri, s-a înclinat uşor şi a deschis portiţa din faţă. Dacă trăsura era trasă în faţă, Adam nu mai putea fi în pat. Poate or să discute puţin şi-o să capete ceva pentru durerea aia oribilă de cap…

Spitalul şi birourile nu erau luminate. 7n salon şi în bucătărie era tot întuneric. Jeff era gata să urce la etaj când cineva a bătut la uşa din dos. A aprins o lampă şi a deschis uşa. Venise Jenny, cu ochii mari, nelinişti ţi.

— Unde este Adam? L-a întrebat. Am bătut la uşa de la chirurgie, trăsura lui e în faţă…

Jeff a înţepenit, apoi s-a repezit ca o furtună prin casa întunecată. Isuse, cum de putuse fi atât de idiot? Cum?

— Adam! Răcnea, ieşind pe terasă, fugind de-a curmezişul pajiştii. Era gata să se

năpustească peste fratele lui când a sărit peste o crăpătură în stâncă. Oh, Doamne, Adam.

Adam era întins pe jos şi gemea.

Jeff a îngenuncheat alături de el, încercând să evalueze nenorocirea la lumina slabă a lunii.

— Adam? A gâfâit el.

Ochiul drept al lui Adam era umflat şi închis, buza îi era zdrobită, iar dintr-o rană de la tâmplă i se scurgea sângele.

— Tu, a reuşit să spună după o zbatere dureroasă.

— Stai cuminte, l-a rugat Jeff. O aduc pe Banner.

— Nu… n-o aduce pe… O'Brien… nu…

Jeff s-a întors şi a zărit-o pe Jenny, care tremura.

— Du-te sus şi găseşte-o pe cumnata mea. Încerc să-l aduc pe Adam în casă. Jenny, mişcă-te!

Fata a pornit-o, apoi a luat-o la goană înapoi spre casă, ţipând deja după Banner.

— La dracu, a gemut Adam agitându-se pe pământ.

Jeff a încercat să-şi domine emoţiile.

— A venit circul în oraş sau ce? A glumit de disperare şi durere. Arăţi de parcă ai fi făcut zece runde de box cu o maimuţă antrenată, frate mai mare.

Adam a încercat să se ridice, dar a căzut înapoi.

— Cristoase, a gâfâit. Mă… mă doare.

— Ştiu. Crezi că fac bine să te ridic?

În ciuda situaţiei, Adam a chicotit ca într-o agonie.

— Numai în cazul în care vrei să vezi cum îmi ies coastele afară prin cămaşă.

— Atunci ce să fac?

— Să aduci ceva, greu, plat, o uşă sau aşa ceva. Să mă… mă pui pe asta.

Banner venea în fugă de-a curmezişul pajiştii acum, cu părul liber, ca o flacără în noapte, cu chipul ei fin în umbră. A sărit peste crăpătură cam la fel ca Jeff, numai că el, desigur, nu avusese deasupra o cămaşă de noapte şi un halat.

— Adam! A jelit ea pe un ton strangulat, căzând în genunchi pe iarba murdară de aprilie, mângâindu-l pe faţă, pipăindu-i cu îndemânare şi ştiinţă coastele.

— O’Brien… du-te în pat… sunt…

— Nu îndrăzni să-mi spui că te simţi perfect! A şuierat Banner. Am şi eu ochi! Jeff, adu-mi…

Jeff sărise în picioare imediat, îngrozit, gata să facă orice i-ar fi spus Banner…

— Ştiu, o uşă, i-a răspuns şi s-a grăbit s-o scoată din balamale pe prima pe care a găsit-o. A auzit-o în întuneric pe cumnata lui strigând:

— O să te omor pentru asta, Sean Malloy!

— L-au cărat pe Adam înăuntru pe uşa din dos cu ajutorul lui Jeff, Jenny şi a oamenilor de la grajduri.

La lumină, rănile lui Adam păreau mult mai grave şi Banner era disperată…

Adam era puternic, el era atât de rezistent. Îi era însă teribil de greu să stea nemişcat pe masa de consultaţie până când i-a făcut o injecţie cu morfină.

— Coastele, O’Brien.

— Sttt, i-a spus ea trăgând acul din antebraţul lui. Sunt doctoriţă, ştii?

— Hmmm, O’Brien, mă doare. Mă doare…

Banner şi-a acordat o clipă pentru a-i săruta fruntea însângerată.

— Ştiu, iubitule, dar sunt aici şi-o să te

ajut. Te rog doar atât, să stai nemişcat.

El a râs, dar sunetul semăna mai degrabă a horcăit.

— Ai fi cu adevărat în stare… să ucizi pentru mine…

O’Brien? — Cu bucurie, i-a răspuns ea cu seriozitate, în timp ce îi tăia cămaşa cu foarfeca luată dintr-un sertar al mesei. Poţi să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

— Cineva… în trăsură…

— L-ai văzut?

— – Arăt eu ca şi când l-aş fi văzut, O’Brien?

În timp ce Jenny şi Jeff priveau, Banner analiza tăietura de pe buza lui Adam şi rana din cap, încercând să se hotărască dacă să se ocupe de ele înainte de a-i pune la loc coastele.

— Mai are efect morfina?

— Nu, a zis Adam, apoi şi-a dat ochii peste cap şi i-a închis.

— A murit? A gâfâit Jeff.

— Nu, i: a răspuns crispată Banner, deşi se simţea pe dinăuntru la fel de bolnavă precum Adam. A adormit şi asta e minunat. Găseşte-mi un cearşaf curat, Jeff. Jenny, îmi

trebuie alcool şi nişte vată.

Numai după ce l-a cusut şi l-a pansat pe soţul ei făcut bucăţele, Banner Corbin şi-a permis să-şi lipească fruntea de-a lui Adam şi să plângă pentru el.

După ce a plâns pe săturate şi-a recăpătat controlul şi, a acceptat cafeaua cu coniac pe care i-o adusese Jeff. – — Şi-acum ce facem? A întrebat-o fratele lui Adam.

— Acum aşteptăm. Sperăm. Banner şi-a ridicat ochii spre ferestrele întunecate şi l-a blestemat în gând pe Sean Malloy să ardă în flăcările iadului.

Jeff a înjurat.

— Eu am trimis o telegramă, a şuierat. La dracu, n-a primit-o?

Banner nu uitase de plicul galben nedesfăcut de pe biroul lui Adam; îi rămăsese întipărit în creier pentru totdeauna.

Plicul a sosit.

— Atunci…

— Adam nu l-a văzut, Jenny?

Fata a apărut imediat, avea ochii rotunjiţi şi lacrimile îi brăzdau faţa.

— Banner şi-a pus mâna pe umărul

prietenei.

— Ai venit aici după ajutor, nu-i aşa?

Jenny a dat din cap.

— Mama mea, ea mi-a spus că în sătuc este variolă. Ei or să folosească coliba cu aburi şi Adam mi-a spus… mi-a spus…

— Că trebuie să vii la el dacă se întâmplă, a terminat Banner fraza în locul ei. S-a răsucit pentru a-l privi pe cumnatul ei înalt şi foarte palid. Jeff, poţi să ai tu grijă de Adam? Să te asiguri că nu intră aici Sean ca să…

— Nu, a explodat Jeff. Dacă-ţi închipui că o să te las să hălăduieşti până în tabăra indienilor la miezul nopţii, cu nebunul ăla care dă târcoale pe aici…

Banner şi-a îndreptat umerii.

— Încetează să-mi vorbeşti ca un soţ, Jeffrey Corbin. Adam ar vrea să mă duc.

— La dracu ar vrea! Niciodată n-o să mă ierte dacă ţi se întâmplă ceva şi nu pot spune că n-ar avea dreptate. Deci o să faci cum spun eu, doamnă Corbin. Stai jos şi ascultă.

Ştiind că în clipa aceea niciun argument n-ar fi contat, Banner a găsit un scaun, l-a

apropiat de Adam şi s-a aşezat.

Capitolul 13

Sean a rămas cu fruntea sprijinită de scoarţa aspră a unui pin, respirând profund. Ameninţarea lui Banner pulsa cu ecouri în mintea şi sufletul lui. Îl durea. „O să te omor pentru treaba asta, Sean Malloy”.

După o vreme a privit înainte. Din locul în care se afla, putea vedea lumina de la casa aceea masivă, luxoasă. Respiraţia i s-a ameliorat şi el a zâmbit. Corbin era mai solid decât îşi închipuise. Dacă nu s-ar fi ascuns în trăsură după cum făcuse şi ar fi primit drept în faţă izbitura lui blestemată cu cizma, acum el, Sean, ar fi zăcut la pământ.

O durere bruscă şi ascuţită i-a încordat umerii lui Sean şi l-a făcut să i se pună un nod în stomac. L-ar fi omorât pe bastardul ăia, asta ar fi făcut, de nu s-ar fi ivit căpitanul în momentul acela. Ar fi fost o greşeală uciderea lui Adam Corbin, ţinând cont de ceea ce plănuise în legătură cu el şi cu Banner.

Aşa deci, Banner o să-l omoare, nu? Sean

a izbucnit în hohote de râs pornind-o în jos pe deal, spre Water Street, mergând pe părţile puţin luminate ale drumului şi strecurându-se din când în când prin vreo grădină dosnică. Ea îl omorâse deja când îl băgase în închisoarea aia puturoasă aşa cum făcuse, luase banii în locul libertăţii lui şi îl lăsase pentru bărbatul ăia ciudat şi patul lui.

Pe Water Street se spunea că Adam Corbin avea o amantă pe care o vizita periodic. Totuşi, treaba mergea, o putea avea şi pe Banner la dispoziţie, Banner mai pofticioasă decât o pisică în călduri. Furia rece şi chinuitoare nu-i dădea pace lui Sean. De ce totuşi ea i se dădea bogătanului când, mai mult ca sigur, ştia despre, femeia lui? Când Sean o ruga pe Banner refuza să-l primească în patul lui. Sean a zâmbit. Refuzul ei nu însemnase însă niciodată mare lucru, nu-i aşa? Tot o avusese, cu forţa şi o s-o mai aibă din nou. La urma urmei era nevasta lui.

L-a găsit pe Royce în locul stabilit în dosul uneia dintre cabinele de pe Water Street…

— Spune! A lătrat căpitanul de pe

Jonathan Lee, cu chipul ascuns în umbră până a scăpăra un chibrit ca să-şi aprindă trabucul…

— E rănit, i-a spus Sean.

— Dar nu e mort?

— Încă nu. Sean a tăcut încrucişându-şi braţele musculoase. Spune-mi, Royce, ce ai împotriva lui Corbin?

Trăsăturile lui Royce păreau ca sculptate eu dalta în strălucirea vârfului trabucului.

— Cu Adam? N-am mare lucru în realitate. Încă este mai degrabă indiferent. Pe Jeff mi-ar face plăcere să-l văd întins sub o lespede.

— De ce?

— Să spune doar că suntem… concurenţi, Căpitanul Corbin şi cu mine. O să vină aici să te caute, ştii. Şi asta vreau eu, să am şansa să-l prind.

Sean şi-a amintit ele săptămânile pe care le petrecuse pe puntea vasului Doamna Mărilor împotriva voinţei lui şi s-a înfuriat din nou. Nu fusese tratat prost pe vas, ăsta era adevărul, dar fusese luat cu forţa şi gândul îi era insuportabil.

— N-o să fie uşor de stăpânit căpitanul, a afirmat.

— O să am ajutor, Malloy. Tu adu-l doar pe Jeff Corbin la îndemâna mea şi-o să-i plătesc eu cu vârf şi îndesat datoriile mele şi ale tale.

— Dar doctorul şi nevasta mea?

Umerii lui Temple s-au încordat în întuneric.

— Aşteaptă puţin. Nu vreau decât să-l arunc pe Jeff în apă legat într-un sac şi nu-mi pasă ce-i faci tu doctorului. Dar femeia…

— Femeia e a mea, Royce. Numai a mea.

— Încetează, Malloy. Una e să te culci cu Banner şi cu totul alta s-o omori. Şi ea nu-ţi mai este nevastă acum.

— Ba da.

— Ba nu, Malloy. Am văzut actele, fiica unui… ăăă… prieten al meu mi le-a arătat. Banner a divorţat de tine la New York cu mai mulţi ani în urmă. Căsătoria ei cu Corbin e legală.

Divorţ? Banner îndrăznise să divorţeze de el, înfruntându-l nu numai pe soţul ei de drept, dar şi pe bunul Dumnezeu?

— Nu cred!

— Ba e adevărat, Malloy. Corbin are dreptul prin lege să se culce cu femeia şi

asta face.

Lui Sean i-a trecut prin minte că l-ar fi putut ucide pe Royce chiar pe locul în care se afla; i-ar fi fost lesne ţinând cont de constituţia slăbuţă a omului. Avea însă nevoie de o posibilitate de scăpare din Port Hastings, un loc unde să se ascundă până va sosi vremea să lovească din nou.

— Ce dracu vrei să spui?

— Ce-ai auzit, Malloy. Una din fetele mele mi-a spus că Adam a adus-o pe Silver Shadow. Era în noaptea în care s-au căsătorit.

— Lui Sean i s-a pus un nod în gât. — Nu sunt căsătoriţi, nu în ochii lui Dumnezeu.

— Dumnezeu nu pare a se sinchisi prea mult, Malloy. Iar Adam Corbin pare a fi un bărbat mulţumit. Cred că ea…

— De ce procedezi astfel? De ce dracu îmi spui asemenea lucruri când ştii…

În întunericul urât mirositor, Sean a zărit strălucirea dinţilor lui Royce.

— Vreau să fii furios; Malloy. Suficient de nebun încât să ucizi.

— Perfect, în starea asta am ajuns. Şi-o să te ucid pe tine, Royce, dacă nu încetezi să

vorbeşti în felul ăsta.

— N-o s-o faci. Numai eu stau între tine şi o lungă perioadă în închisoarea teritorială şi amândoi ştim treaba asta. Tu ai ucis-o pe târfa cu părul roşu, Malloy şi apoi ai atacat un cetăţean din fruntea obştii. Dacă nu pleci la noapte pe Jonathan Lee, Corbinii or să te jupoaie de viu înainte de răsăritul soarelui. Familia asta e unită, Malloy şi au grijă de ceea ce le aparţine.

Tot ce spunea Royce era adevărat, aşa că Sean nu l-a contrazis.

— Vrei mai mult decât capul căpitanului într-un sac, nu, Royce?

Royce a dat aproape imperceptibil din cap, dar vorbele lui au avut impactul unei izbituri cu ciocanul.

— Vreau să o am pe Banner o dată, a zis filfizonul calm.

Sean şi-a închis ochii pentru a-şi aminti numai lui că, deocamdată, avea nevoie de omul ăsta.

— Ea e nevasta mea, a gâfâit.

— Este nevasta lui Corbin. Lasă-mă s-o am pentru o noapte, apoi, dacă n-o ucizi, e a ta.

— Ce? Şi cum o să afli dacă o s-o ucid sau

nu?

— O să aflu, Malloy şi dacă o să i se întâmple ceva acestei femei, o să te învăţ minte într-un fel nu numai neplăcut, dar şi greu de suportat.

În clipa aceea, planurile reale ale lui Temple Royce i-au devenit atât de clare lui Sean de parcă ar fi fost înscrise în stele. Avea de gând să se răzbune pe căpitanul Corbin, pe Sean să-l arunce peste bordul vasului Jonathan Lee şi, după moartea lui, s-o aibă pe Banner numai pentru el. Nu doar o noapte, ci până o să se plictisească de ea. Sean a chicotit în sinea lui. Ideea lui Royce, aşa se părea, nu era teribil de diferită de ideile lui. Atâta doar că erau nişte variaţiuni pe aceeaşi temă, însă nu foarte multe.

— Întâi de toate, a continuat Jeff, în vreme ce Banner îşi sorbea cafeaua, o să aduc nişte oameni din echipaj să stea de pază aici, să vegheze asupra ta şi a lui Adam. Jenny şi cu mine ne vom duce în tabăra indienilor ca să oprim treaba aia cu coliba cu aburi, ce-o mai fi şi ea.

Banner s-a uitat spre soţul ei aflat în stare de inconştienţă. Va trebui să fie mutat de pe

masa de consultaţii într-unul din paturile spitalului.

— Indienii Klallum n-or să te asculte pe tine, i-a spus gânditoare lui Jeff.

— Poate că nu, Banner, i-a întors-o Jeff, dar tu n-o să te duci acolo. Dacă Malloy nu te poate atinge, cu variola e altceva.

— Sunt imună la variolă, a spus nevasta lui Adam. Am mai tratat şi altădată această epidemie.

Jeff era calm ca înaintea furtunii, iar ochii i-au alunecat peste silueta prăbuşită a fratelui lui adormit.

— Nu-mi vine să cred că-ţi trece prin minte să pleci tocmai acum de lângă Adam, s-a mirat el supărat. La dracu şi cu Malloy şi cu oricine altcineva, nu-ţi pasă nici de propriul tău soţ?

— Ştii că-mi pasă, a ţipat Banner ridicându-se de pe scaun, lovind cana şi vărsând cafeaua pe masă. Jeff, Adam ar vrea să mă duc!

— Pe nalba, i-a replicat Jeff.

L-au mutat pe Adam în secţie într-o tăcere totală cu ajutorul a trei oameni pe aceeaşi uşă de lemn pe care fusese el adus acasă.

Până i se vor vindeca toate coastele, Adam va trebui să rămână pe lemnul acesta.

— Să ai grijă de fratele meu, i-a poruncit Jeff într-o şoaptă tensionată după ce l-au acoperit pe Adam şi au pus barele laterale de cele două părţi ale patului. Să încui bine, a adăugat el, îndreptându-se spre biroul alăturat şi să nu laşi pe nimeni să intre în afară de mine.

— Jeff!

Jeff plecase. Banner s-a lăsat să cadă pe un scaun, cu ochii fixaţi asupra lui Adam. Cât de sfârşit şi de vulnerabil arăta aşa cum zăcea acolo. Dacă Sean ar fi reuşit să pătrundă înăuntru? Să presupunem…

— Ăsta-i adevărul, Banner, i-a şoptit Janny, întrerupându-i gândurile. Nu-l poţi lăsa pe Adam acum. Nu, dacă îl iubeşti.

— Crezi că eu vreau? A şuierat Banner tremurând şocată şi jignită. Doamne, Jenny, crezi serios că eu vreau să-i întorc spatele măcar o clipă, să mă duc singură „să cutreier” tabăra indienilor, cum ar spune Jeff?

Jenny şi-a plecat ochii. Banner regreta că vorbise atât de aspru, aşa că şi-a îmblânzit

tonul.

— Vreau să-l supraveghezi tu pe Adam în locul meu, Jenny, te rog. Ar trebui să doarmă toată noaptea, dar dacă nu…

— Ce? Ai să… să pleci acum?

Banner s-a ridicat, s-a înclinat să-şi sărute soţul pe frunte…

— Da, după ce mă îmbrac. Dacă mai stau, sunt sigură că Jeff o să mă oprească.

— Banner!

Dar ea era deja înlăcrimată pentru că pleca de lângă un om pe care nu putea suporta să-l lase, aşa că s-a repezit în aripa centrală a casei. Când Banner s-a întors, după cincisprezece minute, era îmbrăcată şi căra cu ea o puşcă din cabinetul de la etaj.

— Sean Malloy este o mare cutră, i-a spus lui Jenny care căscase ochii mari. El are părul blond, cârlionţat şi ochii căprui. Dacă intră în spital, trage în el!

— Să… s-să… t-trag? S-a bâlbâit Jenny tremurând.

— Omoară-l, i-a confirmat Banner. Apoi a ieşit grăbită în noapte, iar vântul de aprilie îi flutura fustele în vreme ce inima o durea de frica lui Sean Malloy.

A fost uşor să-şi ia un cal, oamenii de la grajduri se duseseră la culcare, căci hangarul întunecat, plin de umbre, era gol. Banner nu a mai luat şi o şa; nu-i trebuia decât un căpăstru şi animalul blând, curajos, care trăgea de obicei trăsura lui Adam.

Apărea o geană de lumină, cenuşie şi slabă, pe cerul dinspre răsărit când ea a trecut călare peste o creastă şi a coborât în inima taberei indienilor Klallum, cu trusa medicală atârnându-i de încheietura unei mâini.

Era epidemie de variolă acolo, adevărat, Banner îi mirosea duhoarea amestecată cu altele, de ulei de peşte, bălegar şi fum. Femeile indienilor se duceau la treburile lor matinale, scoţând un fel de vaiet din mers, aruncându-i o privire lipsită de interes lui Banner, copleşită de durerea lor. Lângă coliba aceea nenorocită cu aburi, ardea un foc mare şi în. Flăcările lui erau înfierbântate nişte pietre mari care urmau să fie cărate în colibă. Ea s-a dat jos de pe spinarea transpirată a calului şi s-a repezit spre locul acela, împiedicându-se în pietrele

de pe jos şi în rădăcinile de la suprafaţa solului.

— Încetaţi!

— O femeie bătrână şi-a ridicat privirea de la flăcări, jelind monoton, ca şi ceilalţi. Apoi, cu un gest lent în contrast ciudat cu ţipetele sale, femeia a ridicat o piatră incandescentă, folosind bucăţile de piele pentru a-şi apăra mâinile şi a pornit-o înspre colibă.

Banner a căutat în minte un cuvânt potrivit din dialectul lor, dar nu-şi putea aminti decât cuvântul „Klooch-man” – „femeie” sau „nevastă”.

— Asta e doctorie greşită!

Femeia bondoacă ajunsă lângă pragul colibei a dat deoparte pielea de cerb care acoperea intrarea şi s-a încovoiat ca să intre. A urmat un sunet puternic, bâzâitor, când piatra a fost aruncată în apa rece ca gheaţa.

Era evident că indienii n-aveau de gând s-o asculte pe Banner la fel ca pe Adam; cu excepţia bătrânului care se îndrepta spre ea, tribul părea decis să n-o bage deloc în seamă.

— Trebuie să încetaţi cu asta chiar acum! L-a întâmpinat ea pe emisarul care purta pantaloni normali şi o cămaşă din piele de cerb. Ăsta e un tratament greşit…

— „Kloochman” a doctorului? A întrebat-o bărbatul cel vârstnic cu un fel de viclenie. Unde e Marele Doctor?

Banner a suspinat, a tras adânc aer în piept şi-a dat deoparte un zuluf de păr roşu de pe frunte.

— Marele Doctor e foarte bolnav.

Bărbatul a dat o strigare care s-a putut auzi pe deasupra bocetelor tribului.

— Aici avem boală. Moarte. Vine Marele Doctor, el face mai bine.

— Marele Doctor nu poate veni, l-a contrazis răbdătoare Banner. Eu sunt aici ca să vă ajut, dar trebuie s-o opriţi pe femeia asta să tot care pietre în colibă!

Indianul şi-a desfăcut larg braţele.

— Face asta pentru a ucide spiritele rele, „tamanous”…

„Tamanous”. Ăsta era cuvântul pe care Banner îl ţinea minte.

— Boala de care suferă poporul tău nu vine de la un spirit rău, este o bacterie

virulentă. „O bacterie virulentă”. Parcă l-ar fi auzit pe Adam râzând pentru că folosise un cuvânt ca acela. Aşa te adresezi tu unui indian.

O’Brien, ar fi spus, sau crezi că le vorbeşti unor studenţi la medicină? Se simţea reconfortată doar imaginându-şi că Adam ar fi fost alături de ea acum, sigur pe sine, puternic, blând-ironic.

— Nu există spirite rele „tamanous”, a început din nou. Nu în clipa asta, în orice caz. Eu sunt Kloochman a Marelui Doctor. Eu o să vă fac bine.

Indianul arăta sceptic, chiar ţâfnos.

— Păr-de-foc, du-te la tine acasă. Asta e mai bine.

Banner s-a înroşit.

— Nu plec dacă nu încetaţi ceea ce faceţi! Eu…

Femeia a ieşit din coliba cu aburi, purtând pe braţe un copil pe jumătate îmbrăcat. Se îndrepta spre apele reci ale istmului, iar Banner s-a repezit după ea punând mâna pe forma subţiratică, prăpădită din braţele ei.

— Stai, dă-mi mie copilul ăsta!

— Omor spiritele rele „Tamanous”, a

bodogănit indianca, iar lacrimile îi curgeau pe faţa ei roşiatică.

— Nu! Nu înţelegi… tu îl omori pe copil…

Vorbele lui Banner au fost întrerupte de pocnetul unei arme în timp ce tribul continua să jelească. Femeia indiană a rămas stană de piatră şi timp de câteva clipe nu s-a mai auzit nimic altceva în afară de răsuflarea cailor şi valurile de flux pe ţărmul apropiat.

Încetişor, Banner s-a întors ştiind că avea de înfruntat furia rece, tăcută a cumnatului ei. Jeff arăta precum un uriaş, stând călare pe calul lui imens, negru, scoţând parcă flăcări pe nări, dându-i o înfăţişare satanică. Pielea de pe şea a troznit când s-a aplecat să-şi. Pună arma înapoi în tocul ei şi apoi a descălecat.

Împreună cu el erau alţi doi bărbaţi, probabil din echipajul de pe vasul Doamna Mărilor, dar aceştia au rămas călare, privindu-i pe indienii Klallum atât de paşnici, cu sobrietate.

Tribul părea a-l cunoaşte pe Jeff, manifestând faţă de el, ca şi faţă de Adam, acelaşi respect. Bărbatul cu care discutase

Banner la început a fost primul care s-a repezit în întâmpinarea vizitatorului poruncitor, ca sculptat în piatră şi s-a bâlbâit în dialectul „Chinook”, iar ceilalţi l-au urmat, cu plângerile lor ininteligibile. Jeff le-a răspuns în acelaşi jargon, iar capul lui cu părul blond se zărea deasupra capetelor cu părul negru. La un ordin al lui, doi voinici foarte tineri au apucat-o de coate pe Banner şi au început s-o târască spre una din căsuţele acelea lungi de lemn care o făcuseră curioasă când fusese prima oară acolo împreună cu Adam.

Banner era prea uluită şi îngrozită ca să protesteze serios. Dar a aruncat o privire înapoi, peste umăr şi a văzut că Jeff, cu chipul împietrit, venea după ea, prin valurile de indieni amărâţi şi gălăgioşi.

Banner a fost trecută peste o piele soioasă de urs care ţinea loc de uşă şi a ajuns în interiorul întunecat şi puturos. În centrul căsuţei cu podeaua murdară era o groapă în care se făcuse focul, dar lumina dată de flăcări era slabă. Afară se auzeau voci furioase, a lui Jeff se amesteca printre vocile celorlalţi şi apoi pielea de urs s-a dat

deoparte şi ea a înţeles că intrase şi el.

— Ce dracu vrei să faci? A lătrat cumnatul stând la distanţă de ea.

— A trebuit să vin, i-a spus Banner cu o demnitate şovăitoare, netezindu-şi mantaua şi îndreptându-şi umerii. Ce face Adam?

— Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă foarte tare, Jeff Corbin! Adam e soţul meu şi îl iubesc foarte mult!

— Îmi dau seama, a batjocorit-o căpitanul. N-am nicio îndoială că s-ar înfiora să afle că i-ai părăsit pentru a te vârî în mijlocul unei epidemii de variolă! Banner, indienii Klallum au fost un trib paşnic de generaţii întregi, dar tu îi faci gata să ia scalpuri şi să-şi picteze pe trup culorile de război…

— Spui asta de parcă eu i-aş fi insultat!

Jeff s-a apropiat până la marginea gropii în care ardea focul. Flăcările stacojii făceau umbre pe chipul lui, care arăta ca o mască păgână, înfricoşătoare.

— Sunt insultaţi, Banner. Şeful vrea pur şi simplu să-i pună să fii bătută. Să te bat eu.

— Bătută? A repetat Banner, alarmată şi dându-se înapoi cu un pas.

— N-aş face aşa ceva, desigur, deşi nu pot

vorbi în locul fratelui meu. Adam o să devină violent când o să audă ce s-a întâmplat.

— Ei te-au trimis aici ca să mă baţi?

— Sau să te supun într-un fel sau altul. Vezi tu, Banner, aici lucrurile stau cu totul altfel. Fraţii îşi împart între ei femeile. De aceea, în ochii lor, eu am aceleaşi drepturi asupra ta ca şi Adam.

— Tu… tu n-ai…?

— Sigur că nu, dar o să-i lăsăm să creadă că am făcut ce mi-au cerut. Cum procedăm, Banner? Îi convingem că te bat eu sau…

Banner s-a înroşit şi a explodat.

— Păi, cred că n-o să pretinzi ca noi să facem dragoste! Jeff â rânjit.

— Ca să vezi, a zis, ştiam eu că ai alege bătaia.

— E ridicol! Vin să încerc să stopez dezastrul şi când colo stau să joc teatru în nenorocita asta puturoasă de colibă! Nu pricepi că acest… acest popor de afară îşi fierbe copiii în coliba aia cu aburi? Şi ştii ce fac indienii după aia, căpitane? Îi aruncă pe nenorociţii ăia mici în apă!

Jeff a scuturat uşurel din cap, cu viclenie.

— Nu, n-or să mai facă aşa. Le-am spus că Adam i-a ameninţat că, dacă vor continua, o să conjure un „tamanous foarte mare şi foarte rău şi ei m-au crezut.

Banner a suspinat. Degeaba încercase ea să-i convingă pe indieni. În schimb, un singur cuvânt venit din partea lui Adam, chiar dacă nu în mod direct, ajunsese ca să fie ascultat!

Jeff părea a-i fi citit gândurile.

— Mai are importanţă ce anume i-a oprit, Banner?

Ea a dat încet din cap.

— Mai sunt pacienţi de văzut…

— Mă tem că nu, Banner. Indienii te-ar fi lăsat să-i ajuţi în cazul în care Adam ar fi fost aici, dar acum n-or să-ţi permită. Numai un bărbat poate face medicină în iadul ăsta.

Banner avea senzaţia că i se pun continuu numai bariere. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz şi genunchii i-au tremurat de parcă ar fi fost gata s-o lase.

— Bine, atunci, a suspinat resemnată, să mergem acasă. Vreau să-l văd pe Adam.

Incredibil, dar Jeff îşi agita cureaua. El a chicotit când ochii lui Banner s-au rotunjit,

apoi i-a arătat un morman umbrit de lângă peretele din spate al colibei.

— Calcularea timpului e totul, doamnă Corbin, i-a spus. De câte ori o să izbesc în boarfele astea cu cureaua, tu să ţipi. Banner s-a îmbujorat.

— Oh, Jeff, n-aş putea…

— Ai de ales între asta şi bătaia reală, scumpo, într-un minut, şeful cu jumătate dintre războinicii lui or să intre cerând să le fie răzbunată onoarea.

— Onoare? Ce onoare este să baţi o femeie?

Jeff a dat din umeri.

— Niciuna. Binele sau răul nu e revelator, Banner, lucrurile pot să capete o întorsătură foarte proastă în cazul în care-i obligăm să insiste.

— Vrei să zici că ei ar… ar vrea să privească?

— Sau să participe.

Banner şi-a închis ochii.

— Atunci s-o facem, a zis ea.

Jeff a răcnit ceva, probabil o dojană severă în jargonul „chinook”, iar cureaua a izbit în boarfe cu un trosnet puternic. Prefăcându-

se, Banner a răcnit.

— E binişor, a remarcat Jeff în şoaptă, dar să se simtă cât suferi, nu glumă!

Banner şi-a amintit ce-i făcuse Sean lui Adam şi când a ţipat iar, în vocea ei se simţea mult mai multă durere. Încă de două ori Jeff a mai asaltat mormanul de haine, Iar Banner a răcnit tot de două ori într-o agonie teatrală. În sfârşit, cumnatul a apucat-o strâns de cot şi a pornit-o spre uşă.

— Să-ţi ţii capul în jos, i-a poruncit pe un ton jos şi, aspru. Încearcă să arăţi supusă şi slăbită.

— Înghite şi-o rădăcină, i-a şoptit şi Banner. Există o măsură tu…

— Banner.

Indienii erau în aşteptare, cu ochii negri lacomi, cu – chipurile triste, dar satisfăcute. Brusc, lui Banner i s-a părut uşor să-şi plece capul şi să arate de parcă tocmai ar fi suferit o corecţie din partea fratelui soţului ei. Într-un fel, chiar aşa fusese.

Adam îi pusese pe oamenii de la grajduri să-l mute cu tot cu scândură în propriul lui pat, după cum le-a spus Maggie şi arăta istovit, nerăbdător şi foarte furios când a

ajuns Banner la el.

— O’Brien, a început amenințător ca o furtună.

Banner a suspinat, frecându-şi tâmplele ca să scape de durerea de cap pulsatilă…

— Nu acum, Adam. Te rog.

El s-a potolit puţin şi şi-a unit mâinile pe pieptul dureros. Ochiul îi era înroşit, iar cusăturile de la buză şi de pe o parte a capului ieşeau în evidenţă pe pielea lui albă ca hârtia.

— Ce s-a întâmplat?

— Am încercat să-i opresc pe indienii Klallum să folosească acea colibă cu aburi…

— Şi?

— Şi nu m-ar fi ascultat. L-au ascultat însă pe Jeff, desigur.

Banner şi-a pus jos trusa şi a început să-şi desfacă panglicile care-i ţineau mantaua. Cât despre pacienţi, nu mi s-a permis să-i consult. Jeff şi Cu minte a trebuit să ne ducem prin tot haosul ăia în căsuţa… A tăcut înroşindu-se. A trebuit să ne prefacem că el mă bate.

Adam a chicotit.

— Nu e nimic nostim, a ţipat Banner

înfuriată. Adam în sat sunt copii bolnavi.

— Nu te îngrijora, O'Brien. Am pus-o pe Jenny să-i aducă pe un prieten ai meu, din Providence. O să vină cât de curând o să găsească vaporul.

— Un doctor, presupun? I-a întors-o sec Banner. Bărbat, fără îndoială.

— Oh, Griffin e şi una şi alta, a zis Adam. Mă pot baza pe el să pună lucrurile la punct în tabără.

Banner se simţea total jignită.

— Bineînţeles, pe el te poţi baza, dar pe mine nu, aşa-i?

Adam părea plictisit.

— Oh, mă pot baza şi pe tine, O'Brien. O să ajuţi şi tu dacă va merge totul bine. Ce dracu te-a apucat să te duci la miezul nopţii acolo? Şi dacă te întâlneai faţă în faţă cu Sean Malloy?

— Dar nu s-a întâmplat asta, aşa că ce mai faci atâta caz?

— Pentru că te iubesc, O'Brien, a explodat el. Pentru că am nevoie de tine. Pentru că dacă Malloy sau oricine altcineva te-ar lovi, nu ştiu ce-aş face!

Ea s-a apropiat de marginea patului, a

îngenuncheat şi l-a mângâiat pe Adam cu tandreţe pe faţa lovită, fierbinte.

— Tu eşti cel lovit, i-a spus şi în ochi i-au apărut lacrimi de durere că nu putea suferi ea în locul lui.

Cu mare efort, Adam şi-a dus o mână la obrazul ei, mângâind-o blând.

— Dormi puţin, Trifoiaş. Arăţi ostenită.

Ascultătoare, Banner s-a ridicat şi-a scos cămaşa şi chiloţii şi s-a îndreptat spre un fotoliu mare gândindu-se să se acopere cu o pătură de lână şi să doarmă acolo.

— Aici, i-a spus serios Adam. Alături de mine.

Banner s-a dus în pat, lângă soţul ei, atentă să nu-l zdruncine. După câteva minute adormise. Camera umbrită şi tăcută când s-a trezit, sărind în sus, cu respiraţia întretăiată, cu fruntea scăldată în sudoare. Sean fusese acolo, la piciorul patului, bătându-şi joc de ea, amenințând-o.

Adam a gemut alături de ea şi asta a făcut-o să-şi revină la realitatea dulce-amară. A căzut înapoi pe perne, ameţită dar uşurată: visase. Visase şi-atât.

— O’Brien?

— Mă cheamă Corbin, l-a contrazis Banner, doar pe jumătate glumeaţă.

— Adevărat, a mormăit Adam, dar dacă te strig „Corbin”, patruzeci şi trei de oameni sunt gata să răspundă. Banner a râs.

— Ai dreptate, cred. Cum te mai simţi?

— Teribil. Dar tu, Trifoiaş?

— Înfricoşată, aşa mă simt, speriată.

— Nu trebuie. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

— Nu pentru mine sunt îngrijorată, Adam. Sean este un om brutal, fără milă.

— Mie-mi spui?

Banner a râs, dar cu lacrimi de data aceasta.

— La ce te gândeai, de te-a surprins în asemenea hal Sean?

Adam a râs.

— La tot ce voiam să-ţi fac când o să ne băgăm în pat. În clipa următoare m-am trezit cu cizma lui drept în faţă.

— Ăsta-i Sean. Probabil că i-ar fi frică să lupte cu tine în luptă dreaptă.

— Vrei să-mi salvezi orgoliul rănit, nu-i aşa, Banner?

— Are nevoie de asta?

— Da. Mă simt ca un cretin şi un neputincios…

Banner s-a ridicat într-un cot, atentă să nu-l deranjeze pe Adam.

— Nu eşti nici cretin, nici neputincios, Adam Corbin, i-a spus.

— Nu?

— Nu.

— Şi nu-ţi pare rău că te-ai măritat cu mine?

Banner l-a sărutat pe obraz.

— Îmi pare rău doar atunci când îmi dai ordine şi-mi spui că n-o să mai practic medicina după naşterea copilului.

— Ah, da. Păi mai am şi alte idei.

— Care? Să mă pui la punct?

— Nici gând. E nostim şi n-o să renunţ. Şi să-ţi dau câteva scatoalce ar fi nostim, dar, vai, asta aparţine trecutului, nu-i aşa? A tăcut şi a chicotit văzând-o că se îmbujorează. Câte dantele. Mi-ar plăcea să-ţi trag jos chiloţii O’Brien. Astea sunt ideile mele în legătură cu meseria ta.

Banner s-a holbat la el, încercând să-i citească, gândurile.

— Şi?

— Eşti bună de doctor, O’Brien, ai demonstrat asta în ziua în care a fost accidentul de la fabrică. Nu m-aş fi descurcat fără tine.

Când ea a dat să vorbească, Adam i-a pus un deget peste buze şi a continuat tot el.

Dar vreau ca fiul nostru să aibă o mamă, Trifoiaş. Asta e treaba ta, nu a lui Maggie sau a altcuiva. Totodată, nu trebuie să rămâi lângă micuţ clipă de clipă.

— Nici n-ar fi bine, Adam. Nici pentru copil, nici pentru mine.

— Ştiu. O să te ajut când o să pot, Adam a întins mâna mângâindu-i un sfârc pe deasupra sânului acoperit cu muselină, dar pentru anumite lucruri, eu nu posed echipamentul necesar, O’Brien.

— Şi sunt unele treburi pentru care nu eşti dotat, i-a amintit ea, dându-i deoparte mâna. E adevărat că tu n-ai supt la sân când erai bebeluş şi a trebuit să fii hrănit cu fiertură de scoici?

El a chicotit şi şi-a dus iar mâna unde-o mai pusese şi înainte.

— Uluitor, dar adevărat. N-ai nicio milă, Trifoiaş? Niciun pic de compasiune? Ai

putea să mă faci să uit durerea asta, ştii?

— Bietul Adam.

— O'Brien, eu încerc să te fac mai bună şi-a luat el o faţă chinuită.

— Bunătatea mea spune că ai nevoie de o altă injecţie şi de mult somn, nu de amor.

— La dracu cu bunătatea ta. Fă-mi ceva plăcut.

Banner s-a dat jos din. Pat cu grijă şi şi-a găsit trusa.

— Am auzit că unora le place morfina.

— Malloy mi-a rupt coastele, fir-ar să fie, nu…

Banner a aprins o lampă şi a umplut seringa.

— Încetează cu răsfăţul; nu-ţi merge.

— Dar nici…

— Adam. Banner i-a frecat partea de sus a braţului cu vată îmbibată în alcool, a scos din seringă bulele de aer şi i-a făcut injecţia.

— Femeie, tu nu ai inimă.

— Nici conştiinţă, în cazul ăsta, a adăugat Banner.

— Şi mai zici că eşti doctoriţă!

Ea l-a mângâiat pe umflătura în descreştere care îi arăta dorinţa.

— Somn uşor, le-a spus şi lui şi acelui loc anume.

— Nesuferita!

Banner s-a aplecat şi l-a sărutat tandră pe Adam pe gura deschisă.

— Oi fi eu nesuferită, dar te iubesc.

— Arată-mi.

— Tocmai ţi-am demonstrat. Noapte bună, scumpule. Replica a fost un sforăit deloc elegant.

Prietenul lui Adam din Providence a sosit în dimineaţa următoare, era un bărbat foarte chipeş, cu o expresie serioasă şi lui Banner i-a plăcut, în ciuda manierelor lui cam brutale. În două zile pusese deja sub control situaţia cu variola în tabăra indienilor, deşi atât el, cât şi Adam nu puteau spera la mai mult decât ca maladia să nu se răspândească în întreg tribul.

Pentru a preveni propagarea bolii, el i-a mutat pe pacienţii infectaţi într-o căsuţă construită în grabă la distanţă de sătuc, unde erau îngrijiţi de puţinii membri al tribului care avuseseră variola şi îi supravieţuiseră.

Lui Banner i se părea foarte inechitabil că

indienii acceptau dictatura din partea domnului Fletcher, dar nu şi din partea ei şi repeta mereu asta după ce prietenul lui Adam se întorsese în oraşul lui, la treaba lui. Adam era prost dispus, deja obosit de a fi fost claustrat în casă.

— Nu te mai plânge, O'Brien, a explodat el. Important e să s-a rezolvat problema deocamdată. Nu văd cât contează dacă tu sau Griffin aţi făcut treabă.

Banner n-avea alte argumente, aşa că i-a zâmbit silit şi s-a aplecat să-l sărute pe frunte pe Adam.

— Oare Jeff îl caută şi-acum pe Sean? Nu l-am mai văzut de la venirea doctorului Fletcher.

Pe faţa arogantă a lui Adam a apărut furia.

— De unde dracu să ştiu eu?

Lui Banner i s-a strâns inima; altădată ar fi avut reacţii mai furibunde. A scos un suspin profund şi a dat să iasă din dormitor, dar Adam i-a luat mâna şi i-a strâns-o.

— Iartă-mă, O'Brien, iartă-mă.

Ea s-a aşezat pe marginea patului; acum, când Adam n-o putea ţine în braţe din pricina coastelor rupte, se simţea frustrată

majoritatea timpului.

— Nu-i nimic.

— Nu, nu e. Adevărul este O'Brien, că mi-e teamă. Tu eşti în pericol şi Dumnezeu ştie unde este Jeff.

Banner i-a pus un deget mângâietor pe buze.

— Nu i s-a întâmplat nimic. Jeff este puternic şi îl dă gata repede pe Sean la nevoie.

În ochii serioşi, de culoarea indigoului, a apărut suferinţa.

— La fel ca mine? A lătrat Adam.

— Jeff va fi atent, Adam, a zis repede Banner şi are şi oamenii din echipaj cu el.

Adam a scos o exclamaţie exasperantă, nerăbdătoare şi şi-a întors capul spre perete.

— Adam?

El a deschis ochii, privind cruciş. O'Brien dormea alături de el şi în cameră era întuneric.

— Jeff?

Fratele lui s-a apropiat, vorbind încet.

— L-am găsit pe Malloy, sau, măcar, ştiu unde este.

— Şi?

— Conform zvonurilor de pe Water Street, el se află în Seattle, ascunzându-se într-o casă cu camere mobilate de pe Skid Road.

— Water Street? Adam a respirat uşurat. Asta e o păcăleală de-a lui Royce. Ţi-a dat prin cap că poate fi o cursă?

Jeff a dat uşor din umeri.

— Nu mi-e frică de Royce.

— Poate că ar trebui să-ţi fie. Te urăşte de moarte, frăţioare. Îţi aminteşti?

— Nici eu nu-l prea iubesc. Dar acum nu-mi pasă decât de Malloy şi ştiu să ajung pe Skid Road.

— Mda. Eu a trebuit să te spăl cu gaz după ce-ai fost ultima oară pe-acolo. Fii atent, Jeff.

Jeff a rânjit şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Parcă pot fi atent?

— Nu prea. Jeff?

— Ce? Jeff se ridicase, iar chipul lui se afla în umbră.

— Nu vrem să păţeşti ceva, aşa că umblă cu ochii deschişi.

— Aşa o să fac, i-a promis Jeff şi a şi

plecat.

Adam a închis ochii, dar somnul îl ocolea. Continua să se gândească la Malloy şi la Temple Royce şi la felul în care se uniseră ei şi-l târau acum pe Jeff în capcană. Amândoi îi purtau sâmbetele, Malloy pentru că fusese dus cu forţa pe vas, Royce pentru că se ciondănise cu Jeff din fragedă pruncie.

A trezit-o pe Banner. Ea s-a ghemuit lângă el, ca o pisică somnoroasă.

— Ce-i, Adam? A căscat. Te dor coastele?

— Nu.

— Firele de la cusături?

— Nu.

— Dacă nu te doare nimic, de ce m-ai trezit?

Adam a râs şi i-a luat mâna, ducându-i-o într-un anume loc.

— N-am zis că nu mă doare nimic, O’Brien.

Ea a râs şi l-a atins blând, iar el a mormăit din străfunduri.

— Eşti foarte slăbit, Adam Corbin. — Şi disperat. Te rog, O’Brien…

— O să mă duc jos să-ţi fac o fiertură de scoici, I-a tachinat. Vrei?

— Ştii ce-aş vrea eu, vrăjitoare mică.

Banner a râs, apoi s-a ridicat şi a dat deoparte cuverturile care-i acopereau pe amândoi. Adam a fost invadat de aerul rece, care însă nu i-a potolit câtuşi de puţin fierbinţeala din interior.

— Te iubesc, i-a spus ea şi l-a sărutat. Adam a gâfâit şi şi-a arcuit instinctiv spatele. Durerea care a urmat în coastele lui l-a făcut să i se ivească sudoarea pe buza de sus, pe piept, pe frunte. Banner s-a dat înapoi, şovăitoare.

— Oh, Doamne, O'Brien, te doresc.

— Nu trebuie să te mişti, i-a spus ea. Şi l-a sărutat din nou.

— Îţi promit, nu mă mişc, oh, Doamne, muşchiul se mişcă.

Era o promisiune greu de ţinut, să rămână ţeapăn, în situaţia aia, era un fel de încercare a iadului. Părul lui Banner se revărsase asupra lui Adam ca o mătase şi mireasma lui îl înnebunea.

— O'Brien, i-a spus, incapabil măcar să-şi treacă mâinile prin coama de culoarea scorţişoarei. O'Brien…

Îi cânta numele ca într-o conjurare magică

a soţiei nemiloase, iar Banner îl înflăcăra tot mai tare. Adam nu îndrăznea să se mişte, deşi instinctul îi poruncea s-o facă şi rezistenţa lui făcea ca plăcerea să devină şi mai ascuţită. Vocea lui a devenit un geamăt, pronunţând cuvinte ininteligibile…

Banner a râs şi l-a mângâiat blând şi, brusc, mintea şi sufletul parcă i-au explodat, fragmentele lor au zburat în toate direcţiile şi uşurarea a sosit cu nespusă dulceaţă. A durat multă vreme până când el s-a putut desprinde din curcubeu ca să-şi revină şi să adoarmă. Adam a visat frumos, copii cu ochi albaştri şi părul roşu şi vocea ca un clopoţel a lui O'Brien. Spre dimineaţă, a simţit un sfârc catifelat pe buze. L-a apucat bucuros, deşi încă pe jumătate adormit, întrebându-se ce era oare de fapt acel nectar nemaipomenit pe care-l trăgea din sânii plini, călduţi ai lui Banner. Adam a dat din umeri, numai pentru sine, în timp ce O'Brien scâncea. Orice-ar fi fost, era mai gustos decât fiertura de scoici.

Capitolul 14

Silueta se deplasa, agilă şi furişându-se, la

marginea pădurii. Banner a lăsat deoparte deshămatul calului şi s-a repezit spre locul acela. Pământul ud era moale sub tălpile pantofilor şi iarba era umedă de ploile de mai. Trecuse o lună de la atacul lui Sean asupra lui Adam şi soţul ei se refăcuse aproape total. Azi consultase chiar şi nişte pacienţi în sala de operaţii, deşi coastele încă îl dureau şi trebuia să se mişte încet, cu grijă. Cel mai bun lucru era, după părerea lui Banner, că nu fuseseră deranjaţi de Sean.

S-a oprit lângă un buştean căzut, populat cu tot felul de mici creaturi şi insecte şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Lulani? A strigat. Nu s-a auzit drept răspuns decât ţipătul unei păsări deranjate. Lulani! Vino aici! Ramurile unui pin mic au tremurat umplând aerul proaspăt de primăvară cu aroma de Crăciun.

Prudentă, Banner şi-a păstrat distanţa.

— Lulani? A încercat din nou.

Femeia nu s-a arătat, iar vocea ei era şovăitoare.

— Unde e Adam? Se simte bine?

Banner şi-a închis ochii o clipă; iubindu-l

pe Adam aşa cum îl iubea, depăşise gelozia şi, deşi nu. Era dis pusă să-l împartă, îi era milă de femeia care-l aşteptase şi se îngrijorase atâtea săptămâni.

— A fost rănit foarte rău, dar acum se reface.

— Rănit? Cum? Banner a suspinat.

— Adam a fost bătut, Lulani.

A urmat o tăcere.

— Ăsta-i adevărul? Adam trăieşte?

— Da. Lulani, ai nevoie de ceva?

— De Adam, a venit replica fermă.

Banner şi-a înfrânat o dorinţă imperioasă şi deloc potrivită ca o doamnă de a năvăli de după pinul acela des ca s-o jumulească pe amanta soţului ei. Poate că, de fapt, nu depăşise starea de gelozie.

— El este soţul meu, Lulani!

— Adam ne-a spus. Poţi să-i trimiţi, te rog, cât mai curând pe munte?

— Sunt convinsă că n-o să fie nevoie să-l trimit, s-a plâns Banner. De zile în şir Adam priveşte cu disperare în direcţia muntelui şi, pe deasupra, nici legătura maritală n-o acceptase chiar uşor. Pe tine te deranjează, Lulani, să-l împărţi cu mine?

Întrebarea a rămas fără răspuns, ceea ce a fost mai bine, căci Banner a regretat imediat că o pusese. După vreun minut, Banner a înţeles că Lulani plecase.

Banner l-a găsit pe Adam stând ţeapăn lângă birou, încercând să priceapă sistemul de organizare inventat de nevasta iui. Banner şi-a unit degetele de la mâini.

— Tocmai am văzut-o pe Lulani, i-a spus.

Hârtiile din mâinile lui Adam au căzut pe birou şi şi-a luat o expresie ameninţătoare.

— Şi ce-a spus?

Era greu, atât de greu să nu ţipe, să nu plângă şi să nu-i ceară fidelitate unui bărbat care nu era pregătit pentru aşa ceva.

— Te-a aşteptat să te duci la ea, i-a spus Banner pe un ton neutru.

— Nu mă miră, i-a spus Adam neatent. Au trecut atâtea săptămâni…

Banner s-a înroşit şi şi-a plecat ochii, luptând cu furia şi durerea care colcăiau în ea.

— Da, săptămâni.

— O’Brien.

— Ce? Ea îşi fixase privirea în podea.

— Uită-te, te rog, la mine.

Nu putea, nu acum. Oare Adam nu pricepea? Ea nu putea decât să stea acolo, cu mândria rănită.

— Nu vreau, i-a replicat.

— Foarte bine. Tot nu cred că-mi pasă de expresia pe care aş fi văzut-o în ochii tăi, Trifoiaş.

Banner şi-a ridicat repede ochii.

— Nu m-am plâns, i-a amintit calmă, deşi se îmbujorase toată.

— Nu. Doar că mă consideri drept un ticălos şi un fustangiu, este?

— Am avut grijă de tine, Adam Corbin! Am încercat să-ţi fac pe plac, deşi ai un temperament imposibil!

Adam a zâmbit.

— Sigur că ai. De fapt, cred că ar trebui să mă simt flatat fiindcă mă consideri în stare să mă mai culc şi cu altă femeie.

— Flatat? S-a răstit Banner înfuriată.

— Da, măgulit, i-a confirmat. După cum cred că ţi-am mai spus, ar fi nevoie de un om mal puternic decât mine pentru a te înşela, O’Brien.

Banner şi-a plecat ochii. Nu era prima oară când Adam invoca faptul că iubirea ei

focoasă îl lăsa prea sleit de puteri ca să mai caute consolare în altă parte şi nu ştia dacă trebuia să se simtă insultată sau măgulită.

— Spune-mi de ce stai cu mine, Trifoiaş, când părerea ta asupra onestităţii mele este atât de proastă? Din cauza copilului?

— Parţial. Dar aş sta şi dacă n-ar fi copilul.

— De ce?

— Pentru că sunt slabă! A ţipat, furioasă pentru că iar o încolţise.

— Slabă? Adam a chicotit. Caută altceva, O'Brien.

— E crucea pe care trebuie s-o car pentru că te iubesc, Adam Corbin. În ciuda raţiunii şi a bunului simţ, trebuie să recunosc!

El i-a ridicat bărbia cu o mână.

— Da. Dar dragostea are alte motivaţii, nu?

Banner a înghiţit în sec şi a încercat să schimbe subiectul.

— Ai auzit despre Jeff?

— Da. A întâlnit o femeie în Seattle şi n-o să-l mai vedem probabil până la Crăciun, O'Brien.

— Ce?

— Sărută-mă.

— Nu vreau sub nicio formă!

— Nici dacă-ţi promit că te iau mâine pe munte?

Banner s-a holbat la el, cercetându-i faţă atât de dragă, furioasă acum.

— Mâine?

— Mâine. E timpul să-ţi dezvălui misterul, numai ţie. Dar o să mă ajuţi să-l ţin mai departe, O'Brien. Şi află dinainte, nu se trăieşte uşor cu un secret ca ăsta.

— Ce…

Adam i-a atins buzele cu ale lui, uşor, necăjind-o.

— Mâine, O'Brien, i-a spus înainte de a-l acoperi total gura cu a lui…

Cerul era albastru, iar vântul călduţ. Banner stătea pe scândura acoperită cu blană din căruţă şi era fericită pentru că adevărul avea să-i fie dezvăluit în sfârşit. Dar grijile familiare tot nu-i dădeau pace. Dacă Adam îi prezenta o a doua familie şi un lung, poetic discurs despre sentimentele pe care le avea pentru Lulani, ea n-o să poată suporta. Şi chiar dacă avea să se dovedească faptul că Adam îi fusese credincios prin cine ştie ce minune, secretul

putea fi totuşi amar, dureros, Adam o avertizase: de cum o să afle totul, o să-şi dorească să nu fi descoperit niciodată nimic.

Când Adam a apucat frâiele căruţei, s-a uitat la el şi l-a văzut în adâncul ochilor apărarea a ceea ce ştia numai el.

— Pop să te răzgândeşti şi acum O'Brien, i-a spus.

Banner şi-a îndreptat umerii.

— Vin cu tine. O să rămânem în hangar toată ziua?

El a râs şi a tras hăţurile şi curând se aflau cu opinteli pe panta muntelui. Pe drumul lung şi incomod, Banner a rămas încântată de frumuseţea aspră a peisajului. O poieniţă superbă cu crini portocalii de pădure şi margarete sălbatice avea s-o ajute să suporte totul, la fel ca şi dragostea sălbatică, complexă pe care-o simţea pentru bărbatul de lângă ea. După o vreme, Adam a oprit căruţa într-o poiană. Mai rămăseseră urme de zăpadă pe-acolo, iar vântui era rece, fluturându-i fustele lui Banner când soţul ei a ajutat-o să «oboare.

— Nu ne ducem la cabană?

— Nu, i-a răspuns Adam, preocupat de cai

şi de căruţă.

— Adam. El a tăcut, privind cerul albastru, cu norişori mici, pufoşi şi a oftat. — O’Brien, eu… Ea l-a luat repede de braţ.

— Orice-ar fi, Adam, eu o să… o să încerc să înţeleg.

Adam s-a încordat şi zâmbetul lui a fost mai mult o caricatură.

— Oh, o să înţelegi, sigur o să înţelegi. Numai să ţii minte, O’Brien, nu poţi spune nimănui. Nici mamei, nici lui Jeff, nimănui. Ai înţeles?

— Nu!

— O să înţelegi, i-a spus şi s-a îndepărtat de ea cu umerii încordaţi sub cămaşa şi haina uşoară.

Lui Banner îi părea rău de el, de Lulani, de ea însăşi, dar aştepta într-o tăcere curajoasă.

În sfârşit, Adam şi-a ridicat mâinile ca o goarnă la gură şi a strigat, iar cuvântul care a fost repetat de ecou între cer şi munte, a şocat-o teribil pe Banner Corbin.

— Tată!

— Dumnezeule, a gâfâit Banner.

Adam a strigat din nou, iar ecoul i-a dus

mai departe strigătul. Banner l-a tras pe Adam de braţ.

— Adam, tatăl tău? Tatăl tău?

I se citea suferinţa în ochi.

— Lulani e femeia lui tata, Banner, nu a mea.

— Dar…

El şi-a ridicat din nou mâinile la gură şi a mugit.

— La dracu, tată, arată-te sau jur. Că vin eu să te caut!

S-a auzit un fâşâit căci cineva îşi croia drum printre tufişuri şi rugi de mure.

— Dă-te înapoi! A exploda^o altă voce masculină pe un ton la fel de îndurerat ca acela din vocea lui Adam. Du femeia de-aici!

— Nu! A răcnit Adam. E nevasta mea! Poartă în pântec nepotul pe care o să-l ai! Nu vrei s-o cunoşti?

Răspunsul a fost o înjurătură pronunţată cu sete ca în Port Hastings. În tufişuri era o agitaţie şi mai mare şi pietrele se rostogoleau pe pantă în jos. Banner s-a lipit de soţul ei şi a aşteptat. În minte i se învârtejau imagini zăpăcitoare: Katherine, suferind. Un bărbat masiv dispărând în

cămaşa lui de duminică. Jeff, Keith, Melissa, siguri cu toţii că tatăl lor murise.

— Cum de le-a putut face aşa ceva? A şoptit.

— O să vezi, i-a răspuns încet, răguşit, Adam. Să nu te apropii de tata, Banner, dar te rog, nici să nu te dai înapoi.

— De ce m-aş da înapoi?

Chiar în clipa aceea a apărut şi bărbatul. Era înalt, mai înalt chiar decât Adam, cu umerii foarte largi. Avea părul negru, ochii de un albastru deschis, cristalin, ca ochii Melissei şi ai lui Keith. Însă mâinile lui şi faţa erau teribil de schilodite şi decolorate, încât Banner a rămas ţeapănă de încordare.

Bărbatul monstru s-a oprit la o distanţă prudentă, scormonind cu privirea înfăţişarea fiului său. Evitând-o clar pe, Banner, privirea azurie a alunecat Spre lucrurile aduse cu căruţa.

— Ai adus doctoria pentru Lulani?

— Dar ce-ţi închipui? A explodat Adam, ducându-şi mâna la buzunar, deşi distanţa dintre cei doi rămânea neschimbată. Tată, ea e nevasta mea, Banner.

Lui Banner i s-a strâns inima când ochii

bărbatului uriaş s-au oprit pe faţa ei. A încercat să-şi înfrâneze oroarea.

— Bună ziua, a reuşit să pronunţe, ridicând automat o mână şi făcând un pas spre el.

Adam a prins-o imediat de braţ şi a tras-o înapoi.

— O'Brien, a lătrat, n-ai zis că ai făcut cursuri de medicină?

Luată de-a dreptul şi foarte confuză totodată, Banner l-a privit cercetător pe socrul ei, a observat faţa lată, desfigurată, inegală, degetele strâmbe şi mâinile deformate, petele fără pigment de pe piele. Dumnezeule, nu era cu putinţă, nu aici, nu acum. Nu în timpurile acestea moderne.

— Lepră, i-a spus Adam.

Banner a scuturat din cap ca într-o neacceptare neputincioasă. Pe obraji îi alunecau lacrimile.

Daniel Corbin s-a uitat urât la fiul lui.

— Acum eşti fericit, băiete? Sau ai de gând să târăşti aici întreaga familie, ca să poată să-l vadă pe bătrân?

— Gura, fir-ar să fie! A răcnit Adam cu sălbăticie, cu dragoste şi suferinţă în acelaşi

timp. Ştii prea bine că n-o să fac asta!

— Pe chipul hidos se zărea aceeaşi durere.

— O să aveţi un copil?

Nu se ştie cum, dar Banner a reuşit să-şi regăsească cumpătul şi să vorbească inteligibil.

— Da, domnule Corbin. În septembrie.

Daniel a zâmbit.

— Septembrie, a reflectat el.

Adam s-a răsucit brusc şi s-a apucat demonstrativ să descarce lucrurile aduse, dar Banner îşi dădea seama cât suferea după rigiditatea umerilor şi îl înţelegea.

— Îl iubesc pe fiul dumneavoastră, domnule Corbin, i-a spus îndrăzneaţă, umbrindu-şi ochii cu mâna din cauza razelor soarelui.

Daniel a râs, păstrând distanţa cu grijă, întipărindu-şi în memorie chipul soţiei primului născut.

— Bine. Adam avea de mult nevoie de o femeie.

Lulani s-a ivit şi ea din ascunziş şi şi-a vârât mâna sub braţul lui Daniel. Văzând-o la lumina clară pentru prima oară, Banner şi-a dat seama că avea părul lung, negru,

pielea ciocolatie care începea să se încreţească, ochii căprui încărcaţi de milă.

— Acum nu te-ai mai rătăcit pe munte, doamnă Adam? A întrebat-o zâmbitoare.

— Nu, i-a zâmbit şi Banner, conştientă de zgomotul exagerat pe care-l făcea Adam în timp ce descărca lucrurile din căruţă. Mulţumesc că m-ai lăsat în cabană în noaptea aceea…

Lulani a dat din cap, apoi amândoi au dispărut, ea şi Daniel, doi exilaţi pe înălţimile unui munte împădurit.

Banner s-a apropiat de soţul ei.

— Adam, i-a spus cu blândeţe, iartă-mă!

El a oftat cu năduf şi s-a oprit din treaba fără sens pe care-o făcea, întorcându-se spre ea.

— A fost cu adevărat un accident de vapor, Adam?

El şi-a plecat capul într-o parte, a tăcut o vreme încercând să se adune.

— Da. Ce nu-i bine în asta? Astfel am reuşit să mint familia, s-o mint pe mama…

Banner ar fi vrut să-l ia în braţe pe Adam, dar ştia că trebuie să aibă răbdare.

— Daniel a luat boala din Hawaii, nu-i aşa,

Adam?

Când s-a dus acolo cu Jeff.

Adam şi-a trecut mâna peste faţă, încă întors cu spatele la Banner.

— Da.

— Şi-a dat seama înainte de a pleca de pe insulă? De-aia a adus-o pe Lulani cu el?

În sfârşit, Adam, cu faţa răvăşită, s-a întors spre ea.

— Multe luni după întoarcere, n-au apărut simptomele. El avusese de-a face cu Lulani în timpul vizitei pe insulă. Când s-a hotărât să locuiască aici, sus, mi-a cerut să-i scriu lui Lulani şi eu aşa am făcut. Ea a venit să stea cu ei.

— Îmi închipui că viaţa ta a fost un iad, ştiind ceea ce ştiai.

— Da. Îţi dai seama ce-ar fi însemnat pentru mama mea, Banner? Pentru Jeff, Keith şi Melissa? Banner şi-a muşcat buza de jos şi a dat din cap. Înţelegea. Pricepea prea bine motivele pentru care Adam păstrase cu atâta străşnicie secretul. Katherine ar fi refuzat să se despartă de Daniel, chiar dacă ar fi putut contracta lepra până la urmă şi ar fi trebuit să rămână

izolată de tot restul lumii. Cât despre fraţii lui Adam, ei ar fi trebuit să aleagă între propria lor sănătate şi părinţi. De asemenea, autorităţile, aflând despre situaţia lor, n-ar fi pierdut timpul şi l-ar fi trimis pe Daniel Corbin în cea mai îndepărtată colonie de leproşi.

— Nu ţi-a fost frică, Adam? Frică de molipsire?

— Mulţi oameni sunt imuni la lepră, O'Brien, doar ştii asta. Deci pentru el nu se temuse. Da, era tipic.

— Mama ta şi restul familiei, mai ales Jeff, se puteau molipsi, nu-i aşa? Adam a dat din cap.

— Mereu aveam coşmaruri, O'Brien. Le vedeam chipurile topindu-se, degetele crescând împreună…

— Adam, termină, termină!

Ochii lui erau fioroşi şi trişti.

— Ai vrut să-mi afli secretul, O'Brien. Asta e, numai urâţenie. Banner a înghiţit în sec.

— Adam… Adam se plimba de colo-colo pe covorul de brad cu urme de zăpadă murdară.

— Şi tu ai fost expusă molipsirii, O'Brien,

în noaptea aceea din cabana lui Lulani, de ce crezi că sunt atât de înnebunit?

Banner l-a făcut să tacă punându-i mâinile pe gură cu toată forţa pe care a putut-o aduna.

— N-am lepră, Adam!

El s-a cutremurat, oftând necăjit.

— O'Brien, a bodogănit, luând-o în braţe.

Banner l-a ţinut strâns.

— Perfect, i-a şoptit plângând. Asta este!

— Bine! S-a cutremurat din nou Adam cu chipul răvăşit. La dracu, nimic nu e bine, O'Brien. Şi dacă tu, dacă tu…

— Taci. N-am contactat lepra, Adam. L-a mângâiat, plină de iubire. Plângi, de dragul meu, i-a spus. Eşti om, nu stâncă. Plângi şi eu o să plâng cu tine şi o să plecăm să ne ducem viaţa mai departe împreună.

Ochii superbi de culoarea Indigoului străluceau de lacrimi.

— O să rămân cu mine, O'Brien? N-o să mă părăseşti?

— Niciodată.

La această asigurare, Adam a dat frâu liber supărării. A plâns în braţele ei, ca un copil necăjit, cu hohote, teribile. Banner a

plâns împreună cu el. Când au reuşit amândoi să-şi revină puţin, Adam a atins vârful nasului lui Banner cu degetul.

— Te doresc, i-a spus.

Banner a respirat profund şi-a tras nasul şi şi-a şters ultima lacrimă cu dosul mâinii.

— Vrei aici?

Adam şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în hohote răguşite de râs.

— I-am promis lui tata hrană, doctorii, veşti despre familie, dar nu şi distracţii obscene…

Banner s-a înroşit violent şi a sărit într-un picior. Se simţea de parcă s-ar fi întors acasă după o absenţă îndelungată.

— Adam Corbin, n-am vrut să spun…

— Ba ai vrut. Ai vrut s-o facem în căruţă, nu-i aşa, O'Brien?

— Nu!

— Dar în realitate nu e o idee rea, a reflectat el, ridicând o mână spre bărbia ei şi prefăcându-se a cântări acea perspectivă, măsurând cu ochii spaţiul rămas gol în căruţă.

Delicios de furioasă, Banner Corbin şi-a strâns fustele cu mâinile şi a sărit în căruţă,

unde a reuşit cu oarecare greutate să se caţere pe scaun…

— Jur că apuc hăţurile şi te las aici, Adam Corbin, dacă nu-ţi ceri scuze în clipa asta!

Având. Grijă de coastele iui încă fragile, Adam a sărit cu uşurinţă pe locul de lângă ea.

— Perfect, i-a spus. Iartă-mă pentru că tu ai vrut să mă molestezi în căruţă, O'Brien.

— Am vrut, bestie ce eşti, Adam Corbin! Am vrut să nu facem asemenea lucruri!

Adam a apucat-o de sâni cu mâinile pe deasupra hainei uşoare.

— Tu ai sugerat treaba asta, i-a amintit.

— Eu? Nu! Respiraţia lut Banner era fierbinte şi inima parcă nu mai avea loc în piept. Pentru Dumnezeu, încetează!

Adam şi-a luat mâinile, a privit-o supărat şi a luat hăţurile.

— Ai chiloţii pe tine, O'Brien?

Banner s-a înroşit în vreme ce căruţa cobora hurducăindu-se pe drumul de munte.

— Sigur că da, a răcnit ea.

— Mincinoaso, i-a întors-o soţul ei şi când au trecut de o nouă serpentină, a oprit atelajul, a pus cu îndemânare frâna şi s-a

întors spre ea.

O dată în plus, Banner Corbin a fost prinsă cu minciuna.

S-au iubit cu sălbăticie în căruţa aceea dură. Adam stând jos, iar Banner în poala lui. Iar ţipetele lor de dorinţă s-au urcat până la cerul de primăvară, alcătuind un curcubeu văzut numai de ei.

— Cum mi-ai putut face aşa ceva? A tachinat-o Adam când totul se sfârşise şi amândoi îşi regăsiseră suflul.

Banner era încă lipită de el, cu fustele şifonate împrejurul ei ca un steag care s-a predat. Auzindu-l, a încercat să se desprindă de Adam.

— Tu, ticălosule…

Adam a prins-o de talie şi a ţinut-o pe loc.

— Aici am ajuns, să-mi cerşesc drepturile, dar tu m-ai compromis. Cum o să mai stau eu în faţa lumii care cunoaşte adevărul, O’Brien? Sunt pătat…

— Eşti nebun, l-a întrerupt Banner, dându-şi capul pe spate, cu ochii închişi, cu respiraţia accelerându-i-se iar, când a simţit că el creştea din nou înăuntrul ei. El i-a alintat sânii expuşi vederii şi a mângâiat-o

pe sfârc cu. Limba.

— Ştii ce gust bun ai, O'Brien?

Banner a gemut.

— Încetează! Avem pacienţi… trebuie să ne ducem acasă.

— Îhâmmm…

— Adam!

El i-a supt leneş sânul ridicând-o şi coborând-o. Pasiunea lui împreună cu a ei proprie era din nou în creştere. Întregul univers părea a pulsa la unison cu ei.

Banner gâfâia acum.

— Oh, a scâncit ea de dorinţă. Ooooh…

Triumful lui Banner a venit înainte, într-un val fierbinte. Ea a tremurat deasupra lui, zguduită, apoi a rămas nemişcată. Când i-a dispărut ceaţa de pe ochi, Banner a zărit în privirea lui Adam o rugă veche de când lumea. Atunci s-a ridicat până când era gata să se desprindă de Adam, apoi s-a lăsat înapoi, în jos, încântată de plăcerea de pe faţa lui. El şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii, total vulnerabil, predându-se. Gemea pe un ton jos, venit din gâtlej. – În timp ce Banner continua cu magia ei copleşitoare, făcând din vreme în vreme o scurtă pauză

ca să-i mângâie buzele cu un sân.

Adam şi-a dus mâinile în părul ei, bâjbâind, iar capul lui se mişca precum într-un delir dulce. Banner l-a dus agilă, încântată, până la propria lui victorie violentă.

— Lulani şi-a găsit bărbatul în magazia în care ţineau lemnele de foc, cu capul în jos şi cu umerii largi prăbuşiţi de supărare.

— Daniel?

El s-a încordat şi-a şters cu o mână chipul lat, nefericit, distrus, care pentru Lulani era teribil de frumos totuşi.

— Lasă-mă, i-a spus el.

— Te gândeşti acum la femeie, la Katherine?

Întotdeauna onest, Daniel a dat din cap.

Lulani nu-i purta pică, nu era geloasă. Simţea doar nevoia de a-l mângâia şi de a-l susţine.

— Daniel, eu sunt cea care te-a iubit, i-a amintit. El s-a întors spre ea, zâmbitor dintr-o dată, cu ochii strălucind din cauza suferinţei şi a iubirii pentru o femeie pe care n-o putea avea.

— Fiul meu, fiul meu are o soţie grozavă,

nu, Lulani?

Lulani i-a întors zâmbetul, dar nu s-a încumetat să-l atingă; o să-şi dea seama când el o să-i poată suporta mângâierea.

— Da, Banner e vitează şi bună, ca şi Adam, cred.

— Şi puternică, a zis Daniel. Şi Adam. Adam a fost puternic întotdeauna, Lulani, chiar când era bebeluş. Când avea patru ani, patru, închipuieşte-ţi, ne-a spus mie şi lui Katie că într-o zi o să se facă doctor.

Uneori Daniel simţea nevoia să vorbească de copiii lui. Lulani ştia asta şi îi respecta dorinţa.

— Dar ceilalţi? L-a întrebat cu blândeţe.

Daniel râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Jeff e la fel de dur ca Adam, deşi n-a avut niciodată nevoie să-şi ascundă sentimentele ca fratele lui. Keith? Keith este nostim, blând, dar l-am văzut învingându-i pe fraţii lui cu ani în urmă. Este cel mai mic şi ei erau întotdeauna surprinşi când Keith le-o lua înainte, un mic David punând jos doi Goliath.

— Şi fata? L-a întrebat Lulani din cauza iubirii pentru bărbatul care suferea atât de

tare. Povesteşte-mi din nou despre mica ta prinţesă, Daniel.

Daniel şi-a plecat capul.

— Cel mai dor îmi este de ea, aşa cred, a gâfâit el.

— Da.

Ochii albaştri, luminoşi s-au pironit brusc pe chipul ei în întunericul din magazie.

— Suferi din nou, Lulani, s-a încruntat el cu tandreţe. Vino. O să-ţi dau doctoria adusă de Adam.

Braţul lui Daniel era cald şi bun pe umerii lui Lulani.

— Tare te-am iubit, Daniel Corbin, i-a spus iar când au ieşit din magazie sub soarele îndrăzneţ al primăverii. Când o să mă duc…

Daniel a strâns-o mai tare lângă el.

— Unde ai de gând să te duci, Lulani? A tachinat-o intrând în jocul care îi ajuta pe amândoi să trăiască acolo. Te duci jos, la poalele muntelui ca să-ţi găseşti un bărbat la fel de chipeş ca mine?

— Ca tine nu mai există altul, i-a replicat Lulani cu o resemnare veselă. Aşa că va trebui să rămân aici.

Ştiau însă amândoi că Lulani n-o să poată

rămâne acolo. Într-o zi, curând, Lulani avea să moară, asta era boala ei, Adam le spusese, iar Daniel avea să rămână singur.

Au intrat în casă prin bucătărie, serioşi şi satisfăcuţi cu iubirea lor; Banner şi Adam îşi ţineau numai pentru ei secretul.

— Nu există nicio speranţă de viaţă pentru Lulani? A şoptit Banner în timp ce Adam îşi punea cafea. Niciuna?

— Niciuna. Are cancer, Banner şi e o minune că a rezistat atât de mult.

Pe Banner o durea inima.

— Ce-o să te faci, ce-o să se facă fără ea?

— Nu ştiu, Trifoiaş.

— El o iubeşte, nu-i aşa?

Trist, Adam a dat din cap.

— Ea e tot ce are pe lumea asta.

Banner şi-a plecat ochii şi şi-a coborât vocea. Dacă le-ar fi auzit cineva conversaţia, rezultatul ar fi fost dezastruos.

— N-a iubit-o pe mama ta?

— M-am aşteptat la întrebarea asta, i-a răspuns Adam, fără a se supăra, în timp ce punea zahăr în cafea… Te întrebi ce-i cu Lulani, în cazul ăsta, nu?

— Ba da.

— Fii sigură, O’Brien, adulterul nu e propriu familiei mele, aşa cum sunt temperamentul furibund şi ochii albaştri.

Banner şi-a ridicat cana, fericită că era caldă în mâinile care-i tremurau.

— Îmi pare rău că mi-am închipuit că mă înşelai, Adam, i-a spus neatentă, dar…

— Dar lucrurile arată destul de rău, nu? Lasă-mă să-ţi spun ceva, O’Brien. M-am dus la Silver Shadow într-o noapte, decis să te înşel.

Banner a înţepenit.

— Şi?

— Şi n-am avut forţa s-o ating pe femeie. Tu nu-mi ieşeai din minte.

Banner şi-a dat seama că el spunea adevărul.

— Eu am crezut… în toate nopţile alea…

— În toate nopţile alea, O’Brien, eu mă aflam sau în biroul meu, sau în patul meu şi luptam cu disperare împotriva dorinţei de a nu mă târî până la uşa ta în coate şi în genunchi.

Imaginea a făcut-o pe Banner să chicotească.

— Va veni şi ziua aceea, deşi nimeni nu te

poate face pe tine să stai în genunchi, Adam Corbin.

— Tu ai putea, i-a spus serios, cu ochii pierduţi în depărtări.

Banner a înghiţit în sec, neplăcut impresionată acum de imaginea care o amuzase cu puţin timp în urmă.

— Povesteşte-mi despre Lulani.

Prin ferestre se zărea soarele apunând, întunecând camera, făcând ca întreaga casă să pară goală ca o peşteră. Unde erau ceilalţi, totuşi? Era ora cinei şi, de obicei, locul acela era foarte agitat.

— Nu ştiu prea multe despre ea, a dat Adam din umeri. Călătoria spre Hawaii e lungă şi tata n-a fost niciodată genul de om care să stea fără o femeie luni de zile. Înainte de asta i-a fost întotdeauna credincios mamei, din câte ştiu, dar Lulani era aproape, pe când mama era departe.

— Şi tu ai face asta, Adam? Ţi-ai găsi pe altcineva dacă am fi separaţi din cine ştie ce motiv?

— În principiu, O’Brien. Dar n-o să fim separaţi.

— Am putea fi. Nimeni nu ştie ce-i oferă

viitorul. Ţi-ai lua o amantă, Adam?

El s-a uitat la cană şi şi-a trecut degetul peste marginile ei.

— Mi-ar face plăcere să pot spune nu, O'Brien, dar adevărul e că nu sunt sigur.

Banner se indignase, dar respecta sinceritatea răspunsului lui Adam. Cine ştia mai bine decât ea ce nevoi profunde avea bărbatul acela şi cât de sălbatică era masculinitatea lui? Ea n-avea decât să-l iubească cu toată pasiunea şi să spere că n-o să caute niciodată consolare cu altă femeie.

— Când o să mă fac uriaşă din cauza copilului… a bodogănit ea necăjită.

— O să fii şi mai frumoasă decât acum, a terminat el fraza. Tot o să te doresc, O'Brien, crede-mă.

Înainte ca Banner să-şi poată înghiţi nodul din gât ca să-i răspundă, s-a auzit un răcnet puternic din cealaltă parte a casei.

— Adam! A ţipat Maggie. Adam, vino repede.

Scaunul lui Adam s-a răsturnat când el a ţâşnit în sus şi nici el, nici Banner nu l-au ridicat.

— Slavă Domnului că eşti acasă, nu ştiam că ai venit. Maggie suspina şi îşi frângea mâinile în faţa uşii din faţă. Slavă domnului.

Adam s-a repezit pe lângă menajeră, respirând accelerat.

— Dă-mi trusa, Maggie, a gâfâit.

Când Maggie s-a grăbit să-l asculte, Banner a privit afară şi a ţipat.

Jeff zăcea făcut praf pe terasă, cu faţă distrusă, aproape de nerecunoscut, cu unul din braţe pliat într-un unghi imposibil pe lângă el. Respira, dar era inconştient.

— Sean? A întrebat cu voce tare Banner, cu inima bătând accelerat pentru iubitul ei cumnat.

— Poate, „â zis Adam, căutând blând cu mâna pulsul de sub urechea stângă a fratelui.

— Cine altcineva a putut face o asemenea treabă?

Adam n-a dat niciun răspuns, Banner nici nu aştepta aşa ceva. Când Maggie s-a întors cu trusa, a fost iar trimisă să aducă un om de la grajduri pentru a-i ajuta să-l care pe Jeff.

Jeff fusese bătut cu sălbăticie şi delira

când Adam şi Banner i-au pus la loc braţul rupt şi i-au curăţat tăieturile de pe faţă. Zăcând aşa pe masa de consultaţii, arăta mai degrabă a băieţel, decât a căpitanul acela temut de vapor.

— Cine ţi-a făcut asta? L-a întrebat Adam, când fratele lui a clipit.

— Jeff a încercat să vorbească, dar n-a reuşit.

— Unde s-a întâmplat? A insistat Adam.

— Water Street, am fost pe Water Street…

— Nu-l pune să vorbească acum! A şuierat Banner, dându-i deoparte de pe frunte o şuviţă de păr pe care se uscase sângele.

— Royce, a reuşit Jeff să spună, zâmbindu-i slab cumnatei lui. Oul… e şi-acum nebun… pentru… blestematul de ou.

— Care ou? L-a întrebat Banner, privindu-l acum pe Adam.

Adam s-a spălat pe mâini, apoi şi le-a şters cu prosopul…

— Când eram puşti, Temple Royce era cel mai bun prieten al lui Jeff. Într-o zi, noi ne-am băgat în coteţul găinilor şi am făcut o bătaie cu ouă.

Cu toată suferinţa lui, Jeff fusese atent la

discuţie.

— Doamne, papa a fost furios.

Adam şi-a privit fratele amuzat, însă trist.

— Îmi amintesc. Te-a târât în magazia de lemne şi apoi noi te-am auzit zbierând de mama focului.

Jeff a rânjit.

— Mda. Şi după ce-a terminat cu mine, te-a luat pe tine la rând. Tu n-ai răcnit. Cum ai putut?

Adam îi aducea acum laudanum dintr-o sticluţă.

— N-am vrut ca tata, tu sau altcineva să afle că sufeream, de aia…

— Şi totul a început de la un ou? S-a minunat Banner.

— Acela în care era un pui mort şi cu care s-a întâmplat să arunce Jeff. L-a izbit pe Royce drept în frunte.

Banner s-a strâmbat imaginându-şi duhoarea, greaţa.

— Totuşi…

— Temple începuse cu aruncatul şi-a amintit Jeff, rânjind uşor. Şi noi… ne-am bătut joc de el.

— Şi pentru o prostie ca asta, gâlceava

dintre voi durează atâţia ani?

— Exact, i-a confirmat Jeff după ce a sorbit doctoria pe care i-a dat-o Adam cu lingura.

— Nu pot crede! A şuierat Banner disperată.

— Ba să crezi, i-a spus Adam. Royce s-a răzbunat, am uitat cum, apoi Jeff i-a întors-o şi el. Au rămas duşmani începând din vara aceea.

— Dar e o copilărie!

Adam a dat din umeri.

— Orice gâlceavă e la fel, O'Brien şi cele mai multe pornesc de la un lucru mic, stupid.

Jeff şi-a închis ochii, apoi i-a deschis ameţit şi fără a mai vedea ceva.

— Nu l-am putut găsi pe Malloy.

Încordarea de pe chipul lui Adam a făcut-o pe Banner să se teamă că şi. El uitase că certurile sunt copilăreşti şi stupide.

— Royce era acolo când ţi s-a întâmplat, Jeff?

— Da. Vocea lui Jeff devenise şuierătoare, era Incoerent, căci doctoria îşi făcuse efectul.

— Avertisment, a zis că este, un

avertisment… să nu te duci după el, Adam… e o cursă…

— Nu-mi pasă, a replicat Adam, s-a răsucit şi l-a lăsat pe fratele lui în grija lui Banner ştiind că, doctoriţă fiind, n-avea să-şi părăsească pacientul.

— Adam, l-a rugat ea. Adam, aşteaptă!

Uşa de la sala de consultaţie s-a izbit de perete şi la fel uşa de la biroul alăturat.

— Nebun, a suspinat Banner, acoperindu-l pe Jeff cu o pătură. E un nebun încăpăţânat, tâmpit, arogant!

Chiar atunci Katherine a năvălit în încăpere, având încă pe cap pălăria şi hainele de călătorie, palidă, îngrijorată.

— Maggie mi-a spus că… Ochii albaştri s-au aţintit pe silueta inertă a lui Jeff şi s-au umplut de lacrimi. Oh, nu…

Jeff a început să se agite pe masa îngustă; era clar că trebuia mutat în secţie şi pus într-un pat.

— Adam… a zis el.

— Sttt, a şoptit Banner încercând să-l liniştească.

Katherine era lângă el, trăgându-şi mănuşile, căutând ochii lui Banner.

— Ce s-a întâmplat?

Banner i-a explicat pe scurt.

— Şi Adam s-a dus la Temple, nu-i aşa? A întrebat-o Katherine când povestirea s-a terminat. Idiotul! Nu ştie ce vrea să-i facă Temple?

— Are şi Sean un rol în asta, a mormăit Banner. E vina mea… numai vina mea!

Katherine a fixat-o pe nora ei cu o privire încărcată de autoritate.

— Să nu mai aud asemenea lucruri, Banner Corbin. E o prostie pe care nu vreau s-o ascult. Acum du-te la grajduri şi adu-i pe Walker şi pe băiatul ăla care-l ajută. Trebuie să-i mutăm pe Jeff.

Ştergându-şi ochii, Banner s-a grăbit să facă ce i se spusese.

Capitolul 15

— Banner?

Ea s-a ridicat tresărind în capul oaselor şi a deschis ochii. Adam stătea deasupra ei cu faţa istovită în lumina roz-cenuşie a zorilor.

— Cum se simte Jeff…

Adam a dat din cap.

— Jeff e bine. Într-o zi sau doua va redeveni la fel de nesuferit ca întotdeauna.

— Eu am vrut să stau cu el, dar Katherine…

Adam s-a aşezat pe marginea patului ţinându-se cu mâinile de cap într-un gest de mare oboseală.

— Ştiu. Nu te îngrijora, s-a ocupat ea de el.

Banner a întins mâinile ca să-i maseze umerii tensionaţi, contractaţi şi a fost mulţumită că Adam se relaxa.

— L-ai găsit pe domnul Royce?

— Nu, dar o să-l găsesc:

— Adam…

El gemea în vreme ce Banner continua să îi frământe muşchii teribil de încordaţi.

— Dacă ai de gând să-mi spui că trebuie să fiu atent la ceea ce i s-a întâmplat lui Jeff, a mormăit, nu te preocupa. Eu pot trăi cu bătaia luată, dar ceea ce i-au făcut ei fratelui meu e cu totul altă problemă.

— Ei? Deci crezi că Sean a fost şi el implicat, nu numai Temple Royce?

— Da.

— De ce crezi că l-au adus pe Jeff înapoi în halul în care l-au adus în Ioc să ÎI omoare pur şi simplu?

Degetele lui Banner frământau muşchii de la gâtui lui Adam, dând deoparte un pic din furia care se strânsese în zona aceea. El a gemut şi şi-a răsucit capul.

— Ei l-au „prelucrat” pe Jeff, i-au lăsat o grămadă de urme, dar e evident că n-au vrut ca Jeff să zacă prea mult timp. A fost, aşa cum a zis chiar el, un avertisment.

Banner s-a aşezat lângă soţul ei. I se pusese un nod în gât şi şi-a plecat ochii pentru a nu i se zări lacrimile.

— Dacă nu eram eu, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Sean o să mă găsească.

Adam a forţat-o să îl privească în ochi.

— Încetează, O’Brien. Tu eşti cel mai frumos lucru care s-a petrecut în această familie în toţi aceşti ani şi eu aş prefera să mă bat de o mie de ori decât să te pierd.

— Jeff şi ceilalţi s-ar putea să aibă alte păreri, i-a replicat Banner, cu buza de jos tremurându-i. Mai bine n-aş fi venit niciodată aici şi n-aş mai fi produs tot necazul ăsta.

Adam i-a întrerupt cu un sărut sălbatic depănarea necazurilor, a luat-o în braţe şi i-

a invadat gura cu limba iui ca un preambul al posesiunii care avea să urmeze.

Sfârcurile lui Banner s-au întărit sub cămaşa ei subţire, vaporoasă şi, cum Adam avea intenţii precise, toate celelalte gânduri i-au zburat din minte.

După o vreme, Adam a aşezat-o pe pat cu şoldurile pe margini, cu picioarele atârnând în afară, i-a scos de pe ea cu pricepere lenjeria şi cămăşuţa. Ea a gemut şi şi-a dat mult capul pe spate de parcă ar fi fost cuprinsă de febră păgână, iar el a îngenuncheat în faţa altarului ca pentru a se închina.

— Bârfele afirmă că tu te prăpădeşti după mine, i-a zis el cu vocea înăbuşită de netezimea tremurătoare care îl accepta cu atâta grabă.

Pe jumătate zăpăcită, Banner a gâfâit.

— Iar tu nu eşti total… nepăsător… nici tu însuţi!

Pedeapsa pentru această sfidare a fost o sărutare chinuitoare.

— Unele zvonuri sunt adevărate, nu-i aşa, O’Brien?

Fierbinţeala o cuprindea rapid pe Banner;

nu mai era nevoie de presiunea tandră a mâinilor ei pentru a-şi depărta genunchii. Continua însă cu refuzul de a-i da răspunsul pe care îl aştepta Adam. El a atins-o lent cu limba.

— Recunoaşte, O'Brien. De data asta bârfitorii sunt în temă, am dreptate?

— Elanner s-a arcuit într-un spasm de plăcere.

— Da, a acceptat ea; la capătul suflului. Da!

Adam a scos din gât un sunet triumfător şi s-a apucat să se joace cu degetele pe sfârcurile excitate ale lui Banner, în timp ce se bucura din plin de ea. Înnebunită, agăţându-se spasmodic cu mâinile de pat, Banner a lăsat deoparte sălbatica ei mândrie pentru a face loc unei pasiuni încă şi mai turbate şi a scos până la urmă strigătul ascuţit de triumf şi de supunere totodată, acel strigăt pe care se străduise din greu să şi-l înăbuşe. Se lăsă dusă de curent, pătrunsă de plăcerea care se repeta făcând-o să se simtă în rai din nou. Banner a zâmbit. Nu se putea nega, bârfele erau adevărate. Se ţinuse de capul lui Adam

Corbin, dar nu-i era ruşine.

Jeff era îmbrăcat şi se plimba prin secţie când a apărut Banner, urmată de Maggie, care era îngrijorată profund.

— Fugi imediat înapoi în pat!

Jeff a privit-o în faţă, apropiindu-şi nasul imperios şi aristocratic de al lui Banner.

— Ba nu! A răcnit el.

— Ba da! A ţipat şi Banner constatând cât de palid era şi cum îşi ţinea braţul rupt pe lângă corp într-o dorinţă inconştientă de apărare.

— Au trecut trei zile, Banner!

Banner şi-a pus mâinile în şolduri, la fel de neînduplecată ca şi cumnatul său…

— Nu-mi pasă, i-a spus cu fermitate. Du-te imediat în pat!

Jeff s-a întors, s-a aşezat pe marginea patului în discuţie.

— Adu-mi o femeie şi stau în pat.

— Jeff Corbin!

El i-a zâmbit cu efort, gata să-ţi rupă inima.

— Doar o singură femeie se poate? S-a linguşit.

Banner s-a înroşit.

— Eşti pur şi simplu imposibil.

El a râs şi a căzut înapoi pe saltea, evident obosit de efort.

— Mă bucur că mă consideri astfel, a zis şi după două secunde adormise din nou.

Banner a zâmbit şi a dat din cap, apoi, sub un impuls de moment, s-a aplecat şi i-a sărutat pe cumnatul ei pe fruntea plină de contuzii.

— Idiotule, i-a zis impresionată şi s-a dus după aceea să-l caute pe Adam în sălile de consultaţie. Nu l-a găsit, dar în timp ce stătea la fereastră, îngrijorată, a zărit spre marginea pădurii o siluetă viguroasă care îi era cunoscută.

— Daniel? Rapid, răsuflând cu greutate, Banner şi-a găsit mantaua şi şi-a pus-o pe umeri, a dată năvală afară şi a traversat curtea ducându-se spre pădure. Daniel? A strigat oprindu-se când a ajuns la marginea pădurii. Daniel!

El a apărut din frunzişul des, cu chipul fantastic, hidos, strâmbat şi înnebunit.

— N-am vrut să vin aici… n-am putut…

Banner s-a apropiat de socrul ei fără teamă, l-a apucat de braţele lui zdravene cu

mâinile.

— Ce este, Daniel? Spune-mi ce se întâmplă?

— Lulani. A reuşit el să pronunţe cu opinteală, iar supărarea Iu! Părea să capete consistenţă materială. Ea este… ea suferă atât de mult.

Banner se răsucise deja, căutând în minte o soluţie rapidă.

— Aşteaptă aici, Daniel, i-a strigat. O să iau nişte cai şi trusa medicală.

— Repede! A rugat-o Daniel.

Banner şi-a găsit de îndată trusa, a umplut-o cu cele necesare luându-le din cabinetul lui Adam şi a ieşit în goană. Pe peretele de lângă uşa de la sala de chirurgie se aflau o tablă mare şi nişte cretă, pe care Adam le folosea pentru a-i anunţa pe solicitanţi unde putea fi găsit. Sub scrisul lui aproape ininteligibil, ea a scris un singur cuvânt: munte. Bătrânul care lucra la grajduri a înşeuat pe cei doi cai ceruţi de Banner fără a pune întrebări, deşi ochii lui erau încărcaţi de neîncredere. Era neîndoielnic că îi va povesti acest episod lui Adam de îndată ce-o să-l vadă, dar asta n-

avea importanţă.

Sean a rânjit încântat pentru că rezistase tentaţiei de a o urmări pe Banner când ea părăsise casa cu atâta grabă. Ea nu luase un cal, ci doi. Oare. Avea un iubit ascuns pe undeva? Ce conta? Jean nu se putea gândi la asta acum. Trăsnitul ăia de doctor părea cuprins de vârtej după ce s-a uitat la tablă, apoi s-a repezit la grajduri cu o viteză pe care Sean n-ar fi crezut-o posibilă după ce îl bătucise atât de tare. Sean a reuşit cu greu să aştepte până când Corbin a ieşit afară din grajduri şi s-a urcat pe un armăsar negru, ager. Dacă îl urmărea prea repede sau prea aproape, putea fi văzut şi l-ar fi luat dracu în cazul în care s-ar fi încăierat cu Adam Corbin acum, fără a avea elementul „surpriză” în favoarea lui.

După câteva minute, Sean a sărit în şaua unui cal pe care-l împrumutase de la Royce.

Royce. A zâmbit şi l-a îndemnat pe animal s-o ia la trap măsurat Temple îl Incitase. Şi la dracu cu Temple. Asta era bătălia iui Sean şi n-avea să lase pe nimeni să se bage.

Banner s-a repezit afară din cabană, uitându-şi trusa.

— Daniel, i-a zis bărbatului care aştepta cu umerii încovoiaţi lângă copac. Îmi pare atât de rău, atât de rău.

De la Daniel nu venea niciun sunet. Niciun semn exterior al suferinţei sale.

— Adam o să fie curând aici, i-a şoptit Banner, dorind să-l mângâie pe omul acela care şi aşa pierduse şi suferise extrem de mult. L-am lăsat vorbă unde sunt şi ştiu c-o să vină.

Deşi Daniel nu s-a întors cu faţa spre ea, a vorbit în cele din urmă…

— Lulani n-o să mai sufere de-acum înainte.

— Nu, acum se odihneşte.

— Am iubit-o.

— Ştiu, Daniel, ştiu.

El s-a întors spre Banner şi pe chipul diform străluceau lacrimile.

— Şi pe Katie a mea am iubit-o, dar n-am putut trăi cu ea… am fost nevoit să plec.

Banner a dat din cap, cu strângere de inimă.

— Nu trebuie să-mi explici, Daniel.

— Nu vreau să crezi că Adam o să fie ca mine… că o să te trădeze aşa cum i-am

făcut eu mamei lui. Fiul meu e puternic şi e bun.

— Da, a zis Banner. La fel eşti şi tu, Daniel, altfel n-ai fi putut face sacrificiile pe care le-ai făcut.

Undeva, într-un copac, o pasăre scotea triluri solitare.

— Du-te înapoi, Banner, i-a zis Daniel. Du-te acasă acum. Fiul meu o să se înfurie când n-o să te găsească. Banner şi-a împins bărbia în afară.

— Nu mă duc nicăieri, Daniel. Adam se poate supăra, dar vei avea nevoie de mine şi intenţionez să rămân.

Daniel s-a uitat spre cabana în care acum se afla Lulani cea fără de viaţă. În pace.

— Adam e un soţ bun? Nu te bate?

— Nu, nu mă bate, a zis Banner înghiţind în sec.

— Ar putea s-o facă dacă te găseşte aici când vine. Tu «i riscat nebuneşte, Banner… niciodată… nu m-aş fi apropiat de tine, nu te-aş fi adus aici…

— Ştiu. Tu ai venit acasă după Adam, nu după mine. Cât timp l-ai aşteptat acolo, în pădure, Daniel?

Bărbatul cel masiv a dat din umeri.

— O oră… nu ştiu. Eram pe punctul de a bate la uşă când m-ai văzut tu şi ai ieşit. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Banner.

Ea s-a uitat spre pământul dezgheţat, încălzit de primăvară.

— Nu am făcut mare lucru, din păcate. Lulani se stinsese când am ajuns eu.

Daniel a dat din cap şi în ochii Iu) vedea o durere deznădăjduită.

— O să stau cu ea, a spus cu voce tare şi a plecat, lăsând-o pe Banner singură cu gândurile şi sentimentele ei.

Ea s-a dus îngândurată la marginea unei stânci din apropiere unde un copac bătrân imens, noduros, era îndoit deasupra prăpastiei, dispreţuind gravitaţia, aidoma unui acrobat de circ. Din adâncul inimii a oftat la gândul dispariţiei lui Lulani şi a teribilului gol pe care-o să-l lase în lumea lui Daniel.

Brusc, s-a simţit apucată cu putere de cot şi răsucită într-o parte, astfel încât să vadă chipul schimonosit de furie al lui Adam.

— Ce dracu faci aici, sus, O’Brien?

Ochii lui Banner s-au înceţoşat de lacrimi.

— Lulani, a izbucnit ea cu disperare. Adam, Lulani a murit!

Adam a închis ochii şi s-a clătinat uşor.

— Când? A întrebat-o după o tăcere îndelungată.

— Nu ştiu exact. Murise când eu şi cu Daniel am ajuns aici.

— Tata… el cum se simte?

Banner şi-a şters lacrimile cu dosul mâinii.

— E distrus, Adam.

Adam şi-a plecat capul.

— O să moară fără ea, Banner.

Banner l-a îmbrăţişat pe Adam, susţinându-l. Dar vorbele de mângâiere i s-au oprit în gâtlej, când l-a zărit peste umărul lui pe Sean, îndreptându-se spre ei cu o puşcă în mână. Adam s-a răsucit, dar era prea târziu. Sean îl izbise puternic cu patul armei drept în moalele capului. Adam s-a prăbuşit la pământ. Banner nu reuşea să scoată măcar un ţipăt. S-a prăbuşit în genunchi lângă Adam, dar Sean şi-a vârât mâna. În părul ei şi a ridicat-o cu cruzime în picioare.

— La ce-ţi mai foloseşte el acum, Banner? I-a şuierat întrebător. Acum ce-ţi mai poate

oferi? Te mai poate face să te rogi pentru…

— Încetează, I-a rugat Banner închizând ochii.

Sean a îmbrâncit-o, iar ea a căzut la pământ. Apoi el l-a ridicat în picioare pe Adam în stare de semiconştienţă. Banner a observat cu o oroare tăcută cum soţul ei îşi revenea din zăpăceală şi se pregătea să se bată cu bărbatul care nu avea alt gând decât să-l omoare. Era evident că pe Adam îl susţinea numai ura aceea adâncă. Nu-i păsa nici de sângele care-i curgea dintr-o tăietură de sub ochi, nici de Banner, de nimic altceva, decât numai de uriaşul îngâmfat pe care îl înfrunta.

— Pune jos puşca, bărbate, a gâfâit Adam, ridicând ambele mâini. Să vedem cum te descurci la lumina zilei, corp la corp.

Sean a răsucit puşca şi i-a lipit ţeava rece de tâmpla stângă a lui Banner.

— Să nu te apropii, a spus.

Adam a îngheţat. Şi-a mutat privirea ucigaşă de la Banner, care zăcea jos, la Sean.

— Dacă-i faci vreun rău, i-a spus pe un ton egal, o să te spânzur cu măduva de la şira

spinării tale.

Sean s-a albit, dar continua să ţină puşca şi cu mâna rămasă liberă îşi făcea de lucru cu brăcinarul pantalonilor lui.

— N-a fost niciodată prea grozavă pe vremea când o aveam eu, a zis. Să vedem ce-ai învăţat-o, Corbin.

Banner a ţipat, regăsindu-şi dintr-o dată vocea datorită terorii şi un răcnet hidos de răspuns s-a auzit din direcţia cabanei.

Cei trei oameni s-au întors, holbându-se la Daniel care venea furibund spre ei, mugind ca un nebun şi agitându-şi braţele mutilate. Probabil că lui Sean îi părea precum un monstru scăpat dintr-un coşmar de beţiv. Banner a observat cum dispare culoarea de pe chipul lătăreţ al lui Sean, cum îi cade puşca din mână şi o ia la goană orbit de spaimă, răcnind din toate puterile.

Daniel l-a ajuns din urmă şi s-a aruncat asupra lui, înainte ca el să poată face vreo mişcare. Sean a ţipat când s-a rostogolit împreună cu Daniel în prăpastie.

Lui Banner i s-a părut că se învârteşte cerul şi că peisajul tremură ca fata morgana. Şi-a dat seama că Adam s-a

repezit până la marginea stâncii, privind în prăpastie şi apucându-se de copacul noduroşi ca să nu cadă. În acel moment a apărut şi Jeff, cu calul în spume. A descălecat, s-a repezit la Banner şi a ridicat-o grijuliu, dar ochii lui nu-l părăseau pe Adam, încă atârnat de copacul din vârful stâncii.

— Ce s-a întâmplat aici?

Înainte ca Banner să-şi tragă sufletul pentru a-i răspunde, Adam şi-a dat capul pe spate răcnind.

— Nuuuuuuuu!…

Jeff s-a dus spre fratele lui ca să-l ajute să-şi recapete echilibrul din poziţia lui periculoasă.

— Adam! Adam! Pentru Dumnezeu…

Banner şi-a ţinut răsuflarea când Adam a rămas pe propriile picioare şi a răcnit spre Jeff.

— Fii atent la tine, fii atent!

Palid, Jeff privea în prăpastie clătinându-se. Dacă Adam nu-l înhăţa de mână ca să-l tragă într-o parte, ar fi căzut cu siguranţă. El s-a smucit din mâna fratelui mai mare, nesigur pe picioarele lui, cercetând stânca

după o posibilitate de a coborî în prăpastie.

— Nu, a oftat Jeff, coborând pe un povârniş în timp ce pietrele se rostogoleau sub cizmele lui.

Banner s-a dus la copacul acela să se uite, iar Adam a luat-o după fratele lui. Dedesubt, Sean şi Daniel zăceau la distanţă unul de celălalt pe stâncile ucigaşe. Amândoi erau morţi. Banner s-a uitat în altă parte, luptând cu amărăciunea care i se uscase în gâtlej. Erau morţi amândoi. Când a izbutit să se uite din nou în jos, Jeff îngenunchease alături de tatăl lui. Adam şi-a pus mâinile pe umerii lui Jeff, trăgându-l înapoi. Vorbele lui au ajuns până la urechile lui Banner în vântul cald al primăverii.

— Nu, Jeff, nu-l atinge.

Jeff s-a ridicat în picioare cu o furie primitivă întipărită în întreaga lui fiinţă.

— Tu ai ştiut! s-a clătinat el ţinându-se de umărul fratelui lui cu mina sănătoasă. Să te ia dracu, bastardule, tu ai ştiut!

— Jeff…

Jeff părea înnebunit de furie şi de durere. L-a zguduit pe Adam şi Adam s-a dat înapoi fără a ridica o mână ca să se apere.

— O să te omor! A izbucnit Jeff în plâns cu amărăciune şi durere. O să te omor, Adam.

Banner, crezându-l pe cumnatul ei capabil de aşa ceva, a apucat puşca aruncată de Sean. A început să coboare pe poteca pe care o luaseră Adam şi Jeff. Pietrele ascuţite o zgâriau pe genunchi, pe coate, pe faţă. Continua totuşi să coboare cu mâna înţepenită pe puşcă. Atunci când a ajuns Banner, Jeff continua să-l provoace la luptă pe fratele lui. Acum însă nu mai era o încăierare obişnuită în curtea din faţă, nu mai era de joacă.

— Loveşte-mă, blestematule! Mugea fratele mai mic.

Adam nu-şi ridica mâinile. Rana de la cap sângera şi faţa îi era stacojie, dar nu părea să-i pese de nimic, decât de durerea lui Jeff.

— Îmi pare rău, Jeff?

— Rău? Îţi pare rău? Dumnezeule, tata a trăit în tot acest timp „tu ai ştiut şi acum stai aici şi-mi spui că-ţi pare rău?

Adam şi-a şters puţin sângele cu mâneca de la cămaşă.

— Da, îmi pare rău.

Jeff s-a înfuriat mai tare, schimonosindu-şi

faţa, l-a înjurat pe fratele lut şi l-a apucat cu mâna validă de gât.

— Ai minţit, în toţi aceşti ani…

Adam i-a îndepărtat uşor mâna.

— Am fost nevoit să mint, Jeff. Tata a vrut aşa şi avea motive foarte puternice.

— Ba nu!

În clipa aceea Banner a armat puşca, aşa cum o învăţase Adam într-o zi când era spre vindecare după ultima înfruntare cu Sean şi a aţintit-o drept spre capul lui Jeff.

— Atinge-mi soţul încă o dată şi o să te omor pe locul în care te afli, i-a spus liniştită.

Jeff nici n-a văzut-o parcă pe Banner, dar şi-aşa era vai de capul lui. A alunecat moale pe genunchi, cu mâna peste faţă, jeluindu-se pe un ton care producea milă. Ea a coborât puşca în timp ce Adam îşi îmbrăţişa fratele. Acum aveau de vorbit numai ei doi, de plâns împreună; Banner a pus puşca jos şi a urcat singură pe poteca pe care venise. După un timp îndelungat, Adam şi Jeff au urcat şi ei. Acum nu li se mai citea nimic pe chip şi păreau a nu-şi da seama de prezenţa lui Banner. Împreună, într-o tăcere, ciudată,

au reuşit să aducă cele două trupuri sus de la baza stâncii. După aceea, i-au îngropat alături pe Daniei şi Lulani şi au săpat o altă groapă pentru Sean. Până au dus ei la capăt sinistra obligaţie, trecuse binişor de apusul soarelui. Atunci Jeff i-a vorbit prima oară fratelui lui.

— Cabana?

— Trebuie să fie arsă, i-a replicat Adam. 0 să mă ocup eu cu asta.

Jeff a dat din umeri, fără nicio expresie pe faţă şi s-a întors clătinându-se spre calul lui care păştea în vecinătate. După ce i-a aruncat o privire lui Adam, care a dat din cap, Banner l-a urmat pe cumnat.

— Jeff, aşteaptă, l-a rugat blând.

El s-a înţepenit lângă cal, cu frâiele în mână, dar nici n-a vorbit, nici nu s-a întors.

— Adam a făcut ceea ce trebuia să facă, i-a spus blând, dar ferm.

— Da. Mi-a furat cinci ani în care mi-aş fi putut vedea tatăl.

Banner şi-a închis ochii.

— Tatăl tău avea lepră.

— Dar tot tatăl meu era, i-a întors-o Jeff, apoi s-a urcat pe cal, iar flăcările de la

cabana incendiată cu rapiditate îi străluceau pe faţă ca lumina iadului. Rapid, ea a apucat căpăstrul calului, încercând cu disperare să-l oprească într-un fel pe Jeff să nu se îndepărteze călare de fratele lui.

— Cum de-ai apărut în momentul acela aici, Jeff?

— L-am văzut pe Malloy urmărindu-l pe Adam când a ieşit din casă, i-a răspuns cu ochii aţintiţi în zare. La revedere, Banner.

Învinsă, Banner a lăsat căpăstrul.

— La revedere, i-a spus. Banner s-a întors la Adam încet, încercând să se împace întâi cu sine pentru a-l putea ajuta apoi pe el. S-a gândit la Sean, pe care nu-l iubise, dar nici nu-i dorise moartea. Spera ca acum să-şi fi găsit liniştea.

Adam îşi privea fratele dispărând în goană, iar flăcările de la cabană licăreau pe faţa şi pe pieptul lui lat, pătat cu sânge.

Banner a luat o cârpă înmuiată în apă şi l-a spălat pe faţă pe bărbatul ei.

— I-ai explicat?

— Am încercat, i-a răspuns el oftând chinuit, suportând spălatul cu o răbdare care nu-i era proprie. N-o să spună nimănui,

e cel mai important lucru.

— Poate că ar fi trebuit să-i spui mai demult, Adam, a îndrăznit Banner, lăsând jos cârpa udă. Dar Adam a scuturat din cap.

— Era prea mare riscul de molipsire. Pe deasupra, Jeff nu e genul care păstrează un secret, ideea asta îl depăşeşte.

După aceea se părea că nu mai aveau să-şi spună nimic. Au aşteptat până a ars cabana în întregime apoi s-au urcat pe caii lor pentru a coborî muntele. Caii lui Sean şi Daniel se ţineau ascultători după ei.

Banner a suspinat. Doamne sfinte, dar cald mai era chiar şi în grădina umbroasă a Katherinei. Iar ea personal devenise uriaşă. Pe chipul lui Banner a alunecat o lacrimă care a strălucit ca un diamant pe banca de marmură pe care se aşezase. În pântecul ei enorm, bebeluşul se mişca precum un gladiator mic şi furios. Era târziu, în august, şi Adam nu se culcase cu ea din iunie. Era cu adevărat mulţumit cu plăcerile limitate pe care şi le puteau oferi unul altuia sau făcea pelerinaje la. Silver Shadow cu prilejul consultaţiilor la domiciliu?

— O’Brien? Adam a strâns-o blând de

umeri. La ce te gândeşti?

— Că sunt un elefant, nu o soţie, a bombănit ea.

Adam s-a aşezat pe bancă lângă ea şi a mângâiat-o tandru pe gât cu un deget. Ochii lui albaştri s-au îndreptat posesivi, emoţionaţi, spre burta ei.

— Eşti frumoasă, Trifoiaş, i-a spus.

Banner a suspinat şi şi-a şters faţa.

— Mi-aş dori să se nască bebeluşul, a mormăit.

Vreau să ajung din nou să pot dormi pe burtă. Adam a chicotit.

— Şi eu aş vrea să. Pot dormi din nou pe burta ta. Brusc, Banner a ţâşnit drept în picioare; în jurul ei era numai apa, care îi uda şi fustele.

— Mi s-a rupt apa! A gâfâit. Adam, apa…

Într-o clipă el a luat-o în braţe, ducând-o în casă.

Adam era invadat de tot felul de emoţii în timp ce îl privea pe băieţelul roşiatic, nounăscut, care se zvârcolea în mâinile lui. Braţele subţiri şi picioarele i se bălăbăneau şi spinarea lui mică şi puternică se arcuia.

— Adam? A şoptit mama minunăţiei.

Adam, copilul?

— Copilul e perfect, i-a spus încredinţând bebeluşul lui Maggie ca să-i poată tăia şi sutura cordonul ombilical. Un băiat cu părul roşu ca al tău.

Banner ar fi trebuit să-şi găsească liniştea, dar brusc se contorsionă şi îşi întorcea capul dintr-o parte într-alta.

— Adam, mai e unul? Sfinţilor din ceruri, mai este unul!

Adam i-a palpat burta cu ambele mâini, uluit. Era sigur, avea să se mai nască încă un copil. Chiar şi în timpul travaliului, Banner era frumoasă.

— Te iubesc, Adam, îi spunea continuu. Te iubesc.

În sfârşit, după multe ţipete, o fetiţă a reuşit să apară furioasă pe lume, răsucindu-se la fel de vioaie în mâinile tatălui ei ca şi frăţiorul de mai înainte, răcnind când a fost plesnită peste fund şi şi-a putut elibera gura.

— Avem şi o fiică, s-a minunat răguşit Adam.

— Noi avem, i-a zâmbit soţia obosită, relaxându-se în sfârşit. Am făcut o, Adam

Corbin!

— Gemeni! S-a auzit exclamaţia de bucurie a lui Adam care se ducea în cealaltă parte a camerei pentru a se spăla pe mâini. Gemeni!

Cu toată imensa oboseală şi durerile care mai persistau, Banner a izbucnit în râs.

— Uită-te la el, Maggie! Se făleşte ca un cocoş!

— Are dreptul să fie mândru, a zis emoţionată Maggie, spălându-i şi ştergându-i pe cei doi nou-născuţi înfuriaţi. Şi tu ai motive de mândrie.

Adam şi-a uscat mâinile şi s-a aplecat să-şi sărute nevasta pe fruntea umedă…

— Te iubesc, O’Brien, i-a spus fără să se ruşineze de lacrimile din ochii lui.

Maggie l-a împins într-o parte pentru a aşeza copiii în braţele mamei lor. Apoi a plecat şi cei doi s-au ocupat cu găsirea numelor. Băiatul, fusese hotărât de multă vreme, va fi numit Daniel Jeffrey, dar fata, venită ca o surpriză totală, punea probleme.

— Cum o chema pe mama ta, O’Brien? A întrebat-o Adam, privind la deliciul micuţ care era fiica lui.

— Bridget.

— Asta e, deci, Bridget.

De parcă ar fi fost mulţumită că avea un nume, Bridget Corbin a gângurit şi a aţipit la sânul mamei.

Crăciunul promitea să fie superb, într-adevăr, cu toată familia acasă, concentrată asupra răsfăţării copilaşilor fiecare cum putea, iar Banner cânta un cântecel numai pentru ea în timp ce sfârşea cu ordinea în sala de consultaţii. Uşa s-a deschis, apoi s-a închis iar. Banner s-a întors pentru a-i zâmbi soţului ei.

— Sunt aproape gata, aşa că putem…

Adam a rânjit şi a împins-o înspre masă, ridicându-i fustele cu îndemânare.

— Adam Corbin!

El a chicotit şi a îngenuncheat. Banner şi-a simţit chiloţii alunecând peste şolduri, peste coapse şi genunchi. A dat să fugă, dar el a ţinut-o cu mâinile de glezne, l-a ridicat un picior şi chiloţii de dantelă i-au rămas încurcaţi într-un pantof. Dacă fugea acum, risca să umble cu chiloţii atârnând jalnic în spatele ei. El îi mângâia pielea mătăsoasă a coapselor făcând-o să-şi îndepărteze

picioarele. Banner tremura. Era sigură că se apropia cineva de sala de consultaţii. O să intre cineva dintr-o clipă într-alta.

— Adam! El îi desfăcea picioarele, aşezând-o mai bine, pentru ceea ce avea să urmeze, iar ea îngheţase. Adam îşi lipise gura de a ei, iar degetele lui Banner se albiseră strângând marginea mesei pe care era sprijinită. Sub rochie, sfârcurile lui Banner se întăreau de excitaţie. Faţa îi era în flăcări, iar respiraţia i se accelerase prea tare. Adam a râs, iar sunetul era înăbuşit de fustele ei. O mângâia dulce cu limba. O fierbinţeală de neînţeles o invada, urmată de o eliberare brutală, cotropitoare, care a făcut-o să gâfâie.

Adam a bătut-o uşurel pe fund, i-a ridicat din nou chiloţii şi i-a legat fundiţele. Înainte de a-i da jos fustele, i-a sărutat încă o dată locul acela dulce adăpostit acum de muselină.

— Am de mers la o consultaţie, a anunţat-o rânjind. Să-l ia dracu, el era complet calm, în vreme ce lui Banner îi tremurau genunchii.

— Vin cu tine, i-a spus.

Adam a scuturat din cap arătând spre fereastra prin care se vedea o ninsoare densă de Crăciun.

— Afară e frig, O’Brien şi n-o să stau mult.

Banner şi-a dus mâinile la faţă străduindu-se să-şi răcorească obrajii aprinşi de pasiune.

— Dacă-ţi închipui c-o să mă laşi singură, Adam Corbin, în ziua aniversării noastre…

— O să mă întorc curând, i-a spus ghiduş, ca să sărbătorim. În plus, bebeluşii au nevoie de tine.

— Danny şi Bridget stau bine în salon, l-am hrănit şi se simt excelent.

Adam n-a băgat-o în seamă, a ieşit, trecând prin biroul alăturat, luându-şi haina şi trusa în trecere. Banner şi-a pus rapid mantaua şi s-a repezit după el, deşi o durea uşor glezna dreaptă, rămasă sensibilă din ziua cu partida de patinaj.

Adam s-a uitat înapoi peste umăr, fără să-i pese de ninsoare şi a încercat să se prefacă furios. Dar a zâmbit fără voie când Banner şi-a continuat cu încăpăţânare drumul în urma lui.

Sfârşit